BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ SAYI: 186-31 EKİM 1978 FİYATI 5 TL

SAĞDAKİ MANEVRALAR

Serdar Alten, uğradığı ilk silahlı faşist saldırıdan sonra Faruk Ersan'la birlikte

BAYRAĞI DÜŞÜRÜLMEYECEK

Beyaz çarşaflara sarılı yüzünü, onu incitmekten çekinircesine büyük bir özenle açtı hastabakıcı. Sakalları hafif uzamış, solmuş yüzüne doğru eğilip alnından öptü onu babası. Türkiye İşçi Partili görevliler gözyaşlarını tutamadılar o an.

Diğer arkadaşları gözleri önünde öldürülmüştü. O anı yaşamıştı. Yaşamasını, o anda ölmemesini dirençli vücuduna bağlıyorlardı doktorlar. Dirençli vücut, çelik gibi irade, yaşama gücü ve yaşama isteği. Herşeyden öte partisinin verdiği sosyalizm savaşına, ara verdiği yerden tekrar başlama isteği. O istek yeni bir güç veriyor, çok az umut var denen insanı günden güne iyiye doğru götürüyordu. Fakat, faşist ellerin tuttuğu namlulardan çıkan dokuzluk kurşunlar parçalanmayan organ bırakkamışlardı Serdar'ın gövdesinde. Saatlerce süren ameliyat, ilaçlar, tıbbi aygıtlar onu yaşatmaya yetmedi.

"Uğrunda ölmeye değmeyen hayat, yaşamaya değer mi?" diyordu Behice Boran Partililerle yaptığı konuşmada.

Götürdüler onu beyaz örtülere bürünmüş... makinalı tüfekli polisler... yarım kalan kavga... sürecek kavga.

"İşte bunlar" diyordu, "bunları karşımda görmek istiyorum." Yakalanmasını istiyordu katillerin. İnsanlıktan çıkmışların. Resimlerini gösterdi tek tek. En ince ayrıntılarına varıncaya dek tarifledi canileri.

O dana yaşarken arkadaşları için görkemli bir anti-faşist gösteri düzenleniyordu Başkent Ankara'da. "... yaşamalarının amacının ne olduğunu, ne için dövüştüklerini, birgün öleceklerse eğer ne için öldüklerini biliyorlardı..." Binlerce anti-faşist, sosyalist o gün tek bir vücut gibiydi. Dayanışmanın gücünü gösteriyorlardı. Behice Boran'ın anlamlı konuşması dalga dalga yayılıyordu alana.

Bu görkemli gösteriden birkaç gün sonra Serdar öldü. Ölüm... İnsanın bir hiç olup gidişi mi? Ne için öleceklerini bilenler için değil o. "... İşçi emekçi sınıfların, ilerici yurtsever güçlerin mücadelesi sürdükçe ve zafere ulaştıktan sonra, bu arkadaşlarımız ve şehit düşmüş diğer arkadaşlarımız bu mücadeleye ve zafere yapmış oldukları katkılarla sonsuza kadar yaşayacaklardır."

Sessiz bir tören düzenlendi Serdar için. Sessiz ama kararlı. Onu arkadaşlarına, Partisine vermeye yanaşmayanlar kararlılık karşısında direnemediler. Sıkılı yumruklar, dalgalanan çark başaklı bayraklar arasında uğurlanıyordu Serdar, diğer altı arkadaşının yanına.

"Rahat uyusunlar, uğruna can verdikleri kavganın bayrağı emin ellerdedir. Düşürülmeyecektir."

Dr. UGUR GÖNÜL

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına Nihat SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Neşet KOCABIYIKOĞLU ● Teknik Sekreter: Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur Sok. 15/8, Kızılay - ANKARA, Tel: 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1, Çemberlitaş-İSTANBUL, Tel: 26 35 67 ● Avrupa Temsilciliği COODİFF 13/2 Square Wiser - 1040 Bruxelles/Belçika - Tel: 230 34 72 - Posta Çeki: 000-1164657-75 ● Abone Koşulları: Yıllık 200.TL., 6 aylık 100.TL. Avrupa, 6 aylık 250.TL., (20 DM.), Yıllık: 500.TL. (40 DM), Amerika: 6 Aylık 325 TL., Yıllık: 650 TL. Avustralya-Japonya: 6 aylık 400 TL., Yıllık 800 TL. ● Posta Çeki: YÜRÜYÜŞ Dergisi 100234 ● İlan Koşulları: Arka kapak (Renkli) 15.000.TL., Arka Kapak (siyah-beyaz) 12.000.TL., İç sayfalarda sütun santimi: 40 TL., Yayın İlanları % 50 İndirimlidir. ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri ● Kapak: Uğur OKMAN

MHP TERÖRÜ CEZAEVLERİNDE DE KAN DÖKÜYOR

● Elazığ cezaevindeki son cinayetlerin sanığı Raif Çiçek, MHP'nin bölgedeki yüksek rütbeli sorumluları arasında yer alıyor.

MC dönemlerinde faşistlerin idari mekanizma içinde alabildiğine örgütlendikleri ve bugün saldırılarında asıl olarak da bu mevzilerden güç aldıkları biliniyor. Kitleler önünde verilen sözlerin tersine, faşistlerin yuvalandıkları yerlerden temizlenmeleri için ciddi girişimlerde bulunulmadığı da bir başka gerçek. Hala birçok işyeri, mahalle, okul ve bazı kentlerin tamamı işgal altında. Buralarda suçluların aranması "yersiz" çabalardan öteye gitmiyor.Çünkü suçlular biliniyor ve ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşan bu katilleri ele geçirecek "yetkililer" bulunamıyor ortada.

HÜKÜMET ELAZIĞI FAŞİSTLERE TERKETMİŞ DURUMDA

Tamamı faşistlerin "kurtarılmış bölge"si durumundaki Elazığ, bu söylediklerimize fazla söz gerektirmiyecek kentlerin en başında. Elazığ'da MHP, ÜGD ve MHP'li Belediye Başkanı'nın tezgahladığı ve yarattığı olayların önü alınamıyor. En tehlikelisi de Elazığ Kapalı Cezaevi bu oyunların oynandığı yerlerin en önemlisi. Elazığ'daki ilerici ve sosyalistler üzerindeki baskılar, asıl cezaevine atıldıktan sonra başlıyor. Dört duvar arasında yapılanlar tam anlamıyla bir faşist kırım. Elazığ'lı ilericilerbu baskıları çok önceden, "ilgili" yerlere verdikleri dilekçelerle bildirdiler. Ama bugüne kadar en küçük bir önlem alındığı görülmedi. Açıkça yapılan saldırılar, ivmesi artarak sürdü.

1 Haziran'da, gardiyanların da desteğiyle yapılan saldırı sonucu dört kişi yaralandı. Gardiyanların görevden alınması talebiyle yapılan ve dokuz saat süren direniş sonuçsuz kaldı. Bir gardiyan ise aynı günün akşamı derken üç yerinden vuruldu. Gardiyan, verdiği ifadede kendisini vuranın Raif Çiçek olduğunu söyledi.

Bu olaydan bir kaç gün sonra bu kez başgardiyan faşistler tarafından pusuya düşürülerek öldürüldü.

Bir başka sahnede ise, faşistler kaldıkları koğuşta düzmece olaylar çıkartarak, kendi aralarından bazılarının ilerici tutuklularının bulunduğu koğuşa gönderilmesini sağlıyorlardı. Oyunun ne denli tehlikeli olduğu açıktı. Bu konu da bir çok kez kamuoyuna ve gerekli makamlara yansıtıldı ama hiç bir sonuç alınamadı. Sonuç almak bir yana, cezaevindeki bu çeteler, Belediye Başkanı tarafından hergün koyun kesilerek, sandık sandık meyva ve sebze gönderilerek beslendi...

RAİF ÇİÇEK: İÇERDE DE FAŞİZMİN ELEBAŞISI

Elazığ'daki yaralanma ve ölümle sonuçlanan olayların neredeyse tamamının altından Raif Çiçek çıkıyor. Uzun süre MHP'nin Elazığ ve bölgesindeki birinci düzeydeki görevlisi olarak çalıştığı, bu arada Ankara ve Sakarya'da da önemli görevler üstlendiği belirtilen Raif Çiçek'in cezaevine her girişinde mutlaka bir kişi ölüyor.

Raif Çiçek'in dosyası bir dizi cinayet ve saldırı olayıyla kabarmış durumda. Raif bir süre önce İran'lı bir yurtseverin öldürülmesi ve Suriye'li bir turistin ağır yaralanması olaylarına karışmıştı. Kendisinin, 1974 yılında Türkeş'in Sivrice'deki "pilav şöleni" nde, ilk eylemini yaparak bir "komünist"i öldürdüğünü belirttiği söyleniyor.

Raif Çiçek, Elazığ'lı Nuray Erenler öldürüldüğü sırada, Hacettepe Üniversitesi önünde de polislerle birlikte görülmüştü.

1975 yılında Fırat Üniversitesi Veteriner Fakültesi'ne zamanın dekanı Bahir Özgencil tarafından yasa dışı yollarla alındı. Okulda olduğu süre içinde öğrenci, işçi ve memurları, hatta öğretim üyelerini sindirme görevini üstlendi

1976 Ocak ayında önce Hüseyin Tan adlı bir öğrenciyi ağır yaraladı, sonra da, yine aynı gün üç öğrenciyi daha bıçakladı.

1976 Mayıs ayı içinde bir asistanı bıçakladı.

1976 Haziran ayında Elazığ TÜMAS Başkanı'nı zooloji sınavında tartakladı, gözaltına alındı ve serbest bırakıldı.

Aynı günlerde, zooloji sınavındaki davranışına karşı çıkan İbrahim Çetin adlı bir "ülkücü" arkadaşını bıçakladı.

1976 Eylül başlarında, Prof. Dr. H.Kerim Urman'ı Dekan'ın yanında tartakladı. Bu olay üzerine on altı profesör istifa etti ve okul uzün süre kapatıldı.

Yurtta Kars'lı bir öğrenciyi üç gün işkenceyle sorguya çekmesi üzerine, savcılıkça hakkında dava açıldı.

1 Nisan 1978 günü, cezaevine yatak götürendört kişiyi kurşunlayıp şöförü başından yaraladıktan sonra, iki ay tutuklu kaldı ve yine çıktı.

Veteriner Fakültesi öğrencisi Seyfettin Erkılıç'ı 8 Mayıs'da öldürdü.

İkinci MC döneminde sürekli arandığı halde bulunamayan Raif Çiçek, MHP'li Sağlık Bakanı'nın Elazığ'a geldiği gün, Bakan'ın resmi arabasından izin alınarak karakola götülüdü ve serbest bırakıldı.

Hakkında gıyabitutuklama kararı olan Raif Çiçek, dilediği gibi ortalıkta dolaşırken, geçenlerde kendi isteği ile gelip teslim oldu. Her nedense birden bire cezaevine girmeyi istemişti.

Raif'in cezaevine girmesiyle başlayan oyunların son perdesinde, 16 Ekim'de üç ölü ve biri ağır olmak üzere üç yaralı var. Tezgahlanan yeni oyunlar da bir sonraki perde de görüleceğe benziyor. Bugün faşist saldırganlar, gece cezaevinden dışarı çıkıp yapacaklarını yaptıktan sonra yeniden içeri dönüyorlar. Vali ise bu son olaylar için "iki grubun çatışması" nitelemesini kullanıyor. İçişleri ve Adalet Bakanları da bu nitelemeye katılırlar mı acaba? Bu gerçekten merak konusu halinde bugün.

Bütün bu olayların ya doğrudan ya da dolaylı olarak içinde görünen Raif Çiçek kimdir? Herhalde bir akıl hastası ya da bir piyes aktörü değil! Son günlerde MHP ve ÜGD kaynaklı bu nitelemelerle Raif Çiçek'in de karşılaşması olasıdır.Ama bunlar Raif Çiçek'i temize çıkaramaz. Eğer onun da dosyasının kabarması beklenmeyecekse, yargı organları için yeteri kadar kanıt vardır.

RAİF ÇİÇEK'İN YETENEĞİ

Raif Çiçek aynı anda iki yüksek okulda okuyabilecek kadar "parlak zekalı" bir öğrenci (!) AİTİA Mali Bilimler Yüksek Okulu Ekonomi-Maliye bölümünün 4923 no'lu öğrencisiyken, aynı anda da Fırat Üniversitesi Veteriner Fakültesi 2. sınıf öğrencisi olarak gözüküyor.

Adli ve idari organlar gerek Elazığ, gerekse de cezaevindeki saldırı olaylarının sorumlularını en kısa zamanda görevden uzaklaştırmalı ve bu sorumlulardan hesap sormalıdır. Bilinmelidir ki, gerekli önlemlerin alınmasında gecikilmesi, ilericiler, sosyalistler üzerindeki faşist kırımın daha bir yoğunluk kazanması, faşistlerin örgütlü güçlerini pekiştirmeleri sonucunu doğuracaktır.

Faşist cinayet ve saldırıların, ne kadar "becerikli" de olsa, Raif Çiçek ve benzerleri gibi tek tek faşist militanların marifeti sonucu değildir. Bu "tipler" bir becerileri varsa bunu örgütlü faşist hareketten almaktadırlar. Görev, bu odakların dağıtılmasıdır.

SAĞDAKİ MANEVRALAR

BEHİCE BORAN

Son günlerde sağ basında Türkiye İşçi Partisi'nin yasadışı bir parti olduğunu ifade eden yazılar görüldü. Hatta aynı görüş bir TRT açık oturumunda da dile getirildi. Şimdi öğreniyoruz ki, Devletin en önemli haber alma örgütünün bir toplantısında yurt dışında görev alan kişilere bir brifingyapılmış. Brifingde yasadışı örgütler ve silahlı eylemciler konusunda bilgi verilirken Türkiye İşçi Partisi'nden de bu örgütler ve eylemciler arasında söz edilmiş.(*)

Brifingi dinleyenler bu belirleme karşısında şaşırmışlar. Haberi veren yazar arkadaşımız da biraz öyle. Biz şaşırmadık. Türkiye İşçi Partisi'nin yasadışı olduğunu kabul ettiğimiz için değil. Her zaman her olguda olduğu gibi bu olayı da sınıfsal temeline oturttuğumuz için.

Sağ basında ve istihbarat örgütü brifinginde aynı görüşlere yer verilmesi elbette rastlantı değil. İlgililerin bilgisizliği, kafalarının şartlanmışlığı da değil. Bu nedenler de rol oynamış olabilir, ama belirleyici nedenler daha derinde. Faşizmin azgınlaşan bir terörle tırmandığı biliniyor. Faşizmin baş hedefi ise İşçi sınıfının partisidir. En ağır biçimde o partiye vurur, sonra sıra diğer demokratik kuruluşlar, hareketlere gelir ve tüm demokratik hak ve özgürlükler yokoluncaya kadar faşizmin demir ökçesi bastırır.

12 Mart döneminde Türkiye'de de öyle oldu. "Atatürk devrimleri"nin, toplumsal reformların savunucusu bir muhtırayla gelen askeri iktidar, laikliğe ters düşen şeriatçı partiyi şeklen kapatıp yöneticilerine hiç dokunmazken, sola "balyoz"la vurdu ve Türkiye İşçi Partisi'ni kapatmakla yetinmeyip yöneticilerini onbeş yıla mahkum etti. Ortalığı toz dumana veren, birinci sayfalarda manşete çıkan "öğrenci olayları", adam kaçırmalar, banka soygunlarıydı. Türkiye İşçi Partisi soldan gelen kaba kuvvet saldırıları ve iç mücadelelerle sarsılıyor, zayıflar görünüyordu. Sol yazar çizer, aydın kesimi Türkiye İşçi Partisi'ni küçümser tutumdaydı. Ama büyük burjuvazi sınıfsal içgüdüyle gerçekliği, kendisine tehlikenin nereden geleceğini "sol teorisyen"lerden daha doğru teşhis ediyordu. Gözü, işçi sınıfının partisi üzerinde, Türkiye İşçi Partisi üzerindeydi. Emperyalizmin gözü de öyle. Askeri komutanların muhtırası 12 Mart günü öğle ajansında radyolardan okundu, Türkiye İşçi Partisi hakkında Başsavcılığın kovuşturma açtığı haberi de aynı günün 19 ajansında. Gelişmelerin iç bağlantısı kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı.

İlginçtir ki, 12 Mart işçi sendikalarına dokunmadı. Türk-İş'e dokunması zaten söz konusu olamazdı; DİSK ise çok "uslu akıllı" davrandı. Yöneticileri tutuklandıklarında o zamanki başkanlarının deyimiyle sayın komutanlarca misafir gibi ağırlandılar, tutuklu muydular, misafir miydiler anlayamadılar. Sonra salıverildiler ve davalarına bakacak mahkeme bulunamadığından dava ortada kaldı. Ama işçi sınıfının ekonomik mücadelesi tokatı yedi. Grevler ya yasaklandı, ya sınırlandı. Yapılma koşulları zorlaştırıldı. Komutanların "arabuluculuğu" ile toplu sözleşme görüşmeleri işverenler yararına sonuçlandı. Tutuklanan işçiler ise ağır işkence gördü.

Şimdi de durum aynı. Solun bölünmüşlüğü, güçsüzlüğü üzerine çeşitlemeler, yakınmalar sol kanatta yapılıyor. Büyük burjuvazi, iş ortaklığı ettiği emperyalizm ve onların politikacıları, sözcüleri, istihbarat uzmanları solda kimin ciddi bir hareket ve örgüt olduğunu, kendi çıkarları için tehlikenin nereden geldiğini tereddütsüz biliyorlar. Biliyorlar ve Türkiye İşçi Partisi'ne vurmaya hazırlanıyorlar. (İki büyük sendikal kuruluş DİSK ve Türk-İş ise geri bir çizgide birleştirilip daha da "ehlileştirilmek" isteniyor). Bu vuruş bir pazarlık konusu da yapılabilir.

Şöyleki, son zamanlarda silahlı, kanlı terörün MHP'den kaynaklandığını, faillerinin MHP'de odaklandığını gösteren olay ve bulgular sıklaştı. Savcılar harekete geçmeye başladılar. MHP'nin kapatılması gündeme geldi denilemezse de, bu olasılık akla gelmiyor veya hiç tartışılmıyor da değil. Politika satrancında MHP taşlarının bu yönde hareket etmesine karşılık sol kanattaki taşlar da, yine bu son zamanlarda, Türkiye İşçi Partisi'nin yasadışı olduğu yönünde oynatılıyor. Bir bizden ise, bir de sizden hesabı.

Türkiye İşçi Partisi'ne karşı gelişen hareket, yalnızca, yasal yönden vurmaya hazırlanış değildir. Partiye fiili saldırılar en hunhar biçimde yoğunlaştı. Genel Sekreterimizi hedef alarak Genel Merkezimize yapılan silahlı saldırıdan sonraki bir kaç hafta içinde yedi genç arkadaşımızı katlettiler, Giresun'da bir arkadaşımızı ölüm tehdidiyle kaçırmaya kalktılar, bir başkasını Tekirdağ'da vurdular ve Kayseri il merkezimizi başarılı kongresinden sonra üçüncü kez bombaladılar. 1970 öncesinden farklı olarak bu defa burjuvazi, maddeten yok etme kastıyla adamlarını Partiye saldırtıyor.

MHP aleyhine kanıtlar, karineler ne kadar güçlense de, MHP'nin kapatılmasına gidileceği kuşkuludur. ABD ve işortağı yerli büyük sermayenin MHP'ye, onun saldırganlığına, terörizmine ihtiyacı vardır. Bu geri, dengesiz, adaletsizliği gittikçe artan, sınıfsal kutuplaşması keskinleşen kapitalist düzeni ve kendi ekonomik/politik egemenliklerini ancak bir baskı ve terör rejimiyle sürdürebileceklerinin hesabı içindedirler. Açık tam boy faşizme gidilmediği hallerde MHP aracılığı ve yöntemleriyle ilerici, sol hareket, kuruluş ve kişiler ve gittikçe bilinçlenip dövüşkenleşen kitleler baskı altında tutulacak, yıldırılacak, gelişmeleri engellenecektir. Açık faşizme gidildiğinde ise, MHP elde hazır bulunacaktır.

Türkiye'nin, daha doğrusu egemen güçlerin önünde iki seçenek var:

Birisi, "özgürlükçü çoğulcu demokrasi" görünümünü koruyup, parlamento, genel seçimler, siyasi partiler paravanası ardında büyük burjuvazinin ABD ile sıkı işbirliği halinde - diktatörlüğünü pekiştirmektir. Çok parti olacak, ama işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olmıyacaktır, veya o görünümde düzmece bir parti politika sahnesinde boy salacaktır. "Fikir özgürlüğü" burjuva ideolojisinin çeşitlemeleriyle sınırlanacak, sendikalar, grev ve toplu sözleşme hakları "düzene" sokulacaktır. Bu çerçeveye sığamayıp falso yapanlar da legal iktidar baskısı ve illegal MHP terörü ile yola getirilecektir. Emperyalizm ve işortağı yerli büyük burjuvazi için dikensiz gül bahçesi olan bir "çoğulcu demokrasi"!

Veya, terör tırmandırıla tırmandırıla askeri bir müdahale ile sonuçlandırılacak, her türlü demokrasi, özgürlük iddia ve görünümlerinden vaz geçilerek teröre dayanan açık askeri diktatörlük gerçekleştirilecektir - tabii ipler emperyalizmin ve iş ortağı yerli büyük burjuvazinin elinde olarak -. MHP, tırmandırılan terörden sorumlu olan diğer örtülü örgütler ve açıktan faşist yönetim yanlıları bu ikinci seçeneği yeğlerler. Ama emperyalizm ve büyük burjuvazi için tam boy açık faşizm bir ideal, bir amaç değil, bir araçtır. İşlerine gelirse onu kullanırlar, gelmezse bir kenara koyup zamanını bekletirler.

Gerek emperyalizm, gerek yerli büyük burjuvazi birinci seçeneğe eğilimlidirler. Emperyalizmin başını çeken ABD "insan hakları savunucusu" rolünü oynıyabilmek, dünya sosyalist sistemine ideolojik saldırılarda bulunabilmek için dünyanın her yerinde - koşullar aksine zorlamadıkça - demokratik görünümlü burjuva diktatörlüklerini yeğlemek durumundadır. Yerli büyük burjuvazi de 12 Mart döneminde "parlamenter rejim"in toptan kaldırılması yoluna gitmedi. Ayrıca hem emperyalizm, hem yerli büyük burjuvazi açık teröre dayanan askeri rejimlerin artık dayanıklı olamadıklarını, büyük toplumsal sorun ve başkaldırmalarla sarsıldıklarını görmektedirler. Şiddetli baskı/oyalama, saptırma karışımı bir rejim onlar açısından en elverişli görünmektedir.

Adalet Partisi'nin Büyük Kongre sonuçları da bu yorum ve değerlendirmeye denk düşmektedir. Bu sonuçlardan, önceleyin, Demirel ve ekibi yönetimindeki AP'nin hâlâ ABD ile büyük burjuvazinin birinci seçeneği olduğu anlaşılmaktadır. Demirel'in parti iktidarında kalışı kulis ve oy hesaplarıyla izah edilemez. Demirel'i 1964'de AP'nin başına getiren güçler aynı şeyi İnan için de yapabilirlerdi. Demirel kendisine ve ekibine gösterilen bu "teveccüh"e hemen karşılık vermekte de gecikmemiştir. Seçimlerden önce Kongre, parti programında değişiklik yaparak, büyük burjuvazinin çok arzuladığı ve talep ettiği grev ve toplu sözleşme haklarının sınırlandırılmasını kabul etmiş, "siyaset üstü" sendikacılığı savunarak sınıf sendikacılığını reddetmiştir. Faik Türün'ün Genel İdare Kurulu'na seçilişi AP'nin teröre karşı olmadığını, tersine taraftar olduğunu, bir kez daha belgelemiştir. Türün'ün önce AP'ye alınıp milletvekili yapılışı, şimdi de AP Genel İdare Kuruluna seçilişi bir başka şeyin daha göstergesidir: Bir yeni muhtıra verilir, yüksek kademe komutanları iktidara el koyarlarsa Demirel ve AP için koltuğu bırakıp gitme durumu doğmıyabilecektir. Demirel ve AP'nin parlamenter paravanası ardında askeri cunta işini görebilir. Her hal ve kârda AP askeri yönetimle ters düşmez. (Meğer ki sol radikal bir çıkış yapılmış olsun. Bunun olasılığı bugün için yoktur.)

Demirel ve yönetimindeki AP'nin askeri cuntalardan bir daha ayrı düşmiyeceğinin başka göstergeleri de vardır. AP'nin kitle tabanının MHP'ye kaydığı, AP yöneticileri, belediye başkanları, üyeleri arasında MHP yanlılığının geliştiği, hatta MHP'nin AP içinde gençleri örgütlediği haberleri yaygınlaşırken Demirel ve AP bu konuda ne bir şey söylemiş, ne MHP'ye karşı tutum değiştirmiştir. Büyük Kongre'de de bu konular es geçilmiştir. Oysa bir partinin bir diğer partiye bu denli etki ve müdahalede bulunması bu ikinciyi telaşlandıracak, ayağa kaldıracak bir olaydır. AP, bir yandan MHP ile bütünleşmekte, bir yandan da kendisi MHP'lileşmektedir. Demirel her zaman anti-komünist olmuştur, ama, bu son yıllarda olduğu kadar anti-komünizm politik ticaretine kendisini kaptırdığı, toplumu milliyetçiler ve komünistler diye ikiye ayırdığı, terörün tüm sorumluluğunu solculara yükleyip terörün asıl kaynağı olan Ülkücüleri, MHP'yi vb. temize çıkardığı, onayladığı olmamıştır. Milliyetçilik adı altında eşi az görülür bir ideolojik ve politik bağnazlığı bütün şiddetiyle sürdürmektedir. Özel yakınma ve itirazlara rağmen AP kadroları ve kitlesi de Demirel ile ekibinin peşinden gitmektedir.

Bu durumda, büyük sermayenin ve kimi etkin çevrelerin isteği olarak çok sözü edilen CHP-AP koalisyonu olasılığı zayıflamaktadır. Demirel böyle bir koalisyon olasılığına öyle ısrarla ve şiddetle karşı çıkmıştır ki, - her ne kadar kendisi "Dün dündür, bugün de bugün" diyebilen bir kişi de olsa - şimdi bunu kabul etmesi güçtür. CHP de kitle tabanından ve küçük burjuva aydın destekleyicilerinden büyük kayıpları göze almadan bu tutumdaki Demirel ve AP ile koalisyona gidemez. AP'den büyük bir muhalif parçanın kopup CHP'ye gelmesi veya onu desteklemesiyle kısmi ve fiili bir CHP-AP koalisyonu gerçeklemesi düşü de sönmüştür.

ABD'nin ve büyük burjuvazinin bir CHP-AP koalisyonunu ne denli isteyip istemediği de kuşkuludur. ABD ve yerli büyük burjuvazi sosyal demokrasiye, onların çıkarlarına ne kadar hizmet etse de, tam güvenmemektedirler. Bu konuda Avrupa burjuvazisi kadar deneyli ve bilgili değillerdir. Sosyalist dünyaya açılma, demir çelik ithalatının devlet eline alınması, madenlerin işletilmesinin devletleştirilmesi, KUP, KİP, Köy Kent girişimleri (göstermelik de olsa) onları tedirgin etmiştir. Tek başına veya MHP ile birlikte AP iktidarı CHP'ye yeğledikleri alternatiftir. ABD'nin ve işortağı yerli büyük burjuvazinin sömürü ve baskı düzenini sürdürebilmek için AP'ye de, MHP'ye de ihtiyacı vardır. AP, "çoğulcu hürriyetçi demokrasi" imgesini ve görünümünü ayakta tutmak, bu görünüm altında legal baskı ve teröri sürdürmek, MHP ise sahte sol demagojisi ile kitleleri ayartıp çekmek ve illegal terörle onları yıldırmak, solu ezmek görevini yüklenecekler, yerine getireceklerdir.

Büyük burjuvazi sırtını ne kadar emperyalizme dayasa da, ülke sorunlarını kapitalizm çerçevesinde göreli olarak dahi çözememekte, ülkeyi yönetmekte acze düşmektedir. Toplumun gidişi devrimin nesnel koşullarının oluşması yönündedir. Öznel koşullar nesnel koşullarla henüz aynı çizgide değildir. İşçi sınıfı, iktidarı müttefiki emekçi sınıflarla birlikte alabilecek ölçüde örgütlü politik hareketini geliştirip güçlendirmiş değildir henüz. Bu nedenle, nesnel durumla öznel durum arasında kapatılması gereken bir boşluk vardır. İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olarak amacımız ve bütün çabamız bu boşluğu bir an önce kapatmaktır. Bu boşluğun kapanması toplumun gelişme kanunlarının bir zorunluğudur. İşçi sınıfı partisi olarak güncel görevimiz ve uğraşımız, bu kapanma süresini olabildiğince kısaltmaktır. Bu bilinç içinde örgütlenme ve yine örgütlenme, ve yine örgütlenme...

* *Cumhuriyet Gazetesi, 26.10.1978, Müşerref Hekimoğlu'nun yazısı.*

İzmir'de 4 Kasım'da

"FAŞİST TERÖRÜ CİNAYET VE KATLİAMLARI PROTESTO MİTİNGİ"

İzmir'de 4 Kasım'da sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından düzenlenen bir "Faşist terörü, cinayet ve katliamları protesto mitingi" yapılıyor. Ortak slogan ve pankartlar kullanılarak düzenlenen mitingin hazırlanmasına 44 kuruluş katılıyor. Mitingin İzmir'in geniş emekçi kitlelerinin katılımıyla gerçekleştirilmesi amacıyla sayısı 75 bini bulan duyuru ilanının dağıtılacağı bildiriliyor.

Makine Mühendisleri Odası İzmir Şube Başkanı Sedat Özgüven, İzmir Halkevi Şube Başkanı Yavuz Yokaş ve GENÇ ÖNCÜ İzmir Şube Sekreteri Hasan Keskin'den oluşan bir komite tarafından düzenlenen mitinge aşağıdaki kuruluşları katılacağı bildiriliyor: Maden-İş İzmir Bölge Temsilciliği, Sosyal-İş İzmir Şubesi, Bank-Sen Bölge Temsilciliği, Lastik-İş İzmir Şubesi, Tümka-İş İzmir Şubesi, Dev-Maden-Sen İzmir Şubesi, Aster-İş İzmir Şubesi, Dev Toprak-İş İzmir Şubesi, Yeni Haber-İş Bölge Temsilciliği, Tüm-İş İzmir Şubesi, Keramik-İş İzmir Şubesi, Tek-Ges-İş İzmir Şubesi, Beton-İş Genel Merkezi, Tüm Has-İş İzmir Şubesi, TÖB-DER, TÜS-DER, TÜMAS, İzmir Halkevi, MMO İnşaat Mühendisleri Odası, Ziraat Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, Elektrik Mühendisleri Odası, Mimarlar Odası İzmir Şubeleri, Haber-Der, Genel-Der, Enerji-Der, Bank-Der, Tabipler Odası, Çağdaş Hukukçular Derneği, Amatör Sporcular Derneği, Türk Hemşireler Derneği, Çağdaş Eczacılar Derneği İzmir Şubeleri, Genç Öncü, İKD, İLD İzmir Şubeleri, Siverek Kültür Dayanışma Derneği, KÖGEF İzmir Şubesi, İGD Konak, Karabağlar ve Bornova Şubeleri.

"Faşist terörü, cinayet ve katliamları protesto mitingi"nde en önde yer alacak örgüt pankartlarının arkasında, son baftalarda faşist katliama bedef olan demokrasi şehitlerinin portrelerinin taşınacağı; daha sonra kortejde sırasıyla sendikaların, demokratik kitle ve meslek örgütlerininve gençlik örgütlerinin yer alacağı bildiriliyor.

4 Kasım'da İzmir'de yapılacak olan miting, faşizme karşı mücadele in daha geniş kitlesel boyutlara ulaşması, faşizme karşı iş ve eylem birliği eğiliminin güçlenmesi yolunda bir adım daha olacak.

DEMOKRASİYE KARŞI ÖRÜLEN DUVAR ÇÖKECEKTİR

CHP-AP işbirliği umutlarının, bunun güncel koşulları varolması da ayakta tutulmasının ve yükseltilmesinin amacı, MC partilerinin tabanındaki kitlelerde CHP'nin meşrulaştırılması değildi. Amaç, tam tersine, faşist terörizme karşı kararlı önlemler bekleyen kitlelerin gözünde AP'nin meşrulaştırılmasıydı. İşçi ve emekçi kitleler, CHP hükümetinin faşist terörizme ve ekonomik bunalıma karşı sonuç vermeyen politikasının alternatifinin, kitlelerin faşizme karşı birliği değil, CHP ve AP'nin aşırı sağa ve aşırı sola karşı" birliği olduğuna inandırılmak isteniyordu.

CHP KARŞISINDA MHP'LİLEŞEN AP

AP'nin geçen hafta başında tamamlanan Büyük Kongresi, bir CHP-AP işbirliğinin önünde varolan engelleri daha da pekiştirdi. Kongre AP'nin MHP'yle birliğinin daba da sıkılaşması yönünde sonuçlandı. Fakat CHP-AP işbirliğini savunucuları, kongrenin bu sonucunu kendi önerileri için olumsuz bir gelişme saymak şöyle dursun, bu sonucu gözlerden saklayarak CHP-AP işbirliği çağrılarını daha da yükselttiler.

'Nedeni çok basitti: MHP'yle daha çok bütünleşmiş bir AP karşısında CHP'nin, demokrasi mevzilerinden verıneye zorlanabileceği ödünler çok daha kapsamlı olacaktı. Arkasında gitgide daha çok MHP'lileşen bir AP, Ecevit'le karşı karşıya oturtulacak bir Demirel'in elinde, demokrasiye karşı duvar örme tertiplerini dayatmak için çok daha etkili bir tehdit silahı olacaktı. CHP-AP işbirliği sloganı, büyük sermaye sözcülerinin elinde, demokrasinin önünde örülmek istenen duvarları kitlelerin gözünde meşrulaştırmak için böylece daha da etkili bir silah olacaktı.

İKİ ŞANTAJ

Ecevit'le Demirel arasındaki görüşme, *"özlenen buluşma"* çığlıkları arasında geçen Perşembe günü gerçekleşti. Ecevit görüşme sonrasında AP'yi "demokrasiye inanan ana muhalefet partisi" deyimleriyle ödüllendirdi ve "demokrasinin tanımındaki farklara rağmen işbirliği"nden sözetti. Görüşmede en önemli iki sorunun, MHP'nin faşist terörizmdeki açığa çıkan sorumluluğunun ilan edilmesiyle DGM' lerin yeniden kurulması olduğu anlaşıldı. Demirel, birinci sorunda MHP'nin yaklaşım tutumunu değiştirmeyeceğini belli ettiği gibi, DGM'yi de bir 'şantaj" aracı olarak kullanmaktan vazgeçmeyeceğini gösterdi.

Ecevit-Demirel buluşması, CHP-AP işbirliği yolunda ciddi ve somut bir sonuç getirmedi. Fakat büyük burjuvazinin planım bir kez daha açığa çıkardı: *Bir yandan faşist terörün kaynağındaki MHP'yi "yasal" kisve altında de okratik güçler üzerinde "De okles'in kılıcı" gibi tutmak; diğer yandan işçi sınıfının politik hareketini ve demokratik örgütleri faşist terörizmin kaynaklarıyla bir tutarak yasak tehdidi altına almak. Denize düşmüş gibi yılana sarılma telaşı içindeki hükümete böylesi bir politikayı empoze etmek.*

Ecevit'in Demirel'le görüşmeye hazırlandığı sıralarda toplanan CHP Genel Yönetim Kurulu'yla ilgili haberler, bu planın uygulanması yönünde CHP içinde de önemli desteklerin olduğunu gösteriyor. AP kamuoyuna CHP ile işbirliğinin propagandasını yapmayı üstlenen Tercüman, bu toplantıda GYK'nun çoğunlukla MHP'nin kapatılmasına karşı çıktığı ı haber verdi. CHP' nin ünlü "ihbar raporu"nun mucitlerinden Semih Eryıldız'ın MHP'den yana en keskin tutumu aldığına ilişkin haberler hiç de şaşırtıcı olmadı.

Bu gelişmelerle aynı sırada, DİSK'in işbirliği çağrısını görüşen Türk-İş'in bazı "şartlar" bazırladığı öğrenildi. AP programındaki değişikliklere tepki göstermek zorunda kalan Türk-İş'in bu şartlarının, Demirel'in Ecevit'e koştuğu şartlardan berbalde bir farkı olmayacaktır. Bu da, faşizme karşı demokrasiyi değil, işçi sınıfına ve demokratik güçlere karşı büyük burjuvazinin iktidarını korumaya yönelik girişimlerin bütün düzeylerde sürdürüldüğünün bir göstergesidir.

DEMOKRASİ DUVARININ TEMELİ: EMEKÇİ KİTLELER

Türkiye'deki sınırlı burjuva demokrasisinin önüne de bir duvar örülmeye çalışılıyor. Fakat bu hesapların başarısı, ancak demokrasi güçlerinin duvarı ın aşılabilmesiyle mümkün olacaktır. Bunu ise başaramayacaklardır. Çünkü bu duvar en sağlam temele, kitlelere dayanmaktadır.

Demokrasi duvarının temellerinin kitlelerde sağlamlaşması ın hergün daha çok artan kanıtlarını görüyoruz. Emekçiler azıh faşist çeteler karşısında bile korkuya kapılmadıklarını gösteriyorlar. Örneğin geçen Salı günü İsta bul'da Çemberlitaş'ta bir İETT otobüsünde ilerici öğrenci Hasan Bakırcı'yı kaçırmak isteye eli silahlı faşistleri etkisiz hale getirerek birini yakalayan emekçilerin davranışı, bunun sadece küçük, ama öğretici bir örneği oldu. Emekçi kitleler, yalnız tek tek ilericileri ve yurtseverleri değil, kendi örgütleri i ve bütün demokratik mevzileri faşizme karşı savunmaya hazırdırlar.

Boran, Ecevit'e telgraf çekti

"Kovuşturmalar ciddi olarak yürütülmelidir"

TİP Genel Başkanı Boran geçtiğimiz hafta Perşembe günü Başbakan Ecevit'e bir telgraf göndererek, Parti'ye yönelen saldırılarla ilgili kovuşturmaların c ciddi olarak yürütülmesini ve önleyici önlemlerin ivedilikle alınmasını istedi. Boran, son günlerde TİP'ni hedef alan saldırıları kısaca özetledikten sonra telgrafında şöyle dedi:

'Olayların sorumlularının faşist güçler olduğu bilinmektedir. Partimize yönelen ve tüm yurt düzeyinde yaygınlaştırılmaya çalışılan bu terör ve saldırı olaylarına karşı yeterli ve etkin tedbirler alınmadığı görülmektedir. Nitekim Genel Merkezimize yönelen silahlı saldırıdan bu yana, "suçluların yakalanması için her çabanın gösterileceğini yakından izleyeceğinizi" belirtmenize karşın, yapılan saldırılarla ilgili olarak kovuşturmaların derinleştirildiğini belirtecek hiçbir çalışma gözlemlenmemiştir.

'Örneğin, Genel Merkezimize yönelen saldırıda görgü tanığı komşuların ve saldırının hedef aldığı Genel Sekreterimizin bilgisine başvurulmamış, görgü tanıklarının ifadeleriyle saldırganların resimleri çizilmemiştir. Bahçelievler katliamından sonra, tek görgü tanığı olarak dokuz gün yaşayan Serdar Alten de olayın sanığı olarak yakalananlarla yüzleştirilmemiştir. Ayrıca güvenlik görevlilerince bundan sonrası i-çin hiçbir koruyucu önlem alındığı da görülmemektedir.

"Cinayetlerin ve saldırıların faillerinin yeni yeni suçlar işlemek üzere hazırlandıklarına kuşku yoktur. Vakit geçirmeden sorunlu önlemlerin alınması gereği açıktır. Yapılan saldırılarla ilgili kovuşturmaların ciddi olaok yürütümü ve önleyici önlemlerin ivedi olarak alınması konusunda emirlerinizi saygılarımla rica ederim."

HEPSİNİN

Çorum ve Kayseri

MHP İLE İLGİLİ KANITLAR ÖRTBAS EDİLİYOR

Ankara'da yedi Türkiye İşçi Partili'nin katledilmesini daha sonra da Tekirdağ'da bir parti üyesinin şehit edilmesini, Parti' nin çeşitli örgütlerinin binalarına yapılan saldırılar izledi. TİP Çorum İl örgütü binasının önceki hafta içinde iki kez saldırıya uğramasından sonra Parti'nin Kayseri İl binasına da geçen Çarşamba günü patlayıcı madde atıldı.

TİP örgütlerine yapılan bu saldırılar, faşist saldırı ve katliamlara karşı yükselen kitlesel kin ve öfkenin faşist mihrakları sürüklediği korku ve paniği yansıtıyor. Bahçelievler'deki katliam sırasında şehit olan ve Ankara'da dev bir kitlesel gösteriyle memleketi Çorum'a gönderilen Salih Gevenci, 11 Ekim günü binlerce Çorum'lu emekçinin elleri üzerinde toprağa verildi. Emniyet yetkililerinin ısrarlı engelleme çabalarına rağmen gerçekleşen cenaze töreni, bölgedeki faşist mihrakları da kahretti.

TİP Çorum İl örgütüne yapılan son saldırı 20 Ekim akşamı gerçekleşti. Gece saat 20 sularında Parti lokalinin tüm camları kırıldı. Saldırıdan sonra Çorum Emniyet Müdürü olay yerine geldi. TİP İl yöneticileri, Emniyet Müdürü'nden, saldırganların yakalanarak en kısa zamanda yargı organlarının önüne çıkarılmasını istediler. Emniyet Müdürü aynen şu yanıtı verdi: "Siz araştırın, izlerini sürün, kimliklerini belirleyin biz yakalayalım!.."

Emniyet Müdürü'nün bu tutumu, demokratik güçleri faşist

TİP Çorum İl örgütü binasının faşistlerin bundan önceki bir saldırısından sonraki durumu

Kadirli yeni olaylara gebe

HÜKÜMETİN KARARSIZLIĞI FAŞİSTLERİ CESARETLENDİRİYOR

Adana'nın Kadirli ilçesi son iki hafta içinde birbirini izleyen yeni faşist saldırı ve cinayetler sahne oldu. Olaylar, faşist örgütlerin Adana'da yeni birer Malatya yada Sivas yaratma girişimlerini bir kez daha doğruladı. MC döneminden beri sistemli bir biçimde faşistleştirilen Kadirli Lisesi'nde 19 Ekim günü çıkan olaylar sonucunda 1 öğretmen öldürüldü, 4 öğrenci de ağır yaralandı. 4 öğrencinin okulda yaralanmasından sonra olaylar çevreye yayıldı. Bu arada Belediye Parkında İlkokul öğretmen vekili Erdal Vahapoğlu tabancayla vurularak öldürüldü. Olaylar sırasında pek çok işyeri faşistler tarafından tahrip edildi. İki gün sonra ise Kadirli TÖB-DER Şube Başkanı'nın evi sabaha karşı kurşunlandı. Saldırı sırasında Şube Başkanı'nın oğlu ağır yaralandı.

Faşist saldırı ve tertiplerin ilk patlak verişi, 20 Mart günü Kadirli Lisesi'nde oldu. 20 Mart direnişine katılan ilerici öğretmen ve öğrencilere, Osmanlye ve Kozan'dan getirilen MHP'lilerin de desteğiyle silahlı saldırıya girişildi. Polislerin tavrı ise olaya seyirci kalmak şeklinde olmadı! Onlar da görevlerini ifa etmek üzere, saldırıya uğrayanların üzerine bir kez daha saldırdılar, arabayla kovaladılar, nehrin içine sürdüler. Bir kaç saat sonra da, düzenlenen "suçlular" listesinde baş sıraya konulan TİP İlçe Başkanı ve bir arkadaşı tutuklandı. 20 Mart'tan sonra ne kadar saldırıya uğrayan ilerici, sosyalist varsa, kendilerini cezaevinde buldular.

MC döneminden beri sistemli biçimde faşistleştirilen bu Lise'de CHP hükümetinden sonra da bir değişiklik olmadı. Faşist öğretmenlerin başında MC döneminde özel olarak yollanan ve ders saatleri dışında da Ülkü Ocaklarında seminer veren İsmail Duman bulunuyor. İsmail Duman, Lise'deki provokasyon hareketlerinin örgütleyicisi durumunda.

Yol kesme, evlere ve arabalara bombalı saldırılar, Lise'den sonra da, İlçede oldukça kalabalık bir nüfus oluşturan alevi kürtlerin bulunduğu Yeşiltepe mahallesine yöneldi. Ancak faşistler halkın kararlı tavrı sonucu umduklarını bulamadılar.

Faşist terörün yanısıra, goşistlerin de sorumsuzca giriştikleri hareketler, savcısı, kaymakamı, hakimi, polisiyle, tüm adli ve idari makamların ilericiler üzerindeki kıyım ve baskısına gerekçe oldu. Savcı süratli bir tutuklama kampanyasına girişti. İlçenin en yetkili hakimi ise, Kadirli'de başlatılan "büyük yürüyüş"ün ön sıralarında MHP bayrağıyla yürüyüşe katıldı. Bu olağanüstü koşullarda, 1 Mayıs gecesi kaymakamın evine bomba atıldı. Yığınsal bir kırım amaçlanıyordu, ancak, her nasılsa bu provokasyonu yapanların MHP'li, ÜGD'li ve Hür-Genç'li militanlar olduğu jandarma tarafından yapılan tutuklamalar sonucu açığa çıktı. Ama sonradan kolaylıkla anlaşılacağı gibi, bu "yanlışlık" da kaymakam ve savcı tarafından örtbas edildi.

Olayın sonrasında TİP İlçe Başkanı hakkında bir kez de bir Hür-Genç'linin bıçaklanması nedeniyle tutuklama kararı çıkartıldı. Türkiye İşçi Partisi üyeleri hemen hergün saldırıya uğramaya başladılar. 10 Mayıs gecesi Kadirli'de herkes tarafından saygı duyulan ve ilerici kişiliğiyle tanınan bir kişi yolu kesilerek öldürüldü. Olayın suçlularını bulan görevliler ise savcının hışmına uğradılar, haklarında soruşturma açıldı. Ve en sonunda emniyet, adliye ve kaymakamlıkta yeni atamalar yapıldı ve ilçedeki nisbi bir durgunluk başladı.

CHP'NİN KAYITSIZLIĞININ SONUÇLARI

Ne var ki, CHP'nin baştan beri takındığı kayıtsız tutum faşistlerin belirli bir taban oluşturmalarını sağlamıştı. Bunun sonucu son zamanlarda daha iyi görülmeye başlandı. Ekim ayı başında ilçedeki tüm demokratik kitle örgütlerinin faşist saldırıları protesto için hazırladıkları ortak bildirinin, faşistlerin işgali altında bulunan Andırın mahallesinde dağıtımından dönenlerin yolları kesildi. Mahalleden alınan destekle de bildiri dağıtanlara demir çubuklar, taşlarla saldırıldı. Gözleri önünde yapılan saldırı polis tarafından seyredildi. Yine saldırıya uğrayanlar, izinsiz bildiri dağıttıkları gerekçesiyle gözaltına alında. Bildiride imzası bulunan kitle örgütlerinin karar defterlerine de el kondu.

Kadirli Lisesi'nde yaratılan bu faşist işgal, önceki hafta içinde giderek büyüyen boyutlara ulaşan olayların arkasında birikimi oluşturdu. Yaz başından itibaren adım adım gerçekleştirilen faşist terörizmin yaygınlaştırılması, Kadirli Lisesi'ndeki olaylarla yeni bir aşamaya ulaştı. TÖB-DER Şube Başkanı'nın evine yapılan saldırı, Kadirli nin yeni olaylara da gebe olduğunu kanıtlıyor.

Faşist terörün kaynaklarına, apaçık olan kaynaklarına inilmedikçe, MHP, ÜGD vb. örgütlerin kabaran dosyalarının bu örgütlerin kapatılması için yeterli olduğu anlaşılmadıkça faşist tırmanışın önüne geçmek de o denli güç olacaktır.

HESABINI VERECEKSİNİZ

Tekirdağ

TİP BİR ŞEHİT DAHA VERDİ

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN YİĞİT ŞEHİTLERİ ARASINA TEKİRDAĞ MERKEZ İLÇE ÜYESİ RECEP SELÇUK DA KATILDI. PARTİNİN ÇORUM VE KAYSERİ İL ÖRGÜTÜ BİNALARI DA SALDIRIYA UĞRADI.

Recep Selçuk

Faşist sürüler bir Türkiye İşçi Partisi üyesini daha katlettiler. Tekirdağ'da Türkiye İşçi Partisi Merkez İlçe ve İl Yönetim Kurullarında görev yapmış olan Recep Selçuk üç faşist tarafından pusuya düşürüldü ve tabanca ile vurularak öldürüldü.

Recep Selçuk Şarap fabrikasında çalışıyordu. Daha 24 yaşındaydı. Recep'i öldürmeyi amaçlayanlar onun onbeş günde bir vardiya değiştirdiğini biliyor olmalıydılar. Öldürüldüğü gece de, gece vardiyasında çalışırken her zaman yaptığı gibi, saat 12.00'de kart basmış, işyerini terk etmişti. Her zamanki yolundan eve dönmekte olan Selçuk bir sokak kavşağında pusuya düşürüldü. Faşist çete üyeleri 0.15 sularında tabancalarını ateşlediler ve Recep'i vurduktan sonra karanlıklara karıştılar.

Tekirdağ faşist saldırıların geniş boyutlara ulaşamadığı bir il. Bu güne kadar faşistler Tekirdağ'da işi bir sosyalisti vurmaya kadar götürecek cesareti bulamamışlardı. Faşistler Aralık yerel seçimlerine "başa güreşecekleri" iddiası ile katılmışlardı. Umduklarını bulamadılar. Seçimlerden sosyalist hareketin gerisinde kalarak çıktılar. Ankara'da düzenlenen katliamdan kısa bir süre sonra düzenlenen bu cinayet, her geçen gün gelişmekte olan Türkiye İşçi Partisi'nin temsil ettiği sosyalist hareket karşısında faşistlerin telaşını ve saldırıya geçmelerini göstermekten başka anlam taşıyamaz. Türkiye İşçi Partisi'nin, Tekirdağ'ın tüm ilçelerinde kongrelerini tamamlayabilen ilk siyasal parti olması da TİP üyesi Recep Selçuk'un faşistlerce niçin cinayet hedefi olarak seçildiğini açıklayan bir başka veridir.

Recep kaldırıldığı hastahanede ölmeden önce ifade verebildi. Kendisini "üç faşistin vurduğunu" söyledi. Canilerin faşist olduğu böylece belgelendi. Saldırganların ismi sorulduğunda yanıtı "Recep" oldu. Bu yanıt soruyu yanlış anlamış olabilir gerekçesiyle ilgililer tarafından resmi zapta geçirilmedi. Oysa Tekirdağ çevresinde faşist saldırılarda ismi hep geçen, son bir yıl içinde siyasal nedenlerle "müessir fiil, anarşik eylem, tehdit" gibi suçlamalarla yedisekiz kez kovuşturmaya uğrayan ve bir defasında 2,5 ay hapiste kalan Recep isimli bir faşistin olduğu biliniyor.

"İlgililer" buna rağmen Recep Selçuk'un ifadesini resmileştirmekten kaçındılar. Tahkikatın bu yönde geliştiği konusunda da belirti yok.

Recep Selçuk'un katillerinin yakalanmasında bu denli isteksiz gözükenler, onun cenazesinin alelacele kaldırılması için büyük çabalar sarfetmekten geri kalmadılar.

saldırganlara karşı karşıya bırakıp aradan ayrılma, faşist saldırıları, demokratik güçlerin sesini kısmak için bir şantaj aracı olarak kullanma çabasını yansıtıyordu. Buna karşılık, görgü tanıklarının olay hakkında verdiği bilgiler emniyet yetkililerine aktarıldığında bunların üzerine gidilmedi.

Olay yerine yakın bulunan görgü tanıkları, TİP Çorum İl binasına saldırıyı düzenleyenlerin, Sedat Kuşçu adlı MHP'liye ait olduğu belirlenen 19 AS 854 plakalı otomobili kullandıklarını, eli sopalı üç kişi camları kırarken otomobilin bir alt sokakta beklediğini ve olaydan sonra aynı kişilerin aynı otomobille birkaç kez olay yerinden geçtiklerini belirlemişlerdi.

TİP Çorum İl binasına saldırının yapıldığı aynı gece faşist çeteler evine dönmekte olan Hasan Koca adındaki TİP üyesine de silahla saldırdılar. Çevre halkının da karşı koymasıyla faşist çetelerin elinden alınan Hasan Koca'nın başvurusu da sonuçsuz kaldı.

Resmi makamların, saldırı ve cinayetlerin kimlikleri ve nitelikleri açıkça bilinen ve ilan edilen sorumlularını başıboş bırakma yönündeki bu ısrarlı tutumu, faşist mihraklara tertiplerini daha da pervasızlaştırmak için cesaret aşılıyor. Faşist terörün azgınlaşması, hükümetin faşist terörizmin kaynakları üzerine daha etkin yürümesinden çok, öyle anlaşılıyor ki, bu kaynaklar önündeki basiretsiz tutumundan kaynaklanmaktadır.

MENEMEN'DE SIKIYÖNETİM Mİ VAR?

Yedi Türkiye İşçi Partili'nin faşist çeteler tarafından katledilmesine karşı tepki kitlelere mal oldu. Bunu, faşist mihraklar olduğu gibi, hükümet yetkileri de hazmedemedi. Yedi sosyalistin katillerinin bulunmasında bugüne kadar sonuç alamayan hükümet yetkilileri, faşist katliama gösterilen tepkileri bastırmak için ellerinden geleni esirgemediler.

Katledilen Partili arkadaşlarının resimli afişlerini asan Menemen TİP İlçe örgütü üyeleri önceki hafta mahalli makamların sürekli baskılarıyla karşılaştılar. Sekiz Parti üyesi Menemen jandarma komutanlığına götürülerek gözaltına alındılar ve 11 saat kimseyle görüştürülmeyerek tutuldular. Gözaltına jandarma eliyle sokulan TİP üyeleri, ertesi gün sivil emniyet yetkililerine teslim edilmelerini istediler. TİP üyelerine, kendilerini "gerekirse günlerce nezarette tutabileceğini" söyleyen Jandarma yüzbaşısı, gözaltındakileri daha sonra savcılığa sevketti.

TİP üyeleri savcılıkta afişlemenin yasal bir eylem olduğunu ve siyasal partilerin bunun için izin almalarına gerek bulunmadığını belirtmeleri üzerine serbest bırakıldılar. Daha sonra yarım kalan afişlemeyi gündüz saatlerinde tamamlamaya çalışan TİP üyeleri bu kez polis tarafından engellenerek emniyete götürüldüler. Yeniden serbest bırakılan TİP üyelerinin afişleme çalışması polis tarafından 2 kez yeniden engellenmeye çalışıldı. Fakat bütün bu yasa dışı engellemelere rağmen, Menemen TİP İlçe örgütü, afişlemeyi tamamlayarak şehit arkadaşlarının anısı önündeki görevlerini tamamladı.

Hükümet, Karafakioğlunun da cenazesini kaçırdı

Faşist terör ve katliamın önemli bir halkasını İTÜ Elektrik Fakültesi Dekanı Ord.Prof. Bedri Karafakioğlu'nun 20 Ekim günü öldürülmesi oluşturdu. Bedri Karafakioğlu'nun cenazesinin 23 Ekim pazartesi günü kaldırılması İTÜ yetkililerince ve ailesince öngörülmüştü. Ancak Başbakan Ecevit'in 21 Ekim cumartesi günü özel bir uçakla (ve yanında İçişleri Bakanı Özaydınlı olduğu halde) birkaç saatliğine İstanbul'a gelip işe el koymasıyla durum değişti; cenazenin pazar günü kaldırılması kararlaştırıldı.

Bu durumdan Karafakioğlu'nun ailesi ve bir çok yetkili son anda haberdar olabildi. Ecevit'in 21 Ekim günlü demecindeki "Konuya çok önem veriyoruz. Bu nedenle birkaç saatliğine İstanbul'a gelmiş bulunuyoruz. Bu toplantıda rahmetli Karafakioğlu'nun şahsına yaraşan bir cenaze töreni yapılması için de kararlar almış bulunuyoruz" sözleri Ecevit'in alelacele İstanbul'a gelişindeki amacı belli ediyordu. Üniversiteden Şişli Camisine kadar nisbeten düzenli geçen tören, camiden sonra, yetkililerin cenazeyi hızla Zincirlikuyu Mezarlığına kaçırması biçimine dönüştü. Törene katılmak için gelen öğretim üyeleri, demokratik kuruluşların temsilcileri, hatta başka kentlerden gelmiş üniversite rektörleri kendilerini birden resmi, özel otomobillerin, askeri araçların, taksilerin arasında buldular; herhangi bir yana kaçışmak zorunda kaldı. Hiçbir şeyden haberi olmayan öğrenci korteji Şişli'den Zincirlikuyu'ya yaklaştığında Bedri Karafakioğlu toprağa verileli bir saat olmuştu.

Öyle anlaşılıyor ki katliamları yaparken yapanlarına sahip çıkmakta aciz kalanlar, cenaze törenlerini "olay çıkar" bahanesiyle engellemeye çalışıyorlar. Bu tür engeller kitlelerin demokratik mücadele bilinci önünde etkisiz kalmaya mahkumdur.

Ecevit, 11 Mayıs 1977: "Bu kez hesap soracağıma söz veriyorum. Bu sözümü de tutacağım."

BAŞBAKAN, EMEKÇİ HALKA VERDİĞİ SÖZLERİ TUTMALIDIR

Başbakan Ecevit, partisinin 1977 Haziran seçimlerine hazırlandığı sırada emekçi halka herşeyden önce faşist terörizmin kaynaklarının kurutulmasına ilişkin vaadlerde bulundu. Ecevit'in bu vaadleri arasında, 1973 seçimlerinden sonra takındığı bir tutumu tekrarlamayacağını, faşist baskı ve terörün sorumlularından hesap sormaktan kaçmayacağını özellikle belirtme gereğini duydu. Bu, emekçi halkın faşist teröre ve onun kaynağındaki gizli ve açık mihraklara karşı yükselen tepkisine yanıt verme zorunluluğunun bir sonucuydu. Ecevit, 1978 yılıbaşında da, yine emekçi halkın bu taleplerini yerine getirme iddialarıyla CHP hükümetini kurdu. Şimdi bu vaadlerini yerine getirerek faşist mihrakların üzerine yürümek görevi Ecevit'e ve hükümetine düşüyor.

Ecevit, 11 Mayıs 1977:

"Ecevit yufka yüreklidir, bu sözünü tutamaz deniyor. 12 Mart sonrasında geçmişe sünger çektiğimiz hatırlatılıyor. Ama ben o dönemde hesap sorma vaadinde bulunmadım. Şimdi hesap soracağım söz veriyorum. Bu sözümü de tutacağım."

Ecevit, 14 Mayıs 1977:

"CHP hükümeti gerekli arındırmayı sonuçlandırdıktan ve haksızlıkları giderdikten sonra, gerçek ve dürüst kamu görevlilerini en ileri demokratik haklara kavuşturacaktır. Bu hakların halk yararına ve demokratik bir hizmet anlayışıyla kullanılmasını güvence altına almak üzere de kamu yönetimi üzerinde halkın etkin denetimini sağlayacaktır."

Ecevit, 27 Mayıs 1977:

"İlk işimiz, okullarda çocukların, gençlerin, öğretmenlerin vurulmadığı, öldürülmediği, kentlerde mezhep kavgalarının kışkırtılmadığı, alanlarda partilerin taşlanmadığı, herkesin dininde özgür, düşüncesinde özgür olduğu ve herkesin can güvenliği ve huzur içinde yaşayabildiği bir ortam hazırlamak olacaktır."

Ecevit, 1 Haziran 1977:

"CHP'nin kuracağı düzende, geri kalmış bölgeler ve yöre halkı, ağa sultasından da, faşist baskılardan da, yoksulluktan da kurtarılacaktır."

Ecevit, 14 Mayıs 1977:

"1 Mayıs olaylarında suçüstü yakalananlar var. Sular İdaresi binasından halkın üzerine yaylım ateşi açanları Türk polisi suçüstü yakaladı. Ama bugüne kadar mahkeme huzuruna çıkarılmadı. Süleyman Demirel herhalde bunun nedenini biliyordur. Suçüstü yakalananların neden adaletin karşısına çıkarılmadıklarının hesabını biz soracağız."

●

MHP'NİN YERALTI ÖRGÜT ŞEMASI AÇIĞA ÇIKIYOR

● *Üçer kişilik faşist hücrelere, MİT kaynaklı istihbaratlara dayanarak hedef gösteriliyor*

Faşistler kuyumcu soygununda da eter kullanmışlardı

21 Nisan tarihli gazeteler Türkeş'in bir açıklamasına yer veriyorlardı. Eli kanlı Başbuğ terör olayları ile ilişkileri olmadığını öne sürüyor ve şunları söylüyordu: "İddialarını ispat edemezlerse alçaktırlar."

Aynı tarihli gazetelerde Çemberlitaş'ta bir kuyumcu dükkanının silahlı kişilerce soyulduğu, içerde bulunan kişileri eterle uyutmaya çalışan soyguncuların kasadan değeri iki milyon lirayı bulan altını çaldıkları haberi yer alıyordu.

Soyguncuların MHP otosunu kullandıkları ve amaçlarının 'MHP'yi güçlendirmek'' ve tutuklu bulunan faşistlere yardım etmek olduğu ortaya çıktı.

Soygunun yapıldığı gün faşist basın bu olaydan tek bir satırla söz etmiyordu. Aynı sessizlik soyguncular ve MHP yakayı ele verdiğinde de sürdürülecekti.

Ama MHP Genel Sekreter yardımcısı bu sessizliği bozdu ve yaptığı kısa açıklamada soygunda kullanılan MHP otosunun çalınmış olduğunu söyledi. Otonun "çalınmış" olmasının şimdiye kadar neden gizlenmiş olduğu, ilgili yerlere neden haber verilmediği Okuyan'ın o telaş içinde yanıtlamadığı sorular.

Bahçelievler katliamında katledilenlerin eterle bayıltıldıkları gözönünde tutulursa hükümet çevrelerine bir başka görevin de düştüğü ortaya çıkıyor. O da, faşist saldırganlara bu tür yöntemlerin kimler tarafından ve nerede öğretilmiş olduğunun ortaya çıkarılması..

Faşist saldırı ve cinayetlerin failleri olarak hergün yeni birer MHP'linin ya da yan kuruluşu üyesinin yakalanması, faşist partinin yeraltı örgütlenmesi şemasının da açığa çıkmasını sağladı.. Şu ana kadar belirlenen bilgiler MHP'nin ve yan kuruluşlarının yasa dışı eylemlerini sürdürme biçimine ilişkin önemli ipuçları verdi.

Faşist partinin yer altı örgütlenmesine ilişkin bilgilerin kamuoyu önünde açığa çıkması, MHP yetkililerini suçlarını örtbas etmek için yoğun bir çabaya yöneltti. MHP yetkilileri, parti üyelerinin faaliyetlerinin sorumluluğundan kurtulmak için gülünç açıklamalarda bulunmaya başladılar. Bir dizi cinayet ve katillamın sanığı olarak aranan Cengiz Ayhan'ın Hergün gazetesi tarafından akıl hastası ilan edilmesinden sonra, MHP ve ÜGD üyelerini cinayet araçlarıyla gösteren fotoğraflar için de bir dizi hikaye uydurulmaya başlandı. MHP İstanbul İl Gençlik Kolu Başkanı Kazım Ayaydın, Prof.Karafakioğlu'nun öldürülmesiyle ilgili olarak aranan üç kişiyle birlikte Salı günü düzenlediği basın toplantısında, bu fotoğrafların "piyes fotoğraflarına" ait olduğu yalanını savurdu.

TÜRKEŞ'LE GÖKÇEK'E SORDUNUZ MU?

Bu arada Cengiz Ayhan'a yataklık yaptığı için aranan Gaziantep ÜGD Başkanı Micaz Abuşoğlu'nun Türkeş ve MHP'li eski Sağlık Bakanı Cengiz Gökçek'le birlikte çektirdiği fotoğraflar basında yer aldı. Abuşoğlu'nu aradıklarını söyleyen Emniyet yetkililerine sormak gerekiyor: "Türkeş'e ve Gökçek'e sordunuz mu?" Önümüzdeki günlerde Türkeş'e de bir ziyarete hazırlandığı söylenen Başbakan, bu görüşmesinde, acaba kaçak faşist katil ve saldırganların adreslerini de soracak mı? Yoksa Başbuğ'un bu katil ve saldırganlara yataklık eden MHP'sine yeni bir "meşruluk" ödülü mü verecek?

Geçtiğimiz Salı sabahı Bursa cezaevindeki faşist tutuklular bir ayaklanma tezgahladılar. Cezaevlerinde MHP terörünün kol gezdiği biliniyordu. Ancak bu kez, cezaevlerindeki faşist terörün MHP'yle ilişkisi çok daha açık biçimde kendisini gösterdi. Ayaklanan faşist tutuklular, Ankara'ya telefon edilmesini ve MHP milletvekilleriyle görüştürülmelerini istediler. Faşist tutuklular, dışarda olduğu gibi "içerde de" MHP şeflerinin himayesini bekliyorlardı.

MHP İstanbul İl Gençlik Kolu Başkanı'nın Salı günkü basın toplantısında yaptığı açıklamalar, MHP'nin yeraltı örgütlenme şemasıyla ilgili ilginç özellikler de taşıyordu. Ayaydın, konuşmasının bir bölümünde, ele geçirilen fotoğraflarla ilgili olarak şöyle dedi: "Dünyada 12 kişiden müteşekkil bir hücre örneği gösterilebilir mi?"

HÜCRE ELEMAN SAYISI ÜÇ'E İNDİRİLDİ

Ayaydın bu sözleriyle aslında maksadı aşıyor, ister istemez, MHP'nin uzun süredir, kalabalık sayıda hücrelerle örgütlenmeyi bıraktığını dile getirmiş oluyordu. MHP'nin, "oba" adı verilen hücreler biçimindeki örgütlenmesini geliştirmeye özellikle MC iktidarı döneminde hız verdiği bildiriliyor. Bu hücrelerin en küçük olanı, o dönemde en az beş kişiden oluşuyordu. MHP, "Obalar" biçimindeki yeraltı örgütlenmesinde, MC döneminde özellikle devlet kuruluşlarına yerleştirdiği ya da yarattığı kadrolara dayanmaya başladı.

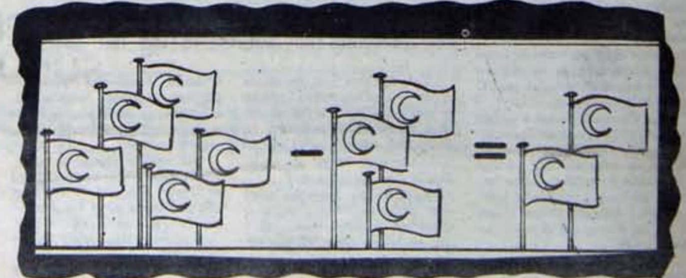
Üyelerinin sadece birbirlerini tanıdıkları, fakat emirleri veren üstlerini bilmedikleri "obalar", faşist literatürdeki deyimiyle, üyelerine bir "benlik duygusu" sağlıyordu. Bu duygu, yeraltı hücrelerinin hareket yeteneğini artırıyordu. Ancak MHP'nin iktidarda olduğu dönemde faaliyetleri sınırlı olan bu hücrelerde zamanla bir "tatminsizlik" görülmeye başladı. "Tatminsiz" hücreler CHP iktidarının ilk aylarında oldukça "başarısız ve başıboş" eylemle de yaptılar. Bu eylemlere en çok verilen örnek, Adana'dan Ankara'ya gelen bir arabada yapılan bir arama sonucunda 4 faşist hücre üyesinin portakal sandıklarına saklanmış otomatik silahlarla yakalanmasıydı. Bu dört kişinin "oba başı" olarak bilinen ve TRT'de çalışan Hanefi adlı faşist de daha sonra Adana'da ele geçirilmişti. Bütün bu olayların, MHP'nin, yeraltı örgütlenmesinin temelini oluşturan "oba"lardaki hücre elemanı sayısını üçe indirmesiyle sonuçlandığı belirtiliyor. Son aylarda birçok saldırı ve cinayeti işleyen faşistlerin hemen tümünün 'üçer kişilik gruplardan'' oluşması, bu bilgileri doğruluyor.

MİT KAYNAKLI İSTİHBARAT

"Oba başları" faşist hücreye yukardan verilen emirleri iletiyor. Bu arada faşist hücrelerin eylemlerine hedef gösterilen kişilerin seçiminde, MHP'nin iktidar döneminde ele geçirip dosyaladığı MİT arşivlerinden yararlanıldığı belirtiliyor. Faşist partinin yeraltı örgütlenmesiyle MİT'ten ele geçirilen arşivler arasındaki ilişkiyi belirlemek üzere şu örnek üzerinde özellikle duruluyor:

MC iktidarının son günlerinde bir gazetenin bir foto muhabiri Keçiören'deki evine giderken faşist çeteler tarafından yakalandı ve silah zoruyla gizli bir yere götürüldü. Burası duvarları raflarla ve rafları dosyalarla dolu bir mahzendi. Bu dosyalar arasından foto muhabirinin adını taşıyan faşist çete tarafından açıldı. Dosyadan şeceresi okundu. Bunun üzerine faşist çeteler muhabire şöyle dedi: "Sen CHP'li imişsin, komünist olmadığına şükret." Muhabir birkaç kez tokatlandıktan sonra bırakıldı.

Faşist partinin yeraltı örgütlenmesini açığa çıkaran daha pekçok bilginin hükümetin elinde bulunması gerektiğine kuşku yok. Bu bilgilerin en çıplak bir gözle bile değerlendirilmesi, faşist parti hakkında yasal kovuşturmanın bir an önce açılmasını gerektirecek niteliktedir. Hükümete düşen, MHP'nin mahkum edilmesi için AP gibi mihraklardan boşuna destek aramak değil, apaçık ortada olan kanıtlarla gereken işlemleri başlatması ve faşist partiyi kitlelerin gözünde ve onlarla elele mahkum etmesidir.

TOPLAMA ÇIKARMA MI, MHP PROPAGANDASI Mİ?

İlkokul öğrencilerine yardımcı ders aracı olarak hazırlanan dergilerin kimileri için büyük bir kâr kapısı olduğu biliniyordu. Öğrencilere gerektiğinde zorla da satın aldırılan bu dergilerin başka amaçlara da alet edildiği görülüyor. İ.ÖZOĞUZ'un "Ünite Bilgisi" adlı dergisi işin nerelere vardığını göstermek için yeterli bir örnek. Dergide faşist propaganda için "ince" yöntemler kullanılıyor. Çıkartma işlemini öğretmek için kullanılan bayrak desenlerinde körpecik beyinlere faşizmin sembolü de aşılanmak isteniyor. Derginin başka sayfalarında yer alan bayrakların ayyıldızlı olması bu sayfada yapılanın bilinçli bir çaba olduğu konusunda, kuşku bırakmıyor. İğrenç bir çaba! Faşizmin elinin nerelere kadar uzandığını görmek istemeyenler ibret alsınlar.

MHP DOSYASI

20 Ekim: Bakırköy Tozkoparan'da ele geçirilen Ali Oğuzhan Cengiz, Havalanı, Sirkeci Garı, Eminönü, Sultanahmet ve Vefa Lisesi ile Kadıköy İGD binasına yapılan sabotajları ÜGD eski 2. Başkanı İbrahim Yalçıner'in planlayarak uygulamaya koyduğunu söyledi. Siyasi polis, Ali Oğuzhan Cengiz'in yaptığı açıklamaların bazı belge ve bulgularda kesinleştiğini açıkladı. Bu arada elindeki çantada tahrip gücü yüksek Amerikan yapısı bir bomba ile öldürülecek kişilerin listesi bulunan Ali Oğuzhan Cengiz'in çeşitli cinayet, bombalama ve silahlı saldırı olaylarına da karıştığı saptandı.

Kayseri'de kale burçlarına kırmızı ve tek yıldızlı bayrak asmak isteyen bir kişi yakalandı. Sanık sorgusunda kızıl bayrağı BÜD'den aldığını, asmak için kendisine para verildiğini itiraf etti.

21 Ekim: İstanbul Beykoz'da iki kişiyi yaralayan üç kişi, olayda kullandıkları silahları MHP Gençlik Kolları ve MHP İlçe Başkanlarından aldıklarını söylediler.

Maltepe'de bir kişinin öldürülmesi olayı ile ilgili olarak yakalanan üç ÜGD üyesi, silahları Pendik ÜGD Başkanından aldıklarını söylediler. ÜGD lokalinde yapılan aramada bir tabanca, yedi mermi, çeşitli boylarda fitil ve iki adet kapsül ele geçirildi.

22 Ekim: Gaziantep ÜGD Başkanı Micaz Abuşoğlu'nun, bir süre önce Taksim-Sarıyer otobüsünden üç öğrenciyi silah zoruyla kaçırmak ve kurşuna dizmek suçlarından arandığı bildirildi.

Polisin İstanbul Haznedar'da bir eve yaptığı baskında faşist bir hücre ortaya çıkarıldı. Evde faşistlere ait kimlik kartları, banka cüzdanları, tabanca ve ellerinde silahla çekilmiş fotoğraflar bulundu. Evi kiralayan Hamit Karakaya'nın evinde bulunan bir fotoğrafda görülen ÜGD eski Başkanı Mustafa Verkaya gözaltına alındı.

24 Ekim: "MHP'yi güçlendirmek ve tutuklu "ülkücü'lere yardımetmek" amacıyla MHP İstanbul Gençlik Kollarına ait otomobil ile bir kuyumcuyu soyan 5 kişi 1 milyon 200 bin lira değerinde altın ve iki tabanca ile yakalandı.

26 Ekim: Çeşitli suçlardan ötürü aranan çok sayıda faşistin Almanya'dan sığınma hakkı istediği açıklandı.

İstanbul'da, saldırılarda kullanılan silahları MHP yöneticilerinden aldıklarını söyleyen 7 faşist yakalandı.

Çorum'da, bir Mercedes'te jandarma tarafından yapılan aramada MHP İskilip İlçe İl. Başkanı Ahmet Temiz'e ait olduğu anlaşılan bir torba içinde, 2 tabanca, bir av tüfeği, 1394 mermi, 5 dinamit lokumu ve iki kapsül ile "Tanrı Türkü Korusun" yazılı ve "Bozkurt" amblemli anahtarlıklar ele geçirildi.

HÜKÜMET | *MHP'nin üzerine yürümek yerine* | MHP'NİN KAPATILMASI TALEBİNİ ÖRTBAS ETMEYE ÇALIŞIYOR

GENÇ ÖNCÜ Genel Başkanı

Hükümet, MHP ve ÜGD soruşturmasına sünger çekme çabasında

"7 yiğit yoldaşımızın faşist katillerce katledilmesi üzerine Genel Merkezimizce yurt çapında dağıtılmak üzere yayınladığımız bildiri sonucunda Şubelerimiz ve Genel Merkezimiz hakkında soruşturma açıldı. Aralarında Afyon, Amasya, Muğla, Diyarbakır ve Zonguldak'ın bulunduğu birçok şubemiz polislerce basıldı, dağıtılmamış bildirilere el konuldu. Faşist katillere karşı nefreti dile getiren bildirinin dağıtımının engellenmesi için yapılan girşimierin ötesinde, demokrasi güçlerince üzerinde durulması gereken asıl konu Ankara Savcılığının açtığı soruşturmanın gerekçesidir.

"Bildiride 7 yiğit yoldaşımızın MHP Genel Merkezi'nin bulunduğu ve faşistlerin yoğun olarak örgütlü oldukları yerde katledilmiş olmalarının bir tesadüf olmadığı, ülkemizde meydana gelen terör olaylarının hemen tamamının ardında eli bulunan MHP ve ÜGD'nin kapatılması için beklenmemesi gerektiği vurgulanmıştır. Savcılık ise bu ibareleri bir parti aleyhinde çalışmak olarak değerlendirmiş ve bunun da dernekler yasasına aykırı olduğunu ileri sürmüştür.

"Bildiride yer alan ibarelerin kanıtı birçok öldürme ve bombalama olayının failleri olarak MHP üyelerinin yakalanmış olmasıdır. İfade edilen şey somut bir gerçekliğe dayanmaktadır. Durum böyle iken bir parti aleyhine çalışmak iddiasıyla soruşturma açmak dikkat çekici bir gelişme olarak değerlendirilmelidir.

"Üstelik derneğimiz Genel Merkez yöneticileri hakkında açılan soruşturmanın, hükümetin MHP ve ÜGD ile ilgili savcılık soruşturmasının üzerine sünger çekmeye çalıştığı bir döneme rastgelmesi bir tesadüf olarak görülemez.

"İktidarın bu tutumu faşist terör ve cinayet yuvalarına MHP ve ÜGD ve diğer faşist örgütlere karşı bir geri adımının ifadesidir.

"Faşist katillerin yakalanmasını ve faşist örgütlerin kapatılmasını isteyen örgütler hakkında değil, MHP-ÜGD ve diğer faşist örgütler hakkında soruşturma açılmalı ve bu örgütler kapatılmalıdır.

"Demokratik güç ve örgütleri bu somut girişim konusunda seslerini yükseltmeye çağırıyoruz."

MHP'nin kapatılmasını isteyen GENÇ ÖNCÜ için soruşturma açıldı

GENÇ ÖNCÜ GYK ÜYESİ

SALMAN BÜNÜL'ÜN TUTUKLUĞU SÜRÜYOR

22 Eylül'de Maraş'ın Pazarcığında maocularca silahla yaralanan, GENÇ ÖNCÜ GYK üyesi Salman Bünül ve yine Genç Öncü üyesi Ökkeş Sayılır, tedavi sonrası hastaneden çıkarken jandarmalarca gözaltına alınmışlardı.

Savcı tarafından maocu saldırganların verdiği ifadeler yeter sayılarak tutuklanan iki GENÇ ÖNCÜ üyesi 22 Ekim'de çıkarıldıkları mahkemede "tanıkların gelmemesi gerekçesiyle tutukluluk hallerinin sürmesi" gbi yasalara aykırı bir uygulamayla karşılaştırıldılar.

Saldıran ve arkasından "evimizi bastılar, bizi dövdüler" biçiminde ifadeyle Bünül ve Sayılır'ın tutuklanmasını sağlayan maocular, ilçede bu tür bir olaydan "politik" yarar uman CHP yanlıları ve yine bir alevi-sünni çatışması için hazır bekleyen mülki ve askeri yöneticiler, iki sosyalist üzerinde oynanan oyunun sürdürülmesinde birleştiler ve ne olursa olsun hüküm giymeleri için çalışır oldular.

Ancak tüm bu çabalar boşa çıkacaktır. Yasal haklarının sağlanması için tüm işlemleri GENÇ ÖNCÜ tarafından gerçekleştirilen Bünül ve Sayılır, bilimsel sosyalizmden kaynaklanan doğru tavırları, inançları ve sabırlarıyla bütün oyunları teker teker bozacaklardır.

MHP'YE KANAT GERMEK DEMOKRASİ SUÇUDUR

7 Türkiye İşçi Partisi üyesinin faşistlerce katledilmesi üzerine GENÇ ÖNCÜ Derneğince yayınlanan bildiri hakkında, bir parti aleyhine faaliyette bulunduğu gerekçesiyle Ankara Savcılığı'nca soruşturma açıldı. Bu da yetmiyormuşcasına birçok Genç Öncü Şubesi polisçe basıldı. Dağıtılmamış bildirilere elkondu.

MHP, ÜGD, ÜOD'nin kapatılması, bütün, demokratik kamuoyunun, kendisine demokratım diyen herkesin ortak isteğidir. MHP, amacı kitleleri susturmayı sindirmeyi ve kısıtlı da olsa var olan demokratik ortamı ortadan kaldırmayı hedef alan faşist terörün kaynağındaki örgütlerin başındadır. Demokrasiden yana olan herkesin buna karşı çıkması ve MHP'nin kapatılmasını talep etmesi vazgeçilmez bir demokratlık görevidir.

Faşist terörün perde arkasındaki odaklarının, MHP, ÜGD, ÜOD olduğu ise, bizzat Başbakan Bülent Ecevit'çe belirtildi. Gazetelerde öldürme olaylarının yakalanan suçlularının ifadeleri yayınlandı. Bu ifadelerde olaylarla bu partinin ve yandaşı derneklerin ilgisi açıkça ortaya çıktı. Bütün bu nesnel veriler karşısında, "demokratik rejimi korumak ve kollamakla" görevli savcıların bu faşist odakları kapatmak girişiminde bulunmak yerine; demokrasiyi savunanları, faşist cinayet odaklarının kapatılmasını istedikleri için, susturmaya, örgütlerini kapatmaya kalkışmaları, faşizme prim vermek, faşist örgütlere kanat germek demektir.

Faşizme tepki göstermeyi yasaklamaya yönelik böyle bir soruşturma faşist terör ve tırmanışı onaylamaktan başka bir anlam taşımaz. Somut bir olguyu, bir partinin faşist terörle olan saptanmış ilişkisini kamuoyuna duyurmayı; soyut bir "parti kötüleme" iddiası içine sığdırarak demokratik güçleri susturmaya çalışmak, demokrasiyi savunanları arkadan hançerlemekten başka birşey değildir.

Hükümet ve tüm sorumlulardan böylesi soruşturmalardan derhal ve gelecekte de kesinlikle vazgeçerek, demokrasi düşmanı oldukları açıkça ortaya çıkan, insanlık dışı cinayetlerin planlarının yapıldığı belirlenen, MHP, ÜGD ve ÜOD'yi kapatmak için ciddi girişimlerde bulunmalarını talep ediyoruz.

YÜRÜYÜŞ

İTALYA'DA NEO-FAŞİZ

GERGİNLİK

NEO-FAŞİZM NEDİR?

Yürüyüş bu sayısıyla birlikte yeni bir yazı dizisine başlıyor: "Dünyada neo-faşizm Dosyası." Bu dizinin ilk yazısı olarak elinizdeki sayıda, uluslararası bir olgu olan faşizmin ilk kez biçimlendiği "anavatanı" İtalya'daki bugünkü neo-faşist hareket konu olarak alınıyor..

Faşizm ve faşist hareket, geçmişte olduğu gibi günümüzde de, ortaya çıktığı bütün ülkelerde ortak özellikler gösteriyor. Faşist hareketin iktidara yükselmek ve demokrasi güçlerini sindirmek üzere benimsediği strateji ve taktikler, bütün ülkelerde ortak temellere dayanıyor. Bu ortaklık, sadece faşist hareketin sınıfsal temelinin ortaklığından değil, aynı zamanda, faşist hareketin uluslararası düzeyde emperyalizmin aynı en gerici ve en saldırgan çevreleri tarafından koordine edilmesinden kaynaklanıyor. Faşist hareketin, aynı tehdit altındaki diğer ülkelerde aldığı biçimlerin tanınması, ülkemizdeki faşist tehdidin de gözler önünde somutlanmasına katkıda bulunacaktır.

Yazı dizisine başlarken "neo-faşizmin" bazı temel özelliklerine dikkat çekmekte yarar vardır. "Neo-faşizm" deyimi, faşist hareketin, ilk kez ortaya çıktığı ülkelerde ezildikten sonra, 1950'li yıllardan başlayarak aldığı biçimi nitelemek için kullanılıyor. Neo-faşizmin de sınıfsal özü, geçmişteki faşizmle tıpatıp aynıdır. Tekelci sermayenin en gerici, en emperyalist en şoven unsurlarının açık terörist diktatörlüğü. Bununla birlikte günümüzün faşist hareketleri, çağdaş dünyanın yeni koşullarından kaynaklanan bazı yeni özellikler de barındırıyor.

Bu özelliklerden birincisi, günümüzde faşist hareketin, İkinci Dünya Savaşı öncesinin tersine, dünya sosyalizminin sürekli tarihsel taarruzu koşullarında biçimlenmesidir. İkinci olarak günümüzde faşist hareket, yine ikinci savaş öncesinin tersine, karşı-devrimci güçlerin birinci saldırı aracı konumunda değil, çoğunlukla politik yedek gücü durumundadır.

Bunlar yanında neo-faşist hareketlerin temel özelliklerinden biri, bu hareketlerin emperyalist merkezlerin işbirlikçiliği karakterinin özellikle ön plana çıkmış olmasıdır. Bu durum, faşizme karşı mücadelenin anti-emperyalist yönünü de doğal olarak ön plana çıkarmaktadır. Faşist hareketlerin faşist demagojiye geçmiştekinden çok daha fazla gereksinim duymaları, kendilerini burjuva rejimine karşı birer muhalefet hareketi olarak gösterme çabaları da, neo-faşizmin özellikleri arasındadır.

Neo-faşizmin başlıca özelliklerinden biri de, geçmiştekinden çok daha fazla, burjuva devlet aygıtının bağrındaki mihraklara dayanması ve onlardan güç almasıdır. Devlet-tekelci kapitalizminin gelişmesi, faşist tehlikenin burjuva devlet aygıtı içinden kaynaklanmasını çok daha evrensel bir özellik haline getirmiştir. Militarizmden güç alma, ordunun en yüksek tabakalarıyla kaynaşma da, neo-faşizmin önemli özelliklerinden biridir. Bu özellikleri, günümüzde, faşizmin iktidara yükselme biçimleri arasında da, yukardan, darbeler yoluyla iktidara yükselme biçimlerini öne çıkarmıştır.

Ortak özellikleri ne olursa olsun, hiç kuşkusuz, faşist hareket günümüzde de her ülkede somut koşullara göre çok çeşitli biçimler kazanmaktadır. Fakat neo-faşizmin evrensel özelliklerinin tanınmasının, ona karşı mücadelede belirleyici bir önem taşıdığına da aynı ölçüde kuşku yoktur.

☆

FAŞİST HAREKET İTALYA'DA DAHA 1944'DE HORTLADI. 1944'ÜN "MUSSOLİNİ EYLEM BİRLİKLERİ" NİN LİDERLERİNDEN GİORGİO ALMİRANTE DAHA SONRA İTALYAN SOSYAL HAREKETİ'NİN BAŞINA GEÇTİ. BUGÜNKÜ İTALYAN NEO-FAŞİST HAREKETİNİN STRATEJİSİ, GERGİNLİĞİN ARTIRILMASINA VE TERÖRİZME DAYANIYOR. BU, GERGİNLİKTEN MEDET UMAN HRISTİYAN DEMOKRATLAR TARAFINDAN DA DESTEKLENİYOR. CIA, DINA VE SAVAK MSI'NİN FAALİYETLERİNDE BELİRLEYİCİ "ROL" OYNUYOR.

☆

İtalya'da neo-faşist hareketin saldırısına karşı tek güvence: İşçi sınıfının öncülüğünde emekçi kitlelerin birliği

İtalya'da 1945'de kurulan anayasal düzen, yasal planda faşizme kapalı olarak kuruldu. Bu Anayasa'nın 12'nci maddesinde şöyle deniyordu: "Dağıtılan faşist partinin hangi biçimde olursa olsun, yeniden örgütlenmesi yasaklanmıştır". Buna karşın, yasal düzenlemeler İtalya'daki faşist örgütlerin önüne geçemediler.

YIL 1944: İTALYA'DA FAŞİZM HORTLUYOR

1944 yazından başlayarak İtalya'da faşist gruplar örgütlenmeye başladı. Bu örgütlerin içinde en etkin olanlar Mussolini Eylem Birlikleri ve Devrimci Eylem Timleri'ydi. Devrimci Eylem Timleri radyo istasyonlarına düzenledikleri baskınlarda faşist marşlar söylüyor, Direniş kahramanlarının mezarlarına karşı saldırılar düzenliyor ve ilericilere tehdit mektupları gönderiyorlardı. Bu örgütün yöneticileri arasında daha sonraki yıllarda da adlarından söz ettirecek olan Pino Romualdi (Mussolini'nin öz oğlu olduğunu ileri sürüyordu), Giorgio Almirante (İtalya'daki en güçlü neo-faşist örgüt olan İtalyan Sosyal Hareketi'nin Lideri) ve faşist "düşünür" Julius Evole bulunuyordu. İtalyan Sosyal Hareketi'nin 1946 yılında kurulmasına karşın Devrimci Eylem Timleri 1951 yılına dek terörist eylemlerini sürdürdüler.

Demokrasiye karşı ilk gösteri 1945' de Roma'da toplumun lümpen kesimlerini kazanmaya çalışan "Sıradan Adam" grubu tarafından gerçekleştirildi. Yoksul halk kitlelerinin ezilmişliğini sömüren bu grup Kurucu Meclis'e 30 temsilci ile katılmayı başardı. Fakat, "Sıradancıların" bu başarısı uzun sürmedi. 1948'de, bir dizi iç çekişme ve bölünme sonunda bu örgüt tamamen dağıldı.

Bugün İtalya'da adından en çok sözedilen neo-faşist örgüt olan İtalyan Sosyal Hareketi 1946'da, Mussolini'nin sadık adamlarından Faşist Parti Roma ve çevresi Başkan Yardımcısı olan Arturo Michelini'nin evinde yapılan bir toplantıda alınan kararla kuruldu. Parti, "1919' ların devrimci(!) faşizmini temel olarak" aldığını açıkça belirtiyordu. Parti tüzüğünün birinci maddesinde şöyle deniyordu: *"İtalyan Sosyal Hareketi etik bir yaşam anlayışından esinlenmiş, İtalyan halkının onur ve çıkarlarını savunmayı amaçlayan ve sosyal düşünceyi kesintisiz bir tarihsel süreklilik içinde uygulamayı ilke edinmiş politik bir örgüttür"*. Neo-faşist partinin kuruluşundan kısa bir süre sonra Mussolini çevresinin ünlü adları, İtalyan Hıristiyan Demokrasi liderlerinin birbiri ardına çıkardığı aflar sonucu harekete katıldılar. Bunların arasında, adlarından ileride de söz ettirecek olan, Direniş hareketine katılan çok sayıda yurtseverin katili olduğu için 1946'da ölüme mahkup edilip 1949'da serbest bırakılan, "Kara Prens" takma adıyla ünlü Junio Borghese önemli bir yer tutar. İtalyan Sosyal Hareketi (MSI) 1947'de yapılan seçimlerde başarı sayılabilecek sonuçlar elde etti. Ancak 1948 yılında gelen başarısızlıklardan sonra ilk genel sekreter Giorgio Almirante'nin yerine eski PTT Müsteşarı Marsanich seçildi. Bundan birkaç ay sonra neo-faşist partinin günlük yayın organı Secolo d'Italia (İtalyan Yüzyılı) yayın yaşamına başlıyordu.

İtalyan tekelci burjuvazisinin bazı kesimleri neo-faşist hareketi parasal açıdan desteklemekten çekinmiyordu. Patronlar, işçi sınıfının o sırada yükselmekte olan eylem ve taleplerine karşı en etkili panzehir olarak neo-faşist hareketi görüyorlardı. Hıristiyan Demokrat Parti'nin sağ kanadı ile çelişki içinde olan bazı yüksek düzeydeki Vatikan yetkilileri de ülkede anti-komünist bir vurucu gücün gelişimini büyük bir memnunlukla karşılıyorlardı. Hıristiyan Demokrat Partisi ise "ülkedeki kızıl tehlikeye karşı" ulusun tüm sağlıklı güçlerini görev başına çağırıyordu!

1954'de yapılan Kongre'de MSI Genel Sekreterliğine, Almirante önderliğindeki keskin grubun kısa sürede "muhaliebi çocuğu" olarak adlandırmaktan çekinmediği Michelini seçildi. Bu seçimden sonra, MSI'de çatlamalar görülmeye başlandı. Bunlar içinde en önemlisi Pino Rauti'nin başında bulunduğu "Ordine Nuovo" (Yeni Düzen) adlı cinayet örgütünün kuruluşuna yol açanıdır.

NEO-FAŞİSTLERE VERİLEN CENOVA DERSİ

1960 yılında neo-faşistler Hıristiyan Demokratların önderliğinde kurulan merkez-sağ hükümete sağladıkları küçümsenemeyecek destekten dolayı koalisyon ortaklığına çok yaklaştılar. Bu başarının sarhoşluğuna kapılan MSI, Parti Kongresi'ni İtalya'da anti-faşist geleneğin kalelerinden biri olarak bilinen Cenova kentinde düzenlemeye kalkıştı. Üstelik, Kongre'de Divan Başkanlığına eski faşist Cenova Valisi'ni getirme cüretini gösterdi. Faşist Vali savaş sırasında işlediği cinayetlerden ötürü ölüme mahkum edilmiş, ancak sonradan aftan yararlanarak serbest kalmıştı. Cenova halkının haklı ve etkili tepkisini hükümet silah zoruyla bastırdı. Olaylarda 12 ilerici öldü, ayrıca yüzlerce kişi yaralandı. Sonuçta neo-faşist desteğindeki hükümet istifa etmek zorunda kalarak yerini merkez-sol bir koalisyona bıraktı.

Neo-faşistler, İtalya'da 1960'ı izleyen yıllarda güçlü bir "yahudi aleyhtarı" kampanya düzenlediler. "Yahudi aleyhtarı" kampanya sözde düzen eleştirilerinin, bilinçsiz yoksul halk yığınlarının gericilik ve büyük sermaye politikasının saflarına çekilmesinde araç olarak kullanılmasına dayanan bilinen faşist taktiğin yinelenmesinden başka bir anlam taşımıyordu. Yahudi aleyhtarı bildiriler daima komünistlere yöneltilen savaş ilanlarıyla noktalanıyordu.

GERİLİM STRATEJİSİ" SAHNEDE

1969'da MSI'nın o zamanki Genel Sekreteri Michelini'nin ölümü İtalyan neo-faşist hareketi açısından önemli bir dönemeç oldu. Parti içindeki "devrimci" diye adlandırılan akımın lideri olan Almirante, o sırada çok gergin olan politik ortamı sonuna dek sömürerek neo-faşist hareket için kitlesel destek sağlamağa çalıştı. Gerçekten, 1968'ler İtalya'sı başka Batı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi öğrenci olaylarına sahne olmuştu. Bunun arkasından İtalyan sendikal hareketinin önemli politik, toplumsal ve ekonomik talepler içeren direnişleri merkez-sol hükümeti güç duruma so-

MİN TEMEL STRATEJİSİ

VE TERÖRİZM

kuyor ve bu atmosfer içinde patronlar neo-faşist şiddetten medet umuyorlardı.

MSI'nın izlediği politik çizginin daha da sertleşmesi Ordine Nuovo'nun şefi ve bugün İtalyan neo-faşistlerince hâlâ sürdürülmekte olan "gerilim stratejisinin" kilit adamı Pino Rauti'nin partiye katılınıyla belirlenebilir. Faşistler gerilim stratejisini ikili bir amaçla uygulamaya koymaktaydılar. Bir yandan patronların anti-komünist tavırlarından destek alınırken, öte yandan orta tabakaların düzene olan bağlılıklarından yararlanılıyordu. Nitekim, 1970 seçimleri neo-faşistlerin ürkütücü başarılarını kamtlamaktaydı. Millet Meclisi'ne 45 temsilci sokmuşlardı. 1971 yerel seçimlerinde bu başarı sürdü. Örneğin, Sicilya'da bir önceki seçimlerde, oyların yüzde 16,3'ü demek olan 389.000 oy almışlardı. Oysa 1967 seçimlerinde, 153.000 oyla ancak yüzde 6,6 oranına ulaşabilmişlerdi. Başkent Roma'da da oylarını, yaklaşık iki katına varan bir artışla 132.000'den 258.000'e çıkarıyorlardı.

Neo-faşizmin kitlesel tırmanışı bu noktada sona ermedi. Ertesi yıl, monarşi yanlısı akının da partiye katılmasıyla gericiliğin safları biraz daha sıklaştırıldı. Neo-faşist hareket bugünkü adı olan, "İtalyan Sosyal Hareketi (MSI)-Ulusal Sağ"ı o tarihte aldı. "Ulusal Sağ" adı faşistlere fazladan bir yarar daha sağlamıştı. O da, sağ adının geleneksel sağcı düşünceyi çağrıştırarak neo-faşizmin katil yüzünü maskeleyerek ona adeta "liberal" bir sıfat yakıştırınasıydı. Ama, Almirante, Türkiye'deki "güvenlik kuvvetlerine yardımcı güçleri" çağrıştıran bir anlatımla, "devletin bulunmadığı ya da etkin olmadığı durumlarda, yıkıcı aşırı solcularla doğrudan vuruşma görevi, Ulusal Sağ'a düşmektedir" demekten de kendilerini alamıyorlardı. Bu konuşmanın yapıldığı salonda "aşırı solcu" olduğu ileri sürülen yaklaşık yüzelli üniversite öğrencisinin isim, adres, telefon numarası, otomobil plakası ve gittikleri yerleri gösteren bildiriler dağıtılıyordu. Bu sıralarda yapılan seçimlerde neo-faşistler Millet Meclisi'ne 56, Senato'ya ise 26 temsilci soktular. Bu derece somutlaşan faşizm tehlikesine İtalyan işçi sınıfı bir genel grevle gerekli yanıtı veriyordu. Genel grevi tüm demokrasi güçlerinin yığınsal gösterileri izliyordu.

NEO-FAŞİZMİN KOLTUK DEĞNEĞİ: HIRİSTİYAN-DEMOKRAT POLİTİKACILAR

İtalyan neo-faşist hareketinin esinlendiği ideolojik temeller geleneksel faşizminkilerden farklı değildi. Bu temeller başlıca anti-komünizm, milliyetçilik, korporatizm, sınıf uzlaşmacılığı ve değişen uluslararası ilişkilerin bir sonucu sayılabilecek bir tür saldırgan "Avrupa Birliği" düşüncesi olarak özetlenebilir. Ne var ki, bu ideolojik temellerin bilinmesi neo-faşistlerin 1972'deki çok büyük sayılabilecek seçim başarılarını açıklamada yeterli sayılamaz.

Neo-faşistler bu seçimler sırasında İtalyan armatör ve sanayicilerinden küçümsenemeyecek destek aldılar; ayrıca listelerinde yer alan flaş adların namından da bol bol yararlandılar. Faşist listelerde eski bir genel kurmay başkanı ve andarma komutanı, eski NATO Orta Akdeniz komutanı da yer almışlardı. Ama asıl ve bazılarınca umulmayan desteği, gerçekte Duce dönemine özlem duymayan, fakat işçi sınıfı ve tüm demokrasi güçlerinin örgütleriyle işbirliği yapmayan yanaşmayan politikalarını göstermek için gerilim stratejisini kullanan bazı Hıristiyan Demokrat politikacılar sağlıyordu. Bu burjuva politikacıları, bizdeki benzerleri gibi, "aşırı uçlar" teorisini benimsiyor ve her iki uçla da mücadele etmek gerektiğini söylüyorlardı. İş mücadeleye geldiğinde de, ağızlarından "sol tehlike" sözcüklerinden başka hiçbir şey çıkmıyordu. Böylece Almirante ve faşoları 1972 seçimlerinde en gerici muhafazakarlardan açık faşistlere kadar uzanan geniş bir anti-komünist cephe kurmayı başarıyor ve bu başarı sayesinde, özellikle yıllardır Hıristiyan Demokrat iktidarların insafsızcı sömürdüğü Güney İtalya'da önemli seçim kazanımları elde ediyorlardı. Düzensizlik ve kargaşa ortamından tedirgin bulunan ve olayların sorumlularını teşhis edemeyen orta sınıfların önemli bir bölüğü de yasalar ve düzenin savunucusu olarak gördüğü neo-faşistleri oylarıyla destekliyordu. Almirante 70'lerde orta sınıfları "yeni, mütevazi ve uygarca bir faşizm" sözleriyle ağlarına düşürmeğe çalışıyordu.

İTALYAN NEO-FAŞİZMİNİN TEMEL EKSENİ: TERÖRİZM

1973'den başlayarak neo-faşizmin politik çizgisi daha da sertleşerek eylemleri daha büyük ve yıkıcı boyutlara ulaşmaya başladı. Bu sırada kurulan "Gençlik Cephesi" politika eksenini "boşanmanın serbest bırakılmasıyla" ilgili referandum olarak saptayarak en eylemci unsurları bünyesinde topladı. Ancak bu politika çeşitli nedenlerle başarıya ulaşamadı. Birincisi, referandumda yenilgiyi tadan Hıristiyan Demokrasi giderek soluna kulak kabartmaya başladı. İkincisi, MSI'nin terörist örgütlerle ilişkilerini ortaya koyan açıklamalar neo-faşizme oy veren seçmenlerin bir kısmını ürküttü. Neo-faşist kaynaklı katliamların çoğalması sonucunda Parti'nin flaş isimlerinden bazıları, bu arada eski NATO komutanı ve parti başkanı olan Brindelli MSI'den ayrıldı. 1974'de MSI'nın oy oranı yüzde 3,9'a düştü, 1976 seçimlerinde ise yeniden yüzde 6.1'e yükseldi. Ancak 1976 sonbaharında Parti bölündü. Ilımlı olarak bilinen grup yönetimle kesin bir anlaşmazlık içindeydi. 1977 Ocak ayında yapılan Kongre'de ılımlılar ayrılarak "Ulusal Demokrasi" adlı ve Millet Meclisi'nde 17 temsilciye sahip bir grup oluşturdular. MSI ise giderek Ordine Nuovo'nun önderi Pino Rauti'nin denetimine geçti.

1969 yılında Ordine Nuovo grubu MSI'ye katılırken bu grubu oluşturan ögelerin bir bölümü Ordine Nuovo-Azione (Yeni Düzen-Eylem) adlı illegal bir fraksiyon oluşturdular. Bugün bu örgüt, terörist eylemler konusunda 1960'ların başında kurulmuş olan "Ulusal Öncü" adlı örgütle rekabet halindedir. Her iki örgütün de önderleri tutuklanmış ve hapse konmuş olmalarına karşın, başta CIA ve Federal Alman Gizli İstihbarat örgütü BND ve benzeri kuruluşların yardımlarıyla İspanya'ya iltica ederek, terör eylemlerini bu ülkeden yönlendirmeğe başladılar.

MAO-HİTLER ELELE

İtalya'daki sağcı tedhiş örgütlerinden biri, niteliğinden dolayı ilginç bir ibret tablosu oluşturuyor. Halkın Mücadelesi Örgütü adını taşıyan bu tedhiş grubunun en ilginç özelliklerinden biri yöneticilerinin İtalya'da bulunan Pekin ajanlarıyla yakın bir ilişki içinde bulunması. "Mao-Tse Tung 'ideolojisiyle' Hitler nazizminin sentezini" yapmaya çalışan bu fraksiyon bir tür çarpıtılmış marksist literatür kullanıyor. Bunun dışında, kendilerini solda gösteren bazı terör örgütlerini de denetimine almaya uğraşıyor ve son yıllarda girişilen bazı kanlı tedhiş olaylarının ucu bu örgüte dek uzanıyor.

İtalya'da resmi hükümet çevrelerinin "gerilim stratejisi" karşısındaki tutumları uzun süre faşistlerin de katıldığı ve ilericilere yönelik bir zulüm makinesi olan "kontr-gerillayı" örgütlemeye çalışan toplantılar düzenlemek biçiminde somutlandı. Bir Hıristiyan Demokrat İçişleri Bakanı, ancak 1974'de yaptığı bir meclis konuşmasında, "terörizmin kaynağında faşist ve nazi eğilimli karar terörün bulunduğunu" itiraf edebiliyordu.

Daha önce, 1968'lerde, toplumsal direniş hareketlerinin ağırlık kazanmaya başlamasıyla faşist terörün de azgınlaştığını belirtmiştik. Bu yıllarda İtalyan tedhiş örgütlerinin temsilcileri Yunanistan'a giderek orada Bakanlar tarafından karşılandılar. Alman ve Avusturyalı neonazi örgütleri İtalyan neo-faşistlerine önemli miktarda silah ve "savaş" malzemesi yardımında bulundular. Nihayet 12 Aralık 1969'da Milano'daki Tarım Bankası'na karşı girişilen ve onyedi kişinin ölümü ve yetmişden fazla kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan insanlık dışı saldırıyı Musolini Eylem Timleri üstlendi. Bunu Roma'daki meçhul asker anıtına ve Tarım Bankası'nın Roma Şubesi'ne atılan bombalar izledi. Avrupa'daki neo-faşist hareketlerin en saldırganlarından biri olan İtalyan Örneği, çeşitli gerekçelerle yargılanan neo-faşist önderlerin duruşmalarının incelenmesi sonunda İtalyan devlet yapısı ve uzun yıllardan beri neredeyse onunla özdeşleşmiş olan Hıristiyan Demokrat Parti hakkında önemli ipuçları ve Türkiye açısından dersler ortaya koyuyor.

SANIK OLMASI GEREKEN TANIKLAR

Örneğin, Milano Tarım Bankası'na karşı girişilen saldırı ile ilgili davada 1966-1970 yılları arasında İtalyan Gizli Örgütü SID'in başkanlığını yapmış olan Amiral Henke dinlendi. Mahkeme mahkeme sürüklenen ve Yargıtay'ın nereden geldiği anlaşılmayan birleştirme kararıyla iyice çıkmaza giren bu duruşmada Amiral, kendi imzasıyla SID'e aldığı neo-faşist eğilimli ajanlarını tanımadığını ileri sürdü. Ayrıca iki SID ajanı neo-faşist tedhiş örgütü Ordine Nuovo'nun önderi ve MSI'nın yöneticilerinden Pino Rauti'nin SID ajanı olduğunu söylediler. Ancak tam bu sırada Yargıtay davayı başka bir mahkemeye devretti. 1973 yılında İtalyan hükümeti yaptığı bir gizli toplantıda neo-faşistlerin yargılandığı davalarda sonuç alınmasını geciktirmek amacıyla bir karar aldı. Bu hükümetin üyeleri arasında eski başbakanlardan Mariano Rumor, şimdi başbakan Giulio Andreotti, Dışişleri eski Bakanlarından Arnaldo Forlani gibi isimler de bulunuyordu. Bunlardan Forlani, ülkeden kaçan neo-faşistlere SID'in pasaport verip vermediği konusunda yargıcın sorduğu soruları yanıtsız bıraktı. Neo-faşistlerin davaları, resmi İtalyan hükümet çevreleri, İtalyan gizli örgütleri yöneticileri ve çeşitli sanayici ve işadamlarının faşizmle ilişkisini göstermesi açısından önem taşımaktadır.

CIA'da İtalyan neo-faşistleriyle karanlık ilişkiler sürdürmektedir. Ne var ki CIA, daha çok, denetimindeki bazı başka gizli örgütlerin aracılığıyla işlerini yürütmeyi yeğlemektedir. İtalya'da bu oyunun en tanınmış aktörü Federal Alman Gizli Örgütü BND'dir. Bugün BND içinde özel bir İtalya bölümü bile bulunmaktadır. BND İtalya'da işlerini yürütebilmek için bazı "naylon" basın ajansları ve üç de "uzman"dan yararlanmaktadır. Bu uzmanlardan biri, İtalyan neo-faşistleri ile Alman neo-nazilerinin eylemlerinin koordinasyonu işini yürütmektedir. Eldeki örgütleri denetlediği gibi, gerektiğinde yeni örgütlerin kuruluşu için de girişimde bulunmaktadır.

İkinci "uzman" ise aynı işi soldaki terörist gruplar arasında yinelemektedir. Bu ajanın "Kızıl Tugaylar", "Proleter Gençlik", "Yeni Partizanlar" gibi örgütlerle yakın ilişkiler içinde bulunduğu sanılmaktadır. Üçüncü ajan ise bu iki meslektaşı arasında iletişim kurmakla görevlendirilmiştir. Federal Alman ajanları Mondialexport adlı ve ticari görünümlü bir paravan şirket arkasında gerçek görevlerini yürütmektedirler. Mondialexport şirketi ile ilişkisi bulunan gizli örgütler arasında Iran'ın ünlü SAVAK'ı, Pinochet ve cuntasının DINA'sı ve CIA'nın da adları geçmektedir. Bütün bu örgütlerin paralel eylemleri oldukça pahalıya malolmakta ve finansmanları, bilinen silah alışverişi dışında, fidye karşılığı adam kaçırma ve hatta baz morfin kaçakçılığı işlerinden elde edilen gelirle sağlanmaktadır.

İtalya'daki politik ortam gerginliğini koruyor. Bu gerginliğin sürmesinde neo-faşistlerle işbirliği yapanlar, solcu görünmeye çalışan bazı tedhiş örgütleri, Hıristiyan Demokrat Parti'nin "güçlü bir hükümet" oluşturulmasını ve komünistlerle köprülerin atılmasını isteyen kesimleri, bulanık suda balık avlamaya çalışarak içinde sağcı ve gerici unsurlar bulunduğu bilinen İtalyan ordusunun müdahalesine elverişli bir provokasyon zemini hazırlamak umudundadırlar. İtalyan Gizli Örgütü'nün ipleri Washington ve Bonn'un elindedir. İtalya'da da faşist tehlike, faşist örgütlerden olduğu kadar, gerici devlet aygıtlarından da kaynaklanmaktadır.

Boran:

'AP'nin MHP ile işbirliği ve bütünleşmesi sürecek'

TİP Genel Başkanı Behice Boran AP Büyük Kongresinin sonuçlanması üzerine bir demeç verdi. Boran demecinde "Demirel'in ezici bir çoğunlukla AP genel başkanlığına seçilişi, büyük sermaye ile ABD emperyalizmi için AP'nin ve Demirel'in hâlâ birinci seçenek olduğunu gösterdiğini belirttikten sonra şöyle dedi:

"Demirel'in genel başkanlığını belirlemiş olan olgu oy kulisleri ve hesapları değil, 1964'de Demirel'i paraşütle indirir gibi AP'nin başına konduran güçler hesaplarına gelseydi İnan için de aynı şeyi yapabilirlerdi. Amerikan ve Türk büyük sermayesi kendisine ne denli uysa ve hizmet etse de sosyal demokrasiden kuşkulanıyor. CHP, ABD ve Türk büyük burjuvazisi tarafından yapılması gerekli görülenleri daha bir süre yerine getirip Kıbrıs sorununu istenilen biçimde çözüme kavuşturduktan sonra yeni bir hükümet kurulması girişimi gelebilir. AP'den muhaliflerin kopması ve CHP'ye katılması veya onu desteklemesi ile varolan hükümetin güçlendirilmesi, bu ayrılanlarla birlikte kısmi bir CHP-AP koalisyonu gerçekleştirilmesi görüşünün hayal mahsulü olduğu AP kongresi sonuçları ile kanıtlanmıştır. Askeri darbe olasılığı bir yana, seçenek ikilidir. ya bugünkü meclis aritmetiğinin sağa kaymasıyla bir AP-MHP koalisyonu veya erken seçimlere giderek AP'nin tek başına veya MHP ile birlikte iktidara gelmesini sağlamaktır."

Boran demecini şöyle sürdürdü:

"AP kongresinin sonuçları AP-MHP işbirliği ve bütünleşmesinin süreceğini de göstermektedir. 12 Mart'ın baş sorumlularından Faik Türün'ün en çok oyu alarak genel idare kuruluna girmesi bunun bir göstergesidir. ABD ve yerli büyük sermaye sömürü ve baskı düzenini ...rebilmek için her iki partiye de ihtiyaç duymaktadır. Burjuvazinin hesabına göre, AP, "çoğulcu hürriyetçi demokrasi" imgesini ve görünümünü ayakta tutmak ve legal baskı ve terörü sürdürmek, MHP ise sahte sol demagojisi ile kitleleri ayartıp çekmek ve yasa dışı terörle onları yıldırmak ve solu ezmek görevini yüklenecekler ve yerine getireceklerdir.

"Burjuvazinin bu hesaplarını boşa çıkaracak güç, politik bilinci ve döğüşkenliği günden güne yükselen kitlelerin örgütlü birleşik gücüdür."

Has partinin kongresi

FAŞİZMİN GÜÇLERİNİ AP'DE TOPLAMA YOLUNDA

Bir önceki haftanın sonunda başlayıp geçtiğimiz haftanın başında sona eren üç günlük AP 9. Büyük Kongresi, gerek görünümüyle, gerek içeriğiyle gerekse sonuç ve etkileriyle, Türkiye'yi ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel bakımdan on yıllarca boğazlayan, boğazladıkça semiren ve emperyalizme peşkeş çeken işbirlikçi büyük sermayenin, yüzünü ve emellerini bir kez daha sergiledi...

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi içinde uyduluğun, teslimiyetçiliğin, sürüngenliğin "seçkin" bir örneğini oluşturan Türkiye kapitalizmi ve onun egemen sınıfı büyük sermayenin has partisi AP'nin 9. kongresi elbette salt burunlar tıkanarak yorumlanacak bir buluşma yeri değildi.

Aylar önce Temmuz sıcaklarında deniz kıyısında, kısa pantolonuyla güneşlenen bir NATO'dan çok NATO'cuya, genel başkanlık adaylığı misyonları çizilmiş ve ensesinden tutulup arenaya atılmıştı: AP Bitlis Senatörü Kamran İnan adındaki zat, AP' de Genel Başkanlık mücadelesi verecekti...

Kamran İnan, Temmuz ayından bu yana her fırsatta "kemküm" ettiğinde basında kendisine hazırlanan alanlarda yer bulmuş ve bir önceki haftaya kadar gelinmişti. Bu arada, sık sık zeka örnekleri de veren bu zat, kongreye beş kala, gerçekten vehmettiği oyunu bozan acemi davranışlar da yapmıştı. İzmir' de yayınlanan "Yeni Asır" gazetesine verdiği demeçte, "mücadeleyi kaybettiği takdirde, partide Süleyman beyin emrinde'çalışmaya hazır olduğunu söylemişti. Senaryo düzenleyicilerinin unuut etmedikleri bu falsoyu yapan İnan'a bunun politik bir hata olduğu hatırlatılmış, o da, "Galiba sözlerim yanlış anlaşıldı" demişti. Ve faşizmin Babıali'deki temsilcisi Hürriyet kendisine sekiz sütunu ikram etmişti. Hayır, Kamran İnan iddialıydı!...

Herşey pek sünepe, pek döküntü hatlarla çizilip sahneleniyordu. On yıllarca Türkiye'yi kemiren, sayılabilecek her alan ve yönde iliğine kadar sömüren büyük sermayenin gelişmiş yöntemleri ortalıkta cirit atıyordu. Bunun için de kendine çok şeyler vehmeden bir politik demirbaş, mıncıklana mıncıklana sahnenin ortasına atılıyordu... Kamran İnan adındaki bu zat daha sonra evinde sandalyesinin arkasında yazdığı "Kamran" yazısıyla poz verecek ve oyunun kendisiyle ilgili sahnesinin perdeleri çekilecekti...

Üç gün boyunca sernaye basını bu çizgilerle uğraştı. Kongrenin bitiminden sonra da "oldu da bitti" açık gözlüğü sergiledi... Ne olmuştu, ne bitmişti?...

Bu arada "koskoca" bir partinin 93 maddelik programının tam 31 maddesi, yani üçte biri değiştirilmişti. Eski Demokratlardan Sıtkı Yırcalı başkanlığındaki tüzük değiştirme komisyonunun raporu kürsüye gelmiş ve "şıp" diye okunup, "oybirliği" ile kabul edilmişti. AP programının üçte biri değişiyordu ve "çok bilmiş" basında tek satır çıkmıyordu. Sadece Cumhuriyet gazetesi, kongre haberinin gövdelerinde bir yer ayırmıştı program değişikliklerine...

93 maddelik AP programının değiştirilen 31 maddesi içinde, 72, 73 ve 74'ncü maddeler de pek dikkati çekiyordu. Grev hakkının sınırlandırılması, toplu sözleşme uygulamasının "işveren imkanları" içinde işçi-işveren gönül birliği ile yeniden gözden geçirilmesi, sendikacılığın "yeni bir merhaleye geçmesi" gerektiği gibi ilkeler sıralıyordu. Bu maddeler aynen şu şekilleri alıyordu:

"Madde 72 — Endüstri hayatı ilerlemiş ve şehirleşmiş bir cemiyette iş ve işçi müessese lerinin ehemmiyet yaratacağı için işçi ve işveren arasındaki münasebetleri düzenleyen, işçinin sosyal güvenliğini teminat altına alan, sermayeyi, işvereni, mülkiyeti, özel teşebbüsü ürkütmeyen modern ve demokratik müesseselerin yerleşmesine, kökleşmesine ve geliştirilmesine yardım etmek gerektiğine kanıyız. Bu konuda esas hedef iş kavgası değil, iş barışını temin etmektir. Bu itibarla devlet uzun süreli grev ve lokavtları önleyecek bir sistem geliştirmelidir...

Madde 73 — Toplu sözleşme tatbikatında ekonomik zaruretlerin, sosyal dengenin, devlet ve işveren imkanlarının, geçim endekslerinin hayat pahalılığının ve işçi refahının müştereken gerektirdiği ölçülerin içinde kalması esas olmalıdır.

Madde 74 — Sendika hürriyetine karşı müdahaleyi, demokratik hak ve hürriyetlere karşı yapılmış bir müdahale olarak mütalaa ederiz. Sendikacılığın mesleki bir dayanışma vasıtası olarak kullanılmasında siyasi baskı ve emeller için bir alet ve vasıta haline getirilmemesinde bundan sonra da kuvvetle ısrarlıyız.

Sendikacılığın yeni bir merhaleye geçmesi kanısındayız... bu merhale sendikacılığın kendi sahası içine çekilmesi şeklinde hülasa edilebilir. Sınıf mücadelesi sendikacılığına, ideolojik ve parti sendikacılığına karşıyız. Türk işçisinin suni sınıf şuuru yerine tabii milli şuur içinde tutulması şaşmaz prensibimizdir."

İşte sorun bu kadar basitti... İşçi sınıfı "suni" sınıf şuuru yerine, Carter'ların, Demirel'lerin, Türkeş'lerin "tabii" milli şuurlarıyla donanacaktı!...

İşte aşşağılık tablonun döküleri boyası buydu...

Bu sınıfsal saldırı harekatının ayrıntıları da vardı:

*Seçim sistemi değiştirilmeli, "darbölge" esası getirilmeliydi.

*Anayasa Mahkemesinin yasamayı, Danıştay'ın yürütmeyi "engelleyen" hükümleri temizlenmeliydi.

*Milli devlet anlayışı "Türk-İslam" felsefesi şeklinde geliştirilmeliydi.

Ve programda özet olarak ifade edilen bu değişiklikleri Genel İdare Kurulundaki faşist yığınak tamamlıyordu. 12 Mart'ın paşası Faik Türün baş köşeyi almalıydı. Türün 1560 oyla Demirel'in 1439 oyunu da geçerek liste başı oluyordu. Sözkonusu şahsın "hususiyetleri" sayılamayacak kadar boldu.

AP ile MHP arasında etten bir köprüydü.

CIA ile ilişkiler konusunda defterinin parlak olduğu biliniyordu.

Bu kadarla da bitmiyordu hazretin hususiyetleri. Üstelik Nakşibendi idi...

1974 yılında CHP-MSP ile koalisyon hükümeti kururken, MSP ilk başlarda "Faik Türün İçişleri Bakanı olacak" diye tutturmuştu. Ecevit, o zaman henüz parlamentoya girmemiş olan bu zat üzerinde ısrarların yoğunlaştığını görünce "dışarıdan kabineye üye alamam" demişti ve o hükümet bundan yoksun kalmıştı!...

Kısacası gerektiğinde Nakşibendi sultası altındaki MSP'ye de nazı geçecek bir zattı bu zat...

Hatta bir gün Cumhurbaşkanlığı seçimi söz konusu olduğunda niçin "bu" olmasındı?... Sapına kadar milliyetçi, sapına kadar müslümandı personel!...

AP Genel İdare Kurulunda daha daha neler yoktu?...

Nurcular vardı, masonlar vardı, eski demokratlar, dosyalılar, yani özetle bütün "milliyetçi" personel vardı. 32'si de birbirinden parlaktı!...

MHP'nin başına ister istemez bir kaza geldiğinde boşluğu duyulmayacaktı.

Ya da, öldürenler değil, ölenler hüküm giyer de, MHP paçayı kurtarırsa, kurulacak mukaddes koalisyonun her yönden temeli hazırdı!...

Ve Başkentteki Sıhhiye meydanında Hitit amblemi örneği iktidarın mantığını simgeleyen İrfan Özaydınlı kafası yürürlükte kaldıkça, durup dururken cinayetleri kesmenin de bir anlamı yoktu. Ölenler suçluydu!...

AP'deki bu gelişmeler bir yandan içeride bazı vızıltılara yol açarken MHP'nin şefi, Federal Almanya'da 29 Ekim faaliyetleri için yolculuğa hazırlanıyordu. Suça bulaşmış bir yığım unsur, kapağı Almanya'ya attıktan sonra siyasi iltica hakkı istiyorlardı. Gidip kendilerine moral vermek, "yakında, pek yakında" demek gerekiyordu...

Bu arada AP Kongresinde Yüksek Haysiyet Divanı asıl üyeliklerine seçilen üç milletvekili, le, Merkez Haysiyat Divanı asıl üyeliğine seçilen iki milletvekili, kongredeki işlemlerin "usulsüz" olduğunu ileri sürerek görevlerinden istifa ediyorlardı...

Başkentte böylesine istifalara alışık olanların deyimiyle söz konusu şahısların "maddi durumları herhalde biraz bozuk" idi...

DAR BÖLGE SİSTEMİ NEDİR?

AP Büyük Kongresi'ni, Türkiye' deki seçim sisteminin dar bölge ilkesine göre değiştirilmesini öngören bir program değişikliği önerisini kabul etti. Dar bölge seçim sistemi, ülkenin, seçilecek toplam milletvekili ya da senatör sayısına göre, her birinden birer parlamenter çıkacak bölgelere ayrılması ve her bölgede en çok oyu alan adayın seçilmiş olması ilkesine dayanıyor.

Dar bölge sistemi, seçimlerde büyük partilerin olabildiğince en çok milletvekili çıkarması ve "küçük" partilerin parlamento dışında tutulmasını sağlayan sistemlerin başında geliyor. Bu sistem, partiler için tüm ülke çapında kullanılan oyların en temsili biçimde parlamentoya yansıması ilkesinin tam karşısında yer alıyor. Dar bölge sistemi, 1960 öncesinde Türkiye'de uygulanan "çoğunluk sistemi"nin savunulamaz hale gelmesinden sonra, bütün dünyada onunla aynı işlevi yerine getirecek bir sistem olarak benimsendi.

Dar bölge sisteminin uygulanmasının çeşitli "varyasyonları" var. Ülkede değişen nüfus ağırlıklarına göre seçim bölgelerinin değiştirilmesi olanağı, bu sistem uyarınca işbaşındaki hükümetlere bırakılıyor. Hükümetlerin bu inisiyatifi, seçimlerin anti-demokratik yönde saptırılması için önemli bir olanak yaratıyor.

Dar bölge sistemine göre her milletvekilinin bir bölgeyi temsil etmesi, milletvekilliğinin çıkar ilişkileriyle sıkı bağlı olan bir ortamda, milletvekillerinin burjuva partileri tarafından kontrol altında tutulması içinde büyük olanaklar yaratıyor. Ayrıca bir bölgeyi temsil eden tek milletvekilinin, bölge halkı üzerindeki baskı mekanizmalarını kolaylaştırıyor.

AP'nin dar bölge seçim sistemini önermesi, herşeyden önce, bu partinin faşist hareketin politik güçlerini kendi kanadı altında toplama ve merkezleştirme amacını yansıtıyor. Ayrıca AP ile MHP arasında bir seçim ittifakı için de en elverişli koşulları yaratıyor.

"AP Kongresini Türkeş kazandı"

BASINDA KARARLILIK VE TESLİMİYET

Son günlerde basında bir sınav başladı. Kimlerin içtenlikle ve kararlılıkla demokrasiden yana olduğu, kimlerin ise faşizmle uzlaşmak ve onun kanadına sığınmak için fırsat kolladığı çok daha somut örneklerle sergilenmeye başladı. Son zamanlarda ortaya çıkan örneklerin zihinlerde çok daha kalıcı etkiler bırakacağı anlaşılıyor.

Yedi Türkiye İşçi Partili'nin katledilmesi basındaki sınavın açığa çıkmasını sağladı. Faşist katliamın kamuoyuna gerçek yüzüyle yansıtılması, faşist mihrakların mahkum edilmesi ve demokratik güçlerin olay karşısındaki sert tepkisinin geniş kitlelere ulaştırılması konusunda Cumhuriyet gazetesi dürüst ve tutarlı bir demokratlık örneği verdi. TİP yetkilileri, Partinin, faşist katliama gösterilen tepkilere teşekkür etmek ve yanıt vermek üzere hazırladığı ilânın yayınlanmasında da Cumhuriyet yöneticilerinin bu dürüstlük ve tutarlılık örneğini ortaya koyduğunu belirttiler.

Faşist katliamın gerçek amacının ve niteliğinin bulandırılması, faşist hunharlığa gösterilen kitlesel nefretin kamuoyundan gizlenmesi için elinden geleni esirgemeyenler arasında ise Milliyet özel bir yer tutuyordu. TİP'nin hazırladığı ilânın yayınlanması konusu da Milliyet'in faşist mihraklarla pazarlık anlayışını sergiledi. Milliyet yöneticileri, ilanda yer alan "faşist saldırganlar" ve "emperyalizme ve faşizme karşı güç ve eylem birliğine!" deyimlerinin çıkarılmasını şart koşarak ilânı sansür etmeye kalkıştılar.

Cumhuriyet ve Milliyet, basında apaçık ortaya çıkan saflaşmanın iki karşıt kanadındaki belirgin örnekleri oluşturdular.

Basında dürüstlükle pazarlıkçılığın karşıtlığı AP Kongresi'nin değerlendirilmesinde de ortaya çıktı. Basında ilerici yazarlar kongrenin AP'nin MHP'lileşmesi yolunda sonuçlandığını açıklıkla belirttiler.

Basında saflaşma yalnız farklı gazeteler arasında değil, aynı gazetenin sütunları arasında da görüldü. Günaydın'da Hüsamettin Çelebi AP'nin "sine-i millete dönme" vendidinin reklamını yaparken, aynı gün karşı sütunda Teoman Erel olayı en doğru biçimde özetleme yürekliliğini gösteriyordu "AP Kongresini Türkeş kazandı." Erel, bir gün sonraki yazısında AP'nin girdiği yeni dönemi "Türün dönemi" olarak niteliyor ve şöyle diyordu:

"Anlaşıldığına göre Süleyman Bey, toplusözleşme ve grev hakkına müdahale edilmesini talep edenlerle, Türün'ün temsil ettiği çevrelerle ve sağdaki şiddeti körükleyenlerle ittifaka girerek bir yerlere doğru gitmek niyetindedir...

Süleyman Bey'in gerginlik politikası, sadece erken seçimi ve sivil iktidarı hedef alsa bile, memlekette yükselecek tansiyon sivil olmayan bir emri vakiye toslayabilir.

Süleyman Bey bu ihtimali istemiyor görünse bile, 12 Mart döneminin en sert ve acımasız Sıkıyönetim Komutanı Türün Paşa öyle bir sonuca itiraz etmeyecektir. Yeter ki o askeri idarede kuvvetli adam kendisi olsun...

AP'liler şu günlerde çok iyi düşünmelidirler. Acaba kimin peşindedirler ve nereye gitmektedirler? 1439 oy verdikleri Demirel'in peşinde sivil bir iktidara mı, yoksa 1560 oyla güçlendirdikleri Türün Paşa'nın peşinde, 12 Mart türü bir darbeye mi?.."

Cumhuriyet gazetesinde de AP Kongresine gereken adın konmasından çekinilmedi. Gazetede Çarşamba günü yayınlanan yazısında Orhan Apaydın, *"bu durumda AP yönetici kadrosundan demokrasinin korunmasında bir şey beklemenin, olanaksızı istemek demek"* olduğunu açıklıkla belirtti. Perşembe günü ise Uğur Mumcu AP'nin hiç bir zaman "liberal sağ" bir parti olmadığını söyleyerek şöyle diyordu:

"AP, kaskatı ve kapkara bir özgürlük düşmanlığı ilekendi gelişim yollarını tıkamış ve açıkça MHP ideolojisine teslim olmuştur"

Basındaki saflaşma, demokrasi güçleriyle faşizm güçleri arasındaki mücadelenin kızışmasının kaçınılmaz sonucudur. İlerici kamuoyu ve emekçi kitleler, ilerici basının ve yazarların dürüst ve kararlı tutumlarının gelecekteki sınavları da başarıyla aşmasını bekliyor.

MHP, AP'yi yalnız bırakmayacakmış!...

AP Büyük Kongresi, Genel İdare Kurulu'na, gerekli görülürse "sine-i millete dönme", yani milletvekillerini ve senatörlerini parlamentodan çekme kararını alma görevini verdi. Bu karar, açıkça, kapı aralığından faşist bir darbeyi davet etme tehdidi gösterme niteliğini taşıyordu. AP Kongresinin bu kararı, Kongrenin MHP tarafından en çok alkışlanan yönlerinden birini oluşturdu. MHP yanlısı basın AP'nin bu kararını desteklemekle kalmadı, sine-i millete dönerse MHP'nin AP'nin yanında olacağını açıkça ilan etti.

MHP organı Hergün, MİT'le yakın ilişkileri olduğu öne sürülen köşe yazarı Taha Akyol, AP'nin "Türün damgası" taşıyan kararına geçen Çarşamba günü şu sözlerle alkış tutuyordu:

"AP Büyük Kongresi'nin bu bildirisi ve kararı çok isabetli olmuştur. Bugüne kadar iktidara yöneltilen tenkitlerin hiçbiri etkili olmamıştır. Meclisteki iktidar çoğunluğu, en önemli konularda bile bütün gensoruları reddetmiştir. Tıpkı tek parti yönetimlerinde ve mesela 1950 öncesi Türkiye'de olduğu gibi devlete ait haberleşme vasıtalarının hepsine iktidar el koymuş bulunmaktadır."

Akyol, sine-i millette MHP'nin AP'nin vurucu gücü olarak emre amade olduğunu da şöyle ilan etti:

"Bu silah hükümetin çok müşahhas bir yanlış politikasını değiştirmek veya uygun bir ortamda erken seçime zorlamak gibi "belirli amaçlar" için kullanılabilir. Demokratik rejimin güçlendirilmesi bahsinde AP böyle bir uygulamaya giriştiği takdirde, hem "meclisten çekilmek", "hem de mücadeleyi vatan sathında ve kanunlara uygun olarak yürütmek" bahsinde yalnız kalmayacaktır."

AP'nin kararının, gereğinde hükümeti bir "erken seçime" zorlayabilmek amacını da taşıdığı, AP kongresini izleyen bütün gözlemciler tarafından dile getirildi. Taha Akyol da bu amacı açıkça sergiliyordu. Bu gözlemi yapanlar, MHP Başbuğ'unun uzun süredir bir "erken seçim" çığırtkanlığı içinde olduğunu hatırladılar.

TSE' DE DEĞİŞEN YÖNETIM VE KAÇIRILAN SANDIKLAR

Gerici basın bir süredir Türk Standartlar Enstitüsünün solcular tarafından işgal edildiğini söyleyen çığlıkları manşetlere çıkarıyor. Geçenlerde basına bir açıklama yapan iki AP milletvekili bu konuda bir Meclis araştırması isteyeceklerini belirttiler. Faşist işgal altında bulunan TSE'nin Yönetim Kurulunun Danıştay kararları uyarınca görevinden alınması ve en kısa zamanda Genel Kurulu toplamak üzere bir geçici Yönetim Kurulunun görevlendirilmesi üzerine gerici çevrelerin bu telaşı sürerken, bugüne kadar TSE'de çalışmakta olan faşistlerin de aynı telaşla hareket ettikleri göze çarpıyor. TSE'yi üs edinmiş bulunan faşist çeteler, yönetim kurulunun değiştirilmesi kararını öğrenir öğrenmez büyük bir telaşla içlerinde ne olduğu "malum" olan sandıkları TSE'den çıkarmaya başladılar. Bu çaba sürüp giderken polislerin hiç de "meraklı" olmayan bakışlarla olayı izledikleri, kimilerinin de "TSE temizleniyor" diyerek sevindikleri ve olaya müdahale etmemeyi tercih ettikleri görülüyordu.

TSE'de, kuruluşundan bu yana anti-demokratik bir işleyiş bulunuyor. Geçmişte, bir sendikalılaşma girişimi sırasında çok sayıda personelin işine son verildiği, daha sonra bu örgütlenmenin işveren tarafından kurulan bir işyeri sendikasına kanalize edildiği biliniyor. İşten çıkarılan bu kişiler hakkında Uyuşmazlık Mahkemesinin verdiği bir karar bahane edilerek, bu işyeri sendikasının bile feshedildiği ve tüm personelin sendikal haklardan yoksun bırakıldığı da hatırlarda. Böyle olunca, Yönetimlerin keyfi kararlarıyla ulufe gibi dağıtılan ikramiye ve takdirnameler, çalışanları sindirme aracı olarak kullanılageliyor.

Gerçekte hiçbir zaman kamu yararına ve demokratik bir işleyişe kavuşmamış olan TSE; özerk yapısı ve geniş maddi olanakları nedeniyle MC dönemlerinde tam bir faşist işgale uğradı. Genel Kurulun anti-demokratik bileşimi de bu işgali kolaylaştırdı. Yönetim Kurulundan başlayan kadrolaşma, hızla tabana yayıldı. Bir yandan, ilerici ve demokrat üniversite mensuplarının tazminatsız işten çıkarılması için icad edilen ve özellikle faşistlerin egemen olduğu illerde kurulan irtibat bürolarına sürgünler yapılarak bu kişilerin istifası sağlanırken; diğer yandan da kadrolar şişirilerek 100 dolayındaki personel sayısı bu dönemde 250'ye ulaştı. Özellikle, 2. MC Hükümetinin düşmesinden sonra, Milli Eğitim Bakanlığı, Devlet İstatistik Enstitüsü gibi kuruluşlardan uzaklaştırılan tüm faşistlerin sığınağı haline gelen TSE'de işgal, bir hafta öncesine kadar sürdürüldü.

TMMOB ve bağlı Odalar da, TSE Genel Kurulunda birer delegeyle temsil ediliyorlar. TMMOB delegelerinin açtıkları dava sonucu, Danıştay 1976 Genel Kurulunu usulsüz bularak iptal etmişti, ancak bu arada 1977 Genel Kurulu da yapılmıştı. 1976 Genel Kurulu, 3 Ocak 1978'de yinelendiyse de, sürdürülen usulsüzlüklerle varolan işgalin sağlamlaşmasından öte bir yarar getirmedi. Ancak gene TMMOB delegelerince açılan davada, Danıştay yapılan yönetmelik değişikliklerini iptal etti.

Bu sırada, TSE Yasasına göre her yıl Mayıs ayında olağan olarak yapılması gereken Genel Kurul toplantısı, yasa tanımaz Yönetim Kurulu tarafından Kasım 1978'e ertelendi. Artık TSE konusu sık sık basında yer alır olmuştu. Faşist işgalin boyutları, Genel Kurullardaki usulsüzlükler; ve yakınlarda Devlet Planlama Teşkilatı ve Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın ortaklaşa yürüttükleri "Ulusal Kalite Kontrol Sistemi" projesi kapsamında hazırlanan bir raporla TSE'nin ortaya çıkan bilimsel ve teknik yetersizliği kamuoyuna yansımaktaydı. İyice sıkışan Yönetim Kurulu, daha önce belirlediği tarihi beklemeksizin alelacele Erzurum'da bir Genel Kurul toplamaya kalkışmış, ancak bu niyetinin de öğrenilmesi üzerine kararını yalanlamak zorunda kalmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra gene 3 Ocak 1978 tarihli olağanüstü Genel Kurul'un tüm sonuçlarıyla birlikte iptaline ilişkin olarak açılan bir dava sonucu, Danıştay yürütmeyi durdurma kararı verdi. Tümüyle yasadışı konumuna düşen Yönetim Kurulunun Genel Kurulu toplantıya çağırma yetkisi de kalmamıştı. Başbakanlık'ın isteği üzerine Danıştay; TSE yönetiminde doğan boşluğun, Başbakanlıkça doldurulabileceği belirtilmişti.

Bunun üzerine Başbakanlık görevlilerinden oluşturulan 5 kişilik bir geçici Yönetim Kurulu, 13 Ekim 1978 günü TSE'de yönetime elkoydu. Eski Yönetim Kurulu üyeleri günlerdir sağcı gazetelerin manşetlerine geçen demeçlerinde Enstitü'nün, Başbakanlıkla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Oysa, yasaları işlerine geldiği gibi yorumlamaya alışık olan aynı kişiler, bir süre önce TSE'nin verdiği kalite belgelerinin "Devlet Garantisi" niteliği taşıdığını gazeteler ve televizyon aracılığıyla kamuoyuna duyurmakta bir sakınca görmüyorlardı.

Geçici Yönetim Kurulu'nun tüm Danıştay kararlarını uygulaması ve Genel Kurul'un demokratik bir biçimde ivedilikle toplanmasını sağlaması bekleniyor. Önemli konumlardaki ve faşist militanların elebaşısı durumundaki 20 kişinin derhal görevden alınacağı bildirildi. Ancak, geçmiş yönetimlerin sağkolu durumundaki kişilerin bazı önemli konumlarda neden kaldığı yönetimin devralındığı ilk gün faşist militanların Enstitüden kaçırmalarına gözyumulan Sandıklarda neler olduğu da yanıt arayan sorular.

TÖB-DER'İN BİRLİĞİ YOLUNDAN GERİ DÖNÜLMEYECEK

ÇETİN TURAN

TÖB-DER'de Dördüncü Olağan Kongre günlerinden bu yana iki aydan fazla zaman geçti. Örgütü bu kargaşa ortamına doğru adım adım getiren taraflar hâla yanlışlarını görmemekte ve bildiklerini okumakta devam ediyor. Bir sağırlar diyaloğu almış yürümüş. Kimse ötekinin dilini anlamak istemiyor. Hangisine sorsan yerden göğe kadar haklı ve karşı taraf gırtlağına kadar ihanetin içinde. Karşılıklı suçlamaların dozu hergün biraz daha artıyor. Gazetelerde boy boy ilanlar. Alay eder gibi yanyana. Biri "TÖB-DER'i temsilen" şube başkanlarını toplantıya çağırıyor. Öteki gene "TÖB-DER'i temsilen", "hayır", diyor. Katılmayın. Biri fiili durum yaratmış, öteki tedbiri koydurmuş. Ödentiler bloke ediliyor. Mektuplar postahanede birikiyor. Kitle katliamları sürüp giderken, faşizm en büyük tehlike olarak gitgide yükselirken, iki aydır TÖB-DER'de gözlediğimiz olaylar aşağı yukarı bu düzeyde yinelemelerle sürüp gidiyor. Daha ne kadar gidecek belli değil.

TASFİYECİLİK-MÜDAHALECİLİKLE BÜTÜNLEŞİYOR

Son günlerde bu tartışmanın daha da yaygınlaştığını görüyoruz. TÖB-DER sorununa diğer demokratik örgütlerin müdahalesini zorlama süreci başlatıldı. Yanlışı öğrenenler yeni yanlışları ustaca yaratıyor. Örgüt bağımsızlığını dillerinden düşürmeyenler, bir demokratik örgütün iç işlerine diğer demokratik örgütlerin karışmasını acımasızca eleştirenler, şimdi - örgütün geleceğini düşünerek değil - sözde yasallıklarını kanıtlamak için, diğer demokratik örgütleri bu konuda doğrudan taraf olmağa zorluyorlar. Bu çabaların en dikkat çekici olanını birkaç gün önce gözledik.

Gazioğlu ve arkadaşları bir toplantı düzenledi. Adı, "TÖB-DER Şube Başkanları Toplantısı" olan bu toplantının ağırlığı "DİSK Gazioğlu yönetimini tanıyor" ifadesi üzerine oturtuldu. DİSK Genel Sekreteri Fehmi Işıklar yaptığı konuşma ile bir örgütün iç işlerine karışma cüretini gösterdi. Öğretmenlerin çözümlemek zorunda olduğu bir konuya, öğretmenlerle alay edercesine müdahale etmek, "falan yönetim yasaldır, biz onu tanıyoruz" diye konuşup "ördek" fıkraları anlatmak, bölünmeden yana saf tutmaktır. DİSK Genel Sekreterinin görevi bu olmamalıydı. Hele diğer demokratik örgütleri Gazioğlu yönetimini tanımaya, aksi halde "demokratik platform" çalışmalarını terke zorlamak platform çalışmalarını sekteye uğratmak hangi niyetlerle açıklanabilir?

Geçmişten hiç mi ders almıyoruz? Olayları hiç mi incelemiyoruz? Bu kadar mı gözümüz döndü? Işıklar bu konuya bir arabulucu , bir hakem gibi değil, bir taraf gibi, yaklaşıyor. Doğrudan ayrıntıya giriyor. "İbret verici belgeler sundu Gazioğlu" diyor. Neymiş bu ibret belgeleri! Bunların içinde "saymanlık raporu" da var mı? Büyük bir demokratik örgütün genel sekreterine yakışan, bölücü, parçalayıcı, dağıtıcı olmak değil. Birleştirici, toplayıcı olmaktır. Faşist tehlike, anarşi ile mücadeleye indirgenmek istense bile bu konuda özellikle duyarlı olmak gerekmez mi? Ama gariptir. "Şube başkanları" toplantısında Işıklar adeta TÖB-DER tabanını hiçe sayıyor. Bu saldırı alkışlatılıyor ve salonda "Yaşasın DİSK" sloganları attırılıyor. Sloganın eski sahipleri şimdi şaşkın. Ve eski slogan yeni ağızlarda klasik oyuna fon müziği oluyor. İki "baş" da aynı yanlışı yapıyor. Taraflardan biri vaktiyle öğretmen örgütü sorununa "işçi sınıfı el koydu" diye bir kısım işçi ve öğrencileri kullanmıştı. İkinci taraf şimdi aynı şeyle meşgul.

YAPAY SOLUNUMLA BİRLİK SAĞLANMAZ

Sonra bir demokratik örgütün diğerini tanıması nasıl bir olay? Gazioğlu devlet mi kurdu ki, tanımak ya da tanımamak tartışılıyor. Yoksa bu tartışma ile TÖB-DER'deki iç bölünme demokratik örgütler arasında yeni bir bölümneye mi dönüştürülmek isteniyor? Asıl düşünülmesi gereken bu eğilim.

Mesele nasıl bir yaklaşımla çözülecek? Anlık mucizevi çözümler beklemek yanlış. Çözüm bir süreç sorunu. Doğru yaklaşım bu süreci hızlandırabilir. Bu yaklaşımı kavramak, demokratik örgüte bakış açısıyla, onun bir araç olarak değerlendiriliş biçimiyle yakından ilgili.

Demokratik örgütleri, politik düşüncelerinin bir hoparlörü olarak görenler için önemli olan onu ele geçirmektir. Bu aracı elde eden kendi düşünce biçimine uygun olarak o araçtan yararlanacaktır. Onlar için örgüt bütünlüğü, hatta örgütün varlığı o kadar önemli değildir. Ve bu konular yayın organlarında yinelenerek işlenmektedir.

Demokratik örgütleri, demokrasi mücadelesinin önemli unsurları olarak görenler, geniş yığınların ekonomik-demokratik haklarına sahip çıkmasının, bu hakların genişletilmesi mücadelesine ve bu mücadele sürecinde politik bilincin gelişmesine, inananlar için ise tüm demokratik örgütlerin bağımsızlığı, bütünlüğü ve varlığı önemli sorundur. Ancak örgütlenme düzeyini ve bilincini en geniş tabana yayacak bir demokratik örgüt, gerçek fonksiyonunu yerine getirebilir.

Ölçüyü böyle koyarak ve ayrıntıya girmeden, uzun bir süredir konuya nasıl yaklaşıldığına bakalım.

Her iki taraf da "baş biziz", "örgüt biziz" ve "bunu kesinlikle tartışmayız" diyor. İki taraf da birbirini hainlikle suçluyor. Onlara göre düzlüğe çıkmak taraflardan birinin "yasallığını" kabul etmek kadar basit. Karşı tarafdaki "hainleri" tanımamak kaydıyla. Ve taraflara göre ortalık "hain" dolu. Oysa bu yaklaşım çözüm değil. Bu gidişle taraflar kendi hoparlörlerinde kendi seslerini bir süre daha dinleyebilir. Sonunda pili bitip ses vermez oluncaya kadar.

Gerekirse olağanüstü kongre toplarız demek de düşündürücü.

Böyle bir kongreyi kim toplayacak? Hangi tüzüğe göre toplanacak? Öğrenci örgütlerinin, üniversite personelinin tümünü üye kabul edecek yapıdaki tüzük hükümleri, öğretmen iradesini yansıtmada araç olabilir mi? Öğretmen örgütünün tabanını sürekli olarak öğretmen mesleğine yabancı unsurlara doğru kaydırmak; örgüt yapısını bozmak ve öğretmen iradesini sakatlamak değil midir? TÖB-DER sorununu öğretmenler çözecek diyoruz. Doğru, ama bunu öğretmen örgütüne öğretmen olmayanları doldurarak mı sağlayacağız?

Olağanüstü kongre çağrısının olumlu yanı şu. Bir kısım sorumsuz unsurların getirip dayattığı çözümsüzlükten çıkış yolunu örgüt tabanında yer alan, üyeler görebiliyor. Ve bunu bir toplantıda topluca dile getiriyor, savunuyor. Gazioğlu yönetimi TÖB-DER gazetesinde olağanüstü kongre istemeyi örgüt yıkıcılarının bir taktiği olarak niteliyordu. (Sayı 165) Aynı şey örgüt tabanınca en aktif biçimde dile getirilince, bu isteğin örgüt yıkıcılığıyla ilgili olmadığı anlışılıyor. Bu olumlu gelişme bir yanından tutuluyor, tabanın sesi doğrultusunda hareket ediliyormuş gibi gösteriliyor, öte yandan başka amaçlar için kullanılmak isteniyor. Tabandan yükselen bu haklı ve olumlu talep, her iki "baş" tarafından kendilerini yasallaştırmak için bir vasıtaya dönüştürülmek isteniyor. "Gidelim ama önce yasallığınız kabul edilsin" deniyor. Muaviye kurnazlığına özenmek yeni tarikatlar doğurur ama, çözüm de değildir.

Mahkemelere gelince...

Demokrasi mücadelesi elbette salt mahkeme kararlarıyla, ya da mevcut yasalarla sınırlandırılamaz. Ne var ki burjuva düzeninde atılacak adımların herşeyden önce demokrasi mücadelesine olan katkısı - yarar ve zararı - ölçüt olarak alınır. Tek ölçü budur. Sonuçlarını amaçlarını göz ardı ederek,soyut "burjuva mahkemesi" edebiyatıyla meselenin üstüne yürümek demagojiden ve işin özünü saptırmaktan başka bir anlam taşımaz. Bu karmaşanın hallinde katkısı olacaksa elbette o yol da denenmelidir ve denenmektedir.

Bir de iki örgüt "baş"ının birbiri aleyhine açtığı davalar var.

Gene taraflara göre, karşı taraf hep "burjuva mahkemesinden medet umuyor." "Burjuva" düzeninde, "burjuva" yasalarıyla kurulmuş bir derneğin, gene "burjuva" yasalarına göre toplanan kongresinde "burjuva" mahkemelerinin kararlarına dayanarak, şube kapattıklarını ilan edip, delegelikleri düşürenler, başları sıkışınca "proleter" mahkemesi arar oldular. Ne var ki, gene dönüp dolaşıp aynı "burjuva yasallığına" takılıyorlar. Bu karşılıklı davalar, taraflar çıban başı olmakta direndikçe, bugünkü bakış açılarını değiştirip sorumluluk duymadıkça eninde sonunda "İbiş'le Memiş'in mahkemeleşmesi..." tekerlemesine dönüşecek. Mahkeme kararlarıyla karşılıklı konulan ambargoların cezası da örgütsüzlüğe itilen öğretmene ve diğer demokratik güçlere çektirilecek. Buna kimsenin hakkı yok.

ÇÖZÜM: DEMOKRATİK İRADEDE

Çözüme giden yol çıban başlarından herhangi birini tanımaktan geçmiyor. Çözüm demokratik kongredir. Toplanış biçimi, zaman ve delegasyonun oluşma biçimi tüm tarafların onaylayacağı yöntemlerle yürütülmek zorundadır. Bu konuda eski genel başkanlar nazım rol oynayabilir. (Gazioğlu hariç). Bütün çözümler demokratik kongre hedefine yönelmedikçe, kafalar bu doğrultuda yorulmadıkça çözüm bulmak mümkün değildir.

Demokrat ve sosyalist tüm öğretmenlerin böyle bir çözümden yana olduğunu biliyoruz. Onlar her zamanki gibi her türlü oyunun dışında ama kavganın içinde olmak zorunda.

Giresun TÜM-DER

SOSYALİSTLER İLKELERDEN TAVİZ

MUSTAFA OKSAL

9 Ekim Pazartesi günü yapılan Giresun TÜM-DER şubesinde olanlar, işçi sınıfı sosyalistleri için, demokratik kitle örgütlerinin geleceği açısından ve almacak dersler bakımından, oldukça düşündürücüydü.

Özellikle CHP'nin iktidara gelmesinden sonra demokratik kitle örgütlerinin ya "ele geçirilmesi", ya da içinin boşaltılarak güçsüzleştirilmesi operasyonunun ciddi boyutlara ulaştığı Giresun'da da gözlenmektedir.

Nitekim Giresun Milli Eğitim Müdürlüğü'ndeki üst kademede görevli bir kişinin CHP Giresun İl Başkanı ile başlattığı sıkı işbirliği ve "sıcak ilişkiler" sonucu, Giresun TÖB-DER başkanı ile iki üyesi başka başka illere sürülmüşlerdir. Bu öğretmenlerin kıyımının resmi nedeni Eğitim Enstitüsünde Devrimci Yol dergisi bulundurmak. Ancak resmen açıklanmamakla birlikte gerçek neden, bu kişilerin "aşırı solcu, goşist" olması ve en önemlisi CHP Giresun il başkanını eleştirmesidir. Böylece Giresun TÖB-DER şubesindeki ilerici öğretmenlerin "kulakları çekilmek" istenmiştir.

Bu kıyıma seyirci kalmayan Demokrasi İçin Birlik grubundaki öğretmenler ile dayanışmaya geçen, TÜM-DER Giresun şubesindeki sosyalistlerin gösterdikleri tepkiler ise, içlerinde Milli Eğitim Müdür Muavininin de bulunduğu bazı yöneticiler tarafından engellenmek istendi ve "goşistlerin sürülmesinin kıyım olmadığı" şeklinde ilgi çekici bir savunma geliştirildi.

KONGRE OYUNLARI

Ne var ki, CHP'nin kitle örgütleri üzerinde ustalıkla ve "ilerici görünümlü" kişiler aracılığıyla uygulamak istediği planlar, TİP Giresun İl Örgütünce açığa çıkarıldı. Ancak bu kez, aralarında Giresun Milli Eğitim Müdür Muavininin de bulunduğu bir grup tarafından, Türkiye İşçi Partisi'nin kitle örgütlerinin içişlerine müdahale ettiği propagandası yaygınlaştırıldı. Bununla TÜM-DER tabanındaki sosyal demokrat eğilimli üyeler üzerinde yoğun bir antikomünist etki geliştirilmesi istendi. Bu da yetmeyince, TÜM-DER kongresine TİP İl Örgütünün de davetedilmesi istemi, Milli Eğitim Müdür Muavininin karşı çıkması ile üçe karşı üç oyla reddedildi ve böylelikle Giresun'da TÜM-DER kongresine Türkiye İşçi Partisi'nin çağrılmaması ilk kez "başarıldı." Gerekçe olarak da "diğer partileri de çağırmıyoruz" denildi. Ve yine bu kongreye, sosyalistlerin bütün ısrarına karşın, TÖB-DER Giresun şubesi ve özellikle Demokrasi İçin Birlik grubunun etkin olduğu Bulancak TÖB-DER şubesi, Bulancak ve Espiye TÜM-DER şubeleri, Giresun TÜM-DER şubesi ile aynı lokali paylaşan TÜTED, İşçi Kültür Derneği ve Genç Öncü şubeleri çağrılmadı.

Kongrede daha da ilginç gelişmelerle karşılaşıldı. Milli Eğitim Müdür Muavininin önerisiyle ve CHP eğilimli üyeler üzerinde estirilen baskı sonucu getirilen Divan Başkanı, resmen davet edilmeyen, ancak kongreyi izlemeye gelen söz konusu kitle örgütlerinin temsilcilerini polis çağırarak attırmak istediyse de, TÜM-DER

FAŞİZME KARŞI DOĞRU VE ETKİN MÜCADELE

ÖZCAN KESGEÇ

Faşizm, işçi sınıfı hareketince gerçek boyutu ile kavranılmıştır.. Dışındaki çevrelerce kesinlikle hayır.

Faşist tırmanışa "katkıda" bulunan önemli bir etken, faşizm ve faşizme karşı mücadele konusundaki yanılgılardır. İşçi sınıfı bilimine dayanmayan, işçi sınıfı hareketinden kopuk sağ ya da sol sapma içinde bulunan kişi, grup ya da örgütlerin faşizm olgusunu gerçek boyutları ile kavraması beklenemez. Faşist tehlikenin doğru teşhisi de, faşizme karşı etkin ve tutarlı mücadele de, işçi sınıfının politik hareketinin çözebileceği bir sorundur. Bu gerçek, dünyada ve Türkiye'de geçmişte ve bugün yaşanan deneylerle kanıtlanmıştır, kanıtlanmaktadır. Örneğin 12 Mart muhtırasının verildiği günleri anımsayalım. Birçok ilerici demokrat kişi, çevre ve örgüt 12 Mart muhtırasını "kurtarıcı" olarak görmüş ve ayakta alkışlamıştı. Oysa Türkiye işçi sınıfının politik mücadele örgütü, muhtırayı doğru değerlendirmiş, gününün koşullarında geçerlilik taşıyan somut mücadele hedefleri önermişti. Bugün de, faşist tırmanışın kimi örgütler ve çevrelerce gerçek boyutları ile kavranamadığı, antifaşist mücadelenin gerekli ideolojik-politik-örgütsel temellerine dayandırılmayan çeşitli görüşlerin öne sürüldüğü görülüyor. Faşizme karşı mücadele, bugünden yarına kurulacak bir cephe sorununa veya yargıçların "gevşekliğine", zabıta tedbirlerinin yetmezliğine indirgeniyor. Faşizme karşı mücadelenin özünün toplumun tüm ilerici, demokrat, yurtsever güçlerinin ortak eylem platformunu oluşturmak olduğu unutuluyor. Sözde herkes bu ilkeyi kabulleniyor ama yapılan kimi cephe çağrıları, biçimi ile, özü ile bu gerçeğin inkarını içinde taşıyor. Antifaşist mücadelenin özünde bir sınıf mücadelesi olduğu gerçeği, yine sözde değil ama pratikte, getirilen önerilerin içeriğinde reddediliyor. Faşizme karşı mücadele, bazı çevrelerce, dün olduğu gibi bugün de, sağ ve soyut demeç devrimciliğine indirgeniyor. Gözlenen tüm bu yanılgılar, işçi sınıfı hareketinin dışındaki çevrelerce, faşizmin gerçek boyutu ile kavranamadığı olgusunu ortaya koyuyor.

Faşizmin Türkiye'de de tarih sahnesinden silinmesi, yok edilmesi kesin olarak işçi sınıfının ve tüm müttefiki emekçi kitlelerin iktidarının yani sosyalizmin kurulması ile olanaklıdır.

Bunu ise yalnızca işçi sınıfı partisi amaçlamaktadır. Bugün ülkemizde, bilimsel sosyalizmi kılavuz edinmiş olan işçi sınıfı partisinin faşizm karşısındaki tavrı da bu temel hedefin gerekleri doğrultusunda gelişmektedir.

Bu doğrultu, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bütünselliği içinde verilen mücadeledir. Nitel olarak tüm ağırlığını hissettirmektedir. Nicel yoğunluğu da nitel erişkenliğine ulaştırma uğraşı sürmektedir. Mücadelenin objektif koşullarının oluşturulması, yani işçi sınıfının ve tüm emekçilerin politik bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi, diğer yandan antifaşist iş ve güçbirliğinin oluşturulması ve örgütlenmesi çalışmaları işçi sınıfının partisinin faşizme karşı somut mücadele tavrıdır. Unutmamak gerekir ki faşizme karşı örgütlü birleşik güç zafere ulaşacaktır.

Demokrasi mücadelesi özünde bir sınıf mücadelesidir. Ve çağımızda yalnızca sosyalizm mücadelesinin değil, onunla birlikte bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de öncü gücü, işçi sınıfıdır. Demokrasinin en tutarlı ve kararlı savunucusu, mücadelecisi işçi sınıfıdır.

ANTİFAŞİST MÜCADELE VE SENDİKALAR

İşçi sınıfının ekonomik demokratik mücadele örgütleri olarak sendikaların antifaşist mücadelede önemli görevleri ve sorumlulukları vardır. Sendikaların bu görev ve sorumlulukları yerine getirebilmesi öncelikle kendi kitlelerinin ekonomik-demokratik kazarumlarını korumasına ve geliştirmesine bağlıdır. Vurgulamak gerek. Faşizme karşı mücadeleden sözeden sendikaların, kendi kitlelerinin demokratik kazanımlarını koruyup geliştirmeleri ilk ve zorunlu görevleridir. Üye kitlesini, ekonomik demokratik mücadelenin çeşitli aşamalarında grevlerden, direnişlerden, kayba uğramadan, bilincini birliğini pekiştirerek, bileyerek, yeni kazanımlar elde ederek, varolanları koruyarak çıkartabilmesidir. Bulunduğu alanda işçilerin en geniş birliğini sağlamak, bu birliği ortak sınıf çıkarları temeline oturtmak daha etkin mücadelenin aracı kılmak ilk görevdir. Sözde faşizme karşı olan bir ekonomik örgüt, üye kitlesinin demokratik kazanımlarını koruyamıyorsa ekonomik mücadele içinde, üyelerinde yılgınlığa, dağınıklığa yol açacak tutarsızlıklara düşüyorsa, dahası üyelerinin faşist yapılı sendikalara kitle tabanı oluşturmasına yol açacak hatalar yapıyorsa, faşist tırmanışa "katkıda" bulunuyor demektir, objektif olarak.

Faşizme karşı mücadele ve sendikalar konusunda vurgulanması gereken ikinci nokta, sendikaların anarko sendikalist sapmalara düşmemesi gerektiğidir. Sendikalara parti işlevi yüklemeden, ekonomik ve politik mücadelenin birliğinin doğru kavranıp uygulanmasıdır. Bilindiği gibi ekonomik ve politik mücadelenin birliği, bu mücadele biçimlerinin her ikisinin verileceği örgütün sendikalar olduğu anlamına gelmez. Sınıf mücadelesinin üçlü bütünlüğünü kavramak ve uygulamak, sendikaların, işçi sınıfının sosyalizm hedefli politik hareketi ile uyum içinde olması anlamına gelir.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN MÜCADELE

Daha önce de belirtildiği gibi, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi sosyalizm mücadelesi ile bir bütündür. Öte yandan demokrasi mücadelesi, işçi sınıfı sosyalistlerine kısa dönemli bir takım görevler de yüklemektedir. Emekçi kitlelerin varolan kazanımlarını korumak ve geliştirmek, yeni kazanımlar elde etmek yolunda bugünden yarına yapılabilecek işler vardır. Bu anlamda güncel görev demokratikleşmedir. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadelenin, antidemokratik uygulamaların ekonomik kaynaklarının kurutulmasını da hedef alması, yani anti faşist ve antiemperyalist mücadelenin birlikte sürdürülmesi, mücadelenin tutarlı ve sonuç alıcı olabilmesi bakımından zorunluluktur. Bu bütünlüğün sağlanması, tüm toplum yapısının demokratikleştirilmesi, politik demokratikleşmenin güncelliğinin kavranması ve bu doğrultuda mücadele edilmesi, emperyalizme ve faşizme karşı demokratik güçlerin en geniş birlik ve dayanışması içinde mümkündür.

CHP'NİN İKİLİ YAPISININ SONUÇLARI

Bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu politik ortamda, burjuva partilerinin tümü, politikalarını, kitlelerin antikapitalist özlem ve taleplerini, kaygu ve paniklerini kendi yararlarına kullanmak teması üzerine kurmaktadır. Başta AP ve MHP, kitlelerin özlem ve arayışlarını, düzene olan tepkilerini faşist tırmanışa basamak yapma çabasındadır. Bu politikanın özünde, dikkatleri sınıf mücadelesinin asıl mevzilerinden uzaklaştırma amacı yatmaktadır. Silahlı saldırılarla, "faili meçhul" cinayetlerle kitleleri sindirme çabası sürdürülmektedir. Sosyal demokrat partinin yani CHP'nin faşizm konusundaki tüm doğal yanlışlıkları ve sınıf temelinden yoksun değerlendirmeleri, sosyal demokrat ve demokrat kesimde de yankı bulmaktadır. Fakat bu durum, kitle ve sınıf sendikacılığı ilkelerinde ekonomik mücadelesini veren kitlelerin bu yanılgılardan kurtulması ve sosyalist tavra yönelmesi ve kavuşması olumlu pratiğini de taşımaktadır. Sonuçta CHP aşağıdaki şekilde tahlil edilebilir hale gelinmektedir. "CHP, faşizme karşı mücadele içinde olmayan, ilerici demokrat güçlerin birliğini ve dayanışmasını reddeden pasif davranışını sürdürmektedir. CHP'nin sınıfsal konumu gereği ikili yapısı onun, bir yandan kitle tabanını korumaya ama aynı zamanda büyük sermayeye ve onun ardmdaki emperyalizme güvence vermeye itmektedir. CHP'nin üzerinde bulunduğu bu ikili titrek ve kaygan konumda olabildiğince ilerici demokrat bir çizgide tutulabilmesi gerekmektedir. Ama bu gereklilik, CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesi ile sağlanamaz. CHP'yi ilerici demokrat bir çizgide tutmak, CHP'yi değil, demokratik toplumsal muhalefeti en güçlü kılmakla mümkündür. Faşist tırmanışa karşı başarılı ve etkin mücadelenin yolu budur. CHP işçi emekçi kitlelere "insanca ve hakça bir düzen" vaad ederken, sınıf mücadelesi gerçeğini inkar etmektedir. Kapitalist sömürüye, kapitalizmin temel ilişkilerine karşı çıkmak bir yana, emekçi kitlelerin dayatan ivedi sorunlarına çözüm yolları aramaya, önermeye bile yanaşmamaktadır. Faşizme karşı mücadelenin asgari gereklerini bile yerine getirmemektedir. Bu, "Ecevit'in çevresindeki beyin kadronun yetersizliği" ya da benzeri bir takım gerekçelerle açıklanamaz. CHP'nin bu tutumu, doğrudan doğruya onun sınıfsal konumundan, bir burjuva partisi olmasından kaynaklanmaktadır.

Seçim öncesi politikasını "ya bana oy verirsiniz ya da faşizm gelir" anlayışı üzerinde temellendiren CHP, seçimler sonrası tutumu ile de kendisine oy veren kitlelerde yılgınlığa yolaçacak bir tutum içindedir. Bu kesimin CHP ile canlı ilişkileri de yok. CHP'nin kararsız ve pasif tutumu onu destekleyen kitlelere de egemen oluyor. Esasen CHP ile kitle tabanı arasında canlı ve sürekli bir ilişkiler akışı da yok.

CHP'nin kitle tabanını oluşturan geniş emekçi yığınların antifaşist mücadele saflarında maddi bir güç haline dönüşebilmesi, işçi sınıfı sosyalistlerinin CHP tabanında sürdürecekleri ilkeli ve kararlı iş ve güçbirliği çabaları içinde gerçekleşecektir.

İşçi sınıfı sosyalistleri faşist ideolojinin bu ikiyüzlü yapısını kitlelere teşhir ederek, gerçek niteliğini anlatmak, faşist propagandanın şartlandırmalarına karşı yoğun ve yaygın ideolojik mücadele vermek görevi ile karşı karşıyadır.

İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi, Türkiye İşçi Partisi, her alanda faşizme karşı politik yönlendirme görevini sürdürmektedir. Somut önerileri, etkin eylemleri ve doğru sınıfsal çözümlemeleri ile faşizmi yok edecek güç, işçi sınıfının bilimsel sosyalist politik gücünün önderliğinde, işçi ve emekçi sınıfların örgütlü birleşik gücüdür.

VERMEDİLER

içindeki ilerici, sosyalist ve dürüst üyelerin karşı koyması ile bunu uygulayamadı.

Yine bu kongre ile antidemokratik uygulamaların başlangıcı olabilecek tehlikeli bir adım kongre divan başkanı tarafından atıldı ve hükümet komserinin divan başkanlığına önerge vermesi ve önergenin işleme konması usulu denetlenmek istendi. Çalışma raporu üzerindeki konuşmaları çok kısa bir süre ile sınırlandırarak bazı konuların konuşulmasına engel olmak isteyen divan başkanının tutumu bilinçli üyeler tarafından protesto edildi. Ancak üyeleri baskı altında tutabilme ve kontrol edebilme olanağını sağlamak için yönetim kurulu seçimlerinin açık oyla yapılmasına kalkışılması ise, kongrenin en ilginç sahnelerinden biri oldu.

Bu arada, Ankara'da Türkiye İşçi Partisi ve TÜM-DER üyesi 6 sosyalistin şehit edildiğinin öğrenilmesi üzerine verilen saygı duruşu yapılması önergesi, önce divan başkanı tarafından geri çevrildi. Ancak kongre salonunda bulunanların kararlı tutumları karşısında saygı duruşunda bulunulması kabul edildi.

Bütün bunlardan sonra Milli Eğitim Müdür Muavininin desteklediği liste, antidemokratik uygulamalar ve üyeler üzerinde kurulan CHP kaynaklı baskılarla seçimleri 2 oy farkla kazandı. Müdür muavininin kendisi ise herşeye rağmen 9.yedekte kaldı. Kongre bitiminde, herkesi üzüntüye boğan 6 Türkiye İşçi Partilinin öldürülmesi olayı üzerine TÜM-DER—TÜTED ortak salonunda bir toplantı yapıldı. Az önce biten kongrede seçilen TÜM-DER yöneticilerinin bu toplantıya katılmamaları sosyalistleri oldukça düşündüren bir başka ilginç olaydı.

SOSYALİSTLER KAZANACAK

Gerek TÜM-DER içindeki ve gerekse diğer demokratik kitle örgütleri içindeki sosyalistlerin Giresun TÜM-DER kongresi olayından önemli dersler çıkarması gerekir. Herşeye karşın, CHP'nin ilerici görünümlü kişiler aracılığıyla Giresun TÜM-DER örgütünü "hizaya getirme" girişimi, istenilen biçimde başarılamadı. Kongre başkanının ve Milli Eğitim Müdür Muavininin yetkilerine dayanarak yaptıkları baskılara karşın bunun başarılamaması, Giresun'daki sosyalistlerin bu oyunu bozmalarındandır.

Bu kongreden kazançlı çıkanlar sonuçta yine sosyalistler olmuştur. Gerçi seçimi kaybetmişlerdir ama, ilkelerden taviz vermediklerini ve vermeyeceklerini kanıtlamışlardır. Bu da sosyalistlerin demokratik kitle örgütlerindeki en önemli kazançlarıdır.

Bütün bunların yanında, TÜM-DER Giresun Şube yönetimine seçilenler içinde var olduğu gözlemlenen dürüst unsurların örgütü eskiden olduğu gibi sağlıklı bir gelişme çizgisi doğrultusunda yönlendirme belirtileri de büsbütün kaybolmuş değildir.

EGE'NİN İKİ YAKASINDA NATO'CULUK YARIŞI

RAŞİT KAYA

Kitlelere büyük umutlar vererek işbaşına gelen Ecevit Hükümetinin ilk günlerinde dış politik ilişkiler hep ön plana çıkartıldı. Sorunların ağırlığı karşısında hükümetin "makul" bir sıralama ve zamanlama ile çözümleri getireceği ileri sürülüyordu. Hükümetin dış politikada gösterdiği "canlılık" gelecek başarılar için de kanıt olarak gösterilmekteydi. Bu arada "ambargo" Türkiye'nin sorunlarının başlıca kaynaklarından birisi olarak belirleniyor ve bu "sorunun" çözülmesi ile diğerlerine de eğilme olanaklarının doğacağı görüşüne yaygınlık kazandırılıyordu.

Şimdi artık "ambargo sorunu" kalmadı. Türkiye'nin sorunlarına ise Ecevit Hükümetinin, terörün tırmanması da dahil, hiçbir çözüm bulamadığı da ortaya çıktı. Ülkemizin ekonomik ve sosyal bunalımları "dış politikada canlılık" görüntüleriyle perdelenemez durumda.

Böyle bir ortamda dış politik ilişkiler alanında Yunanistan'ın Nato'nun askeri kanadına yeniden dönüşü konusu etrafında düğümlenen yeni bir "sorun"la ilgi alanı oluşturulmaya çalışıldığı gözlemleniyor.

Konunun dar anlamda içeriği Yunanistan'ın Nato'nun askeri yapısına yeniden dahil olması halinde ilgili bölgede Nato kuvvetlerinin yetki ve sorumluluklarının ne gibi bir düzenlemeye kavuşturulacağı ve bunun doğurabileceği "sorunlar" olarak belirleniyor. Bu yönüyle konunun ulusal savunmayı doğrudan ilgilendirebileceği bir gerçek. Ancak yine bu anlamda çözümü çok zor olmayan sorunun, olaya kazandırılmak istenen boyutları gerektirmediği de bir başka gerçek. Askeri ve politik bir ittifak içerisinde yer alan iki ülke arasında doğabilecek bu tür sorunları gidermek çok zor olmasa gerek. Eğer ortaya "büyük sorunlar" çıkıyorsa gerçeği başka yerde, başka boyutlarda aramak gerekir.

Araştırılması gereken ilk soru, aralarında büyük "sürtüşme ve gerginlikler" bulunan Türkiye ile Yunanistan'ın Nato niteliğinde bir örgütlenmede birlikte yer almalarını gerektiren nesnel koşulların olup olmadığıdır. Bu ülkelerin Nato'da yer almalarının resmi gerekçesi olan "tehdit" gerçek olsaydı, iki ülkenin söz konusu sorunun teknik çözümünü kolaylıkla bulabilecekleri açık. Bir çözüm bulunamadığına göre sorunun çok daha başka olduğu anlaşılıyor.

Konuyu büyütürlerken Yunanistan ve Türkiye'nin birbirleri ile olan "sorunlarını", Nato çerçevesinde kendi yararlarına bir çözüme kavuşturma pazarlığı içerisinde oldukları görülüyor. Sürekli olarak Nato'nun diğer üyelerinin karşı tarafa baskı yapmasını sağlamaya çalışıyorlar. Gerçekte amaçlanan ise, Nato'nun patronu ABD'nin kendi yanlarına ağırlık koyup diğer tarafı "çözüme" zorlaması.

İlginç olan nokta, ne Yunanistan'ın ne de Türkiye'nin, böyle bir pazarlık amaçlarken Nato'dan vazgeçebilecekleri gibi bir kozu kullanamamaları. Bunun temeldeki nedeni her iki ülke egemen sınıflarının Emperyalist sistem içinde yer almaları ve emperyalizmin vurucu gücü Nato'yu kendi sınıfsal egemenliklerinin teminatı olarak görmeleri. Bu nedenle her iki ülke hükümetleri dar anlamda bir dış politika için de fazla manevra alanları bulamamaktalar.

Yunanistan'ın bu açıdan biraz daha rahat olabilmesi ise kuşkusuz, faşist Cunta'nın düştüğü dönemin anti-emperyalist ortamında alınan kararla Nato'nun askeri kanadı ile ilişkilerini bir ölçüde dondurarak bu konuda kendisinden Nato'ya doğru yeni bir adım beklenmesinde. Türkiye için böyle bir durum yok. İkinci ve daha önemli bir neden de en azından parlamento düzeyinde, Yunanistan'da da son yerel seçimlerin de gösterdiği gibi, demokratik anti-emperyalist muhalefetin görece daha güçlü olması. Bu olguları neden olarak gösteren Yunanistan egemen sınıfları Nato patronundan daha fazla "anlayış" talep edebiliyorlar.

Bütün bu olup bitenler arkasındaki gerçek ise Yunanistan ile Türkiye arasında yaratılan gerginliklerin emperyalizmin ve özellikle ABD'nin her iki ülkede egemenliğini pekiştirecek yeni ayrıcalıklar koparmasına hizmet etmekte oluşudur.

Bunalımdan çıkış yolu siyasal iktidarın sınıfsal niteliği gereği kapitalist dünya ilişkileri dışında aranmadığından, Türkiye'nin içinde bulunduğu derin ekonomik bunalım ve özel olarak acil dış kredilere gereksinmesi emperyalist dünyadan gelen taleplere uygun zemin hazırlamaktadır.

Durum Türkiye hükümetini emperyalizmin Türkiye'den koparmak istediği tavizler karşısında dar anlamda bile pazarlıksız bırakmaktadır. Türkiye iç politikası gerekleri sonucu, Yunanistan'a karşı destek bulma zorunluluğu da her an yeni ayrıcalıkları gündeme getirmektedir.

Yunanistan açısından da durum çok farklı değildir. Karamanlis'in kendi deyişiyle emperyalizm ile "yeni organik siyasi, ekonomik bağlar kurma" arzusu, AET'ye bir an önce girmeyi her ne pahasına olursa olsun gerçekleştirebilme zorunluluğu, Yunan Hükümetinin iç politikada "Türklere karşı bir zafer" kazanma çabasıyla birlikte yeralınca Yunanistan'ın da emperyalizme açtığı sınırlar genişlemektedir.

Görüldüğü gibi, Türkiye ile Yunanistan arasında oluşacak yeni gerginlikler genel olarak emperyalizmin, özel olarak da ABD'nin çıkarlarına doğrudan hizmet etmektedir. Bu nedenle emperyalizmin Nato çerçevesinde doğan bir Türkiye-Yunanistan gerginliğini sürdürebilmesinde özel yarar bulunmaktadır. ABD'nin bu konuda kesin ve açık bir tavır almaya yanaşmamasının nedeni de kuşkusuz bu durumdur. Türkiye ve Yunanistan siyasal iktidarları açısından "sorunun" tırmanmasının "yararı" ise iç politikada kitleleri bir süre olsun meşgul edebilecek bir konunun bulunmasındadır.

Durumun emekçi halk, ilerici, anti-emperyalist, demokratik güçler tarafından kavranıp değerlendirilmesi güncel bir sorundur. Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerginliklerin gerçek nedenini ve kime hizmet ettiğini açıklamak ve iki ülke arasında yaratılmaya çalışılan yeni bir "buhran" perdesi arkasında kitlelerin gerçek sorunlarının hapsedilmesine izin vermemek önemli bir görevdir.

TÜRKİYE EKONOMİSİ SINANIYOR

YUSUF DOGAN

Türkiye ekonomisi, kısa adı OECD olan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü tarafından sınanmaktadır. Türkiye'nin son yıllarda girmekten kaçındığı bu sınama, OECD bünyesindeki Türkiye Konsorsiyomu aracılığıyla proje ve program kredisi almak için zorunlu bulunmaktadır.

Paris'teki bu sınamaya esas olmak üzere, OECD uzmanları tarafından bir rapor hazırlanmıştır. Son redaksiyonu, geçtiğimiz hafta içinde Türkiye'de yapılan bu rapor, Türkiye'nin ekonomisini rekabetçi düzene göre ayarlamasını öngörmektedir. Raporda şöyle denilmektedir:

"Türkiye, ekonomisini rekabetçi ekonomik yapının gerektirdiği düzene göre ayarlamaya özen göstermeli ve kıt kaynakların en verimli biçimde dağılımına ağırlık vermelidir. Pek yeterli olmasa bile, gelişmiş kapitalist ekonomilerde bu amaca yönelik en etkin araç olarak piyasanın fiyatları düzenleme mekanizması kullanılmaktadır. Bu politikanın Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelere uygulanmasıyla, dünya ticaretinde kısa dönemde etkin bir yere sahip olunabilir."

Gerçekten, üretim araçlarının denetimi yanında, kullanılan kaynak dağılımı mekanizmaları, ekonomi politikalarının en önemlileridir. Dördüncü Beş Yıllık Kalkınma Planı'nda verilen bilgiye göre, planlı dönemde ekonomide kaynak dağılımı piyasa mekanizması ile plan mekanizmasının birlikte işlemesiyle gerçekleştirilmiştir. Ancak, ekonomik faaliyetlerin artması ve bunlar arasındaki bağımlaşmanın sıklaşmasıyla, plan dönemi boyunca piyasa mekanizması önemli bir gelişkenliğe ve güce erişmiştir. Plan mekanizmasının etkenliği ise giderek azalmış, kaynak tahsisleri zaman zaman önemli ölçülerde ve artan bir biçimde planlarda öngörülen hedeflerden uzaklaşmıştır.

Dördüncü Plan'da şu ilke benimsenmektedir:

"Dördüncü Plan'ın politikaları, kaynak tahsisi konusuna açıklık ve çözüm getiren nitelikte olacaktır. Sadece nihai mal ve hizmetlerde değil, üretim faktörlerinin dağılımında da, başta döviz olmak üzere, kıt kaynakları en iyi biçimde kullanmaya olanak veren plan mekanizmasından daha çok yararlanabilmek büyük önem taşıyacaktır. Ekonominin bugün içinde bulunduğu koşullarda, Anayasa'nın 'planlı kalkınma' ilkesinin sağladığı en büyük avantaj böyle bir karar alma düzeninden yararlanabilmek olmaktadır.

Böyle bir karar düzeni sayesinde üretim faktörleri ile nihai ürünleri plan hedeflerine göre dağıtacak bir piyasa işlevinin ağırlık kazanması gerçekleştirilecektir."

Plan'daki bu ilkeye karşın, piyasa mekanizmasının dış baskılarla ağırlığını sürdüreceği kuşkusuzdur.

OECD raporunda, Türkiye'nin içinde bulunduğu darboğazda en önemli sorunun dış finansmanda yattığı vurgulanmakta ve yabancı sermayeden "gereğince" yararlanılması öğütlenmektedir. Buna göre, Türk yetkilileri tarafından yabancı sermayeyi teşvik etmek amacıyla alınacak bir karar, ileride iç piyasada rekabeti geliştirebileceği gibi aynı zamanda ülkenin dış finansman ihtiyacını da çözebilecektir.

Yabancı sermayenin, ancak çıkarına uygun olduğu ve özendirildiği zaman geleceğini de kaydeden OECD raporu, çok sayıda ülkenin yabancı sermayeli yatırımların ülkelerinde kurulmasını sağlamak amacıyla "özel" önlemlere başvurduğunu belirtmekte ve "Önemli olan, istikrarlı bir kalkınma vadeden bir ekonomide, yabancı sermayeye makul kâr sağlamaktır" görüşünü savunmaktadır.

OECD raporunda, yabancı sermayeden yararlanmak kadar uluslararası para piyasalarından borçlanmanın da hızlı gelişme sürecindeki ülkeler açısından gerekli olduğu kaydedilmekte ve büyük yatırım projelerinin para piyasalarından sağlanacak kaynaklarla finanse edilmesinin zorunlu sayılmaktadır. Bu konuda, Brezilya örneğine değinilen raporda, "Brezilya kredi verilebirliliğini her zaman yüksek tutmuştur" denilmektedir.

OECD raporu, Türkiye'de uygulanmakta olan Uluslararası Para Fonu'ndan onaylı istikrar programı'nın sorunları çözmede yetersiz kaldığını ve özellikle enflasyon hızının yükseldiğini savunarak, yeni önlemler alınmasını zorunlu saymaktadır. Alınacak yeni önlemlerin, öncelikle harcanabilir gelirindaha etkin kontrolu ile tüketim harcamalarının azaltılmasına yönelmesi gerektiği kaydedilen raporda öteki önlemler şöyle özetlenmektedir:

** Verimliliğin ve kaynak dağılımının geliştirilmesi için pazar ekonomisi kurallarına daha fazla güven duyulması gerekmektedir.*

** Pazar güçlerinin rekabetçi gelişimi sanayiin gelişmesi için gereklidir. Ancak bu konuda, halen kamu iktisadi kuruluşlarına verimliliği arttırmaları için sağlanan desteği aşan bir destek gerektirmektedir.*

** Yüksek yatırım hızının sürdürülmesi için tasarrufu teşvik etme politikaları uygulanmalıdır. Sermaye piyasasının gelişmesinin sağlanması kullanılabilir tasarrufların verimli bir şekilde dağılmasını sağlayabilir.*

** İhracatı arttırmaya öncelik verilmesi gerekir.*

** Yabancı sermayenin ülkeye girişinde yalnızca ihraca yönelik olduğuna bakılmamalı, bundan başka, Türkiye ekonomisi gibi ekonomilerde bulunmayan modern işletmecilik anlayışını getirdiği de hesaba katılmalıdır.*

Türkiye'nin de içinde bulunduğu uluslararası ekonomik düzen, gelişmekte olan ülkeleri benimsemedikleri üretim yapılarını sürdürmeye zorlamaktadır. Bu arada, gelişmiş ülkelerin önderlik ettiği dünya ekonomisindeki uluslararası işbölümü eğilimleri ile gelişmekte olan ekonomilerin amaçladıkları üretim yapısı arasındaki çelişkiler giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. Bunun en belirgin örneklerinden biri OECD raporu olmaktadır.

OECD raporu, Türkiye'yi "büyüyüp değişmesinin yarattığı sorunları, demokratik bir ortamda, yeni ve etken yöntemlerle çözmek" amacıyla bağdaşmayan bir işbölümüne zorlamaktadır. OECD, Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası Türkiye için önerdikleriyle, üretim güçleri yeterince gelişmemiş, dışa bağımlı ekonomik yapının korunmasını zorlamaktadırlar.

DEMOKRATİK CUMHURİYETİN GÜVENCESİ İŞÇİ SINIFI

ERCAN EYUBOGLU

Burjuvazinin öncülüğünü yaptığı bir hareket olarak ortaya çıkan Cumhuriyet 29 Ekim 1923'ün 55. yılında işçi sınıfının güvencesine muhtaç. Denebilir ki, 1923'te kurulduğunda Türkiye Cumhuriyeti gerçekten burjuvazinin Cumhuriyeti mi idi? Ve 1978 Türkiye'sinde işçi ve emekçi sınıflar Cumhuriyete güvence olabilecek siyasal ağırlığa sahip mi?

Süreç, eğilimin yönü, kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci.

Bu süreç, nesnel bir gelişme. Bilim, bu gelişmenin yasalarını veriyor bize, bilimsel kuram bu gelişmeyi tanıma, bir yere kadar da yönlendirme olanağı sağlıyor. "Somut durumun somut çözümlemesi"nden yola çıkmak gerek. 55 yılın sonunda Türkiye Cumhuriyeti nasıl değerlendirilmeli öyleyse? Nasıl değerlendirilmeli ki bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesi doğru çizgide sürdürülsün?

Hemen belirtmeli ki burjuvazinin öncülüğü Cumhuriyetin ileri bir adım olduğu gerçeğini değiştirmez. Türkiye işçi sınıfı hareketi, böyle olduğu için Cumhuriyete başından beri sahip çıktı. Ve gene böyle olduğu için ilk sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği genç Cumhuriyete her türlü yardımı ve siyasal desteği sağladı.

Önce bir gerçeği görmek gerekiyor: Harekete öncülük kesinlikle işçi sınıfında değil, harekete öncülük kesinlikle "asker-sivil aydınlar"da da değil. Hareket kesinlikle burjuvazinin öncülüğünde.

Bu değerlendirme ilk bakışta aceleci, yanlış, kestirmeci bir yargı gibi gelebilir. Kurtuluş Savaşının başlarında özellikle Batı bölgelerinde varlıklı eşrafın katılmadaki isteksizliği öne sürülebilir. İttihat ve Terakki'den gelen kadroların aydın kökenleri öne sürülebilir. Rakkamlar ve tablolarla 1920'lerin başında bir burjuva sınıfının varolmadığı, dolayısı ile herhangi bir siyasal harekete de öncülük edemiyeceği kanıtlanabilir. Batı'daki tarihsel gelişme "model"inin Türkiye'ye uygulanmasından böyle sonuçlar kolaylıkla çıkarılabilir, çıkarılmıştır da.

Oysa bilimsel yaklaşım ilk bakışta göze çarpabilen görüntülerin arkasındaki gelişme eğilimlerini görebilen yaklaşımdır. Toplumsal olaylarda bilimin işlevi bu gelişme eğilimlerini bize göstermesindedir. Bu açıdan, 1920'lerin Türkiye'sinde sayılar ve tablolarla büyük sermayeyi aramak, bulamayınca da Kurtuluş Savaşını ve onun mantıksal sonucu ve devamı olan Cumhuriyeti burjuvazinin dışında, hatta ona karşı görmek, göstermek, en azından bilimsellikle bağdaşmaz.

Bir kez, Türkiye kapitalizmi, emperyalizmin egemenlik ilişkileri içinde doğdu, gelişti. Batıdaki "model"in Türkiye' de yada herhangi başka bir yerde aynı biçimde gerçekleşmesi olanak dışı. Üstelik batıda burjuvazi 1789'la doğmadı. 1789'da burjuvazi siyasal iktidara el koydu. Ama burjuvazi feodal toplumun, "Ancien Regime"in bağrında yüzyıllarca süren bir süreç sonunda egemen oldu. Kapitalist üretim ilişkileri yavaş yavaş doğdu, gelişti, yaygınlaştı. Sermaye birikimi için de, üretim güçleri için de aynı şeyi söylemek mümkün. Bütün bu gelişmeler olurken "üst yapı" oturup burjuva sınıfının doğmasını beklemiyor. Tersine, alt yapıdaki bu oluşum üst yapıdaki ideolojik gelişmelere yansıyor, onlardan etkileniyor, hız kazanıyor. Liberal düşünce, insan hakları, aydınlık çağı düşünceleri burjuvazinin gelişmesinin yalnızca ürünleri değildirler, hatta bir bakıma bu gelişmenin öncüleri, belirleyicileridirler.

Bu açıdan bakınca, bilimsel sosyalizm, marksizm adına ileri sürülen ve özünde işçi sınıfı hareketini siyasal mücadeledeki vazgeçilmez öncü rolünden uzak tutmayı amaçlayan, yada bu sonucu veren görüşler ve yaklaşımlar tümüyle geçerliğini yitirmiştir. 55 yıllık Cumhuriyet döneminin sınıfsal değerlendirmesi 'Türkiye İşçi Partisi Programı' nda şöyle yapılıyor:

"Egemen üretim ilişkileri bakımından Türkiye kapitalist bir ülkedir. Burjuvazi uzun bir süredir iktidardadır ve zamanla bu iktidarını güçlendirmiştir. Cumhuriyet dönemi, feodalizmin tasfiyesi, kapitalizm ve onunla birlikte burjuva iktidarının güçlenmesi ve Türkiye' nin, bütününde, dışa bağımlı ve geri de olsa, kapitalist topluma dönüşmesi dönemi olmuştur." (s.15)

Bugün bu değerlendirme hemen herkesçe paylaşılıyor. Sol'daki hemen her ciddi ve tutarlı akım, eğilim, Türkiye'yi burjuvazinin iktidar olduğu, kapitalist bir ülke olarak görüyor. "Yarı-feodal yarı sömürge" savları geçerli değil artık, "oligarşi" ise yalnızca kimi "genç dinazorlar" için belirleyici. Ama buraya kolay gelinmedi; dün MDD, bugün UDD olarak beliren sapmalar varlıklarını hâlâ da sürdürüyorlar. 29 Ekim 1923 sabah yoklamasında burjuvazinin "buradayım" demiş olmasını varlığı ve önderliği için gerekli sayan eğilim, bütün bu dönemin süreç olarak neyi yansıttığını göremiyor. 55 yıl sonra bile bu gelişmeyi görememek bilimsel yaklaşım yokluğu ile açıklanabilir ancak, en azından.

BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-SOSYALİZM

Cumhuriyet, sözcük olarak yalnızca bir biçim sorunu. En ileri kapitalist ülkeler gibi sosyalist ülkeler de Cumhuriyet'le yönetiliyor. Ayrıca kapitalist ülkeler içinde demokratik hak ve özgürlükler yönünden en ileri olanlarından bazıları (İngiltere, İsveç, Hollanda, Belçika, vb.) hâlâ Meşrutiyet dönemlerini yaşıyorlar. Cumhuriyet'e ulaşmış değiller. Bu biçimsel yönü ile Cumhuriyet, siyasal nitelikli karar organlarının halka dayanması, kalıtım etkeninin, sembolik de olsa ortadan kalkması.

Türkiye'nin tarihsel gelişme süreci içinde Cumhuriyet, bir biçim yönü ile bile özel bir anlam ve önem taşıyor: dinsel-kalıtsal etkeni ortadan kaldırması, insan haklarına, temel hak ve özgürlüklere, hiç değilse biçimsel düzeyde, ortam yaratması. Altıyüzyıllık bir ağırlığın birdenbire kalkması, önemli ve ileri bir adım olmuştur.

Ne var ki "55 yıllık Cumhuriyet" deyince bunun somut bir tarihi vardır. 1978'in Türkiyesi bu somut tarihsel gelişmenin ürünüdür. Bugünkü Türkiye'nin somut durumunun somut çözümlemesi ancak bu geçmişi doğru değerlendirmekle yapılabilir. Ve ancak böyle bir değerlendirme ile bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin bütünselliği kavranabilir.

Bağımsızlık açısından, Kurtuluş Savaşının antiemperyalist bir nitelik taşıdığı açık. Fakat bu savaşa, ve Cumhuriyet'e önderlik edenlerin nesnel güçleri ve öznel niyetleri emperyalist-kapitalist ilişkiler ağının dışına çıkılması yönünde olmadı. Türkiye, kapitalizm çerçevesi dışına çıkamadığı için de sanayileşip kalkınamadı, dışa bağımlı bir ekonomi olarak kaldı.

Burada iki noktaya değinmek gerek: Cumhuriyet gerçi bir Ulusal Kurtuluş Savaşı sonunda kurulmuştur ama Cumhuriyetin yöneteceği ülke hiçbir zaman klasik anlamda bir sömürge olmamıştır. İkinci olarak, belirtmek gerekir ki Cumhuriyete mevcut ve potansiyel ağırlığını koyan Türkiye burjuvazisi "savaştığı" Batı dünyası ile ilişkilerini hiçbir zaman tam olarak koparmamıştır. Bu burjuvazi, üretim güçlerini yeterince geliştirip ülkeyi sanayileştirememiş, "kendi gücü ile geliştirip sömüremediği ulusal pazarı yabancı sermaye ile paylaşmak ve ele geçirdiği artık-değeri -kârlarını- bu yoldan arttırmak yolunu seçmiştir" (TİP Programı, s.19). Niteliği gereği yayılıcı ve dayatıcı olan emperyalizmle Türkiye burjuvazisinin "istemleri üst üste çakışıyordu." 1930'ların sonundan itibaren "Türkiye Cumhuriyeti" özgür iradesi ile batının bağımlılık ilişkileri içine girdi, yabancı sermaye, NATO, CENTO, üstesi, IMF ve AET ile yapısal olarak bütünleşti. Bu bütünleşmeden hareket eden TİP bu nedenle şu bilimsel değerlendirmeyi yapıyor: "Türkiye'de antiemperyalist mücadele esasında küçük bir azınlık dışında ulusun tümünün katıldığı, ulusal düzeyde bir mücadeleyi değil, emperyalizmle bütünleşmiş iç kapitalizmi de hedef alan sınıfsal düzeyde bir mücadeleyi içerir. Bu durum, antiemperyaliat mücadelenin sosyalizm için mücadeleden ayrılamayacağını ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir bütün olarak ele alınması gereğini kanıtlar." (s. 21)

Bu bütünlük içinde 55 yıllık Cumhuriyet. Türkiye'nin "kapitalist aşamaya kesinlikle geçmiş, burjuva demokratik devrimini esas itibariyle yapmış" olduğunu kanıtlayan bir gelişme sürecidir. 141. ve 142. ve benzeri maddelerin varlığı bu sonuncu noktadaki gerçeği değiştirmez. Süreci bütünü ile ele almak, gelişme eğiliminin yönünü görmek gerek. "Sultanlığın ve halifeliğin kaldırılması, ..tek, laik yargı organları sisteminin getirilmesi, genel oy hakkı ve tek dereceli seçimler, çok partili rejim, sansürsüz basın, sınıf esası üzerinden örgütlenme, sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev hakkı, kapsamı genişlemekte olan sosyal sigortalar vb." (TİP Programı, s. 15) bu sürecin ana ögelerini oluşturuyor. Bu öğeler, burjuvazinin gelişmesinin önünü açmayı amaçlayan bir girişimin tarihsel verileri. Günümüzde ilerici ve demokratik niteliği kalmayan, tarihsel girişimi evrensel düzeyde işçi sınıfına kaptıran burjuvazi, dünyanın en "demokratik" batı ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de bu kazanımlara el uzatıyor, bu hak ve özgürlükleri elden geldiğince kısıtlamaya çalışıyor, baskı yoluna başvuruyor. Bu noktadan bakınca, bu tür kısıtlama ve baskılara karşı verilen demokrasi mücadelesi, bağımsızlık mücadelesiyle, sosyalizm mücadelesiyle bütünleşiyor.

55 yılda getirdikleri ile Türkiye'nin tarihsel gelişimini ileriye doğru etkileyen Cumhuriyet böylece burjuva demokratik devriminin esas itibariyle tamamlanması olarak özetlenebilir. Bu yönü ile ileri bir adım olduğu kuşkusuz. Ancak,ellibeş yılın ötesine de uzanan ve asıl Cumhuriyetin ilanıyla yoğunlaşan baskıları, "28 Teşrinleri unutma"mak gerekiyor.

CUMHURİYETE YÖNELEN TEHLİKE: FAŞİZM

Cumhuriyet, bir devlet yönetimi biçimi. Tek başına Cumhuriyet sınıfsal bir öz taşımıyor. Hitler Almanyası da, ABD de, SSCB de birer Cumhuriyet. Kemalist devletin dayandığı 6 ilkenin de yalnızca biri Cumhuriyetçilik. Oysa son yıllarda faşizm bilinçli bir çarpıtmayla Cumhuriyeti kendi iktidarı ile özdeş gösterme çabası içinde. "Cumhuriyet hükümetleri", "Cumhuriyete yönelen tehlike" sözleri hep bu çarpıtma politikasının ürünleri. Gerçekte söz konusu olan, sermayenin iktidarları, oysa. İşçi sınıfından kaynaklanan bir "tehlike ' ise ancak ve ancak sermayenin diktasına, faşizme karşı olabilir. İşçi sınıfı, başından beri sahip çıktığı Cumhuriyet'e düşman nasıl olabilir ki?

İşçi sınıfı için tüm emekçi halkın ağırlığını koyacağı bir iktidar mücadelesi söz konusu. Bu mücadele bağımsızlık, [illegible] nıfı için bugünkü kazanımlardan geriye dönüşleri önlemeye, engellemeye çalışmak, sürekli gündemde. Tanıdığı, tanımak zorunda kaldığı demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak, onları yaşama geçirmek, tüm ilericilerin, sosyalistlerin güncel görevi. Çünkü bugün faşizm örgütlü bir terör tırmanışı uyguluyor. Hedefi soyut bir cumhuriyet değil; hedefi, yığınları yıldırarak, sindirerek etkisiz kılmak, siyasal iktidara el koymak ve büyük sermayenin iktidarı yapmak için, işçi ve emekçi sınıfların demokratik hak ve özgürlüklerini kısmak, gücü yetiyorsa tümüyle kaldırmak, Cumhuriyeti burjuvazinin faşist cumhuriyeti yapmak.

Ama işçi sınıfının örgütlü öncü hareketi buna izin vermeyec k.

DUYURU

182. sayı ile dergimizin 7. cildi de tamamlanmıştır. Sayıları tükenen 2. cilt haricindeki ciltler de 7. cilde birlikte Aralık ayı içerisinde yaptırılacaktır. Artan masraflar nedeniyle, sadece TALEP EDİLEN MİKTARDA cilt yaptırılacağından, almak isteyen okurlarımızın cilt bedellerini, hangi ciltler için olduğunu belirterek, KASIM ayı sonuna kadar dergimize göndermeleri gerekmektedir. Ciltlerin tanesi 250.- TL dır.

• Ödeme adresi: Yürüyüş Dergisi Posta Çeki 100234 Kızılay-ANKARA

* Yazışma adresi: Yürüyüş Dergisi Konur Sok. 15/8 Kızılay-ANKARA

DUYURU

YEDİ ARKADAŞIMIZ LATİF CAN, FARUK ERSAN, EFRAİM EZGİN, SALİH GEVENCİ, HÜRCAN GÜRSES, O.NURİ UZUNLAR İLE SERDAR ALTEN'İN FAŞİST SALDIRGANLAR TARAFINDAN VAHŞİCE KATLEDİLMELERİ ÜZERİNE ŞAHSEN, TELGRAF, TELEFON VE MEKTUPLA; ORTAK AÇIKLAMALAR VE BASIN BÜLTENLERİYLE; ANKARA, YENİŞEHİR (BURSA), KIRKLARELİ,ÇORUM VE ANKARA'DA DÜZENLENEN CENAZE TÖRENLERİNE KATILARAK, ÇELENK GÖNDERERERK ACIMIZI PAYLAŞAN VE BAŞSAĞLIĞI DİLEKLERİNİ İLETEN

DEVLET BAKANI VE BAŞBAKAN YARDIMCISI ORHAN EYÜBOĞLU, CHP MİLLETVEKİLLERİ VE YEREL ÖRGÜTLERİNE; MİLLİ BİRLİK GRUBU'NA;

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ, TÜRKİYE BİRLİK PARTİSİ, VATAN PARTİSİ, TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANLIKLARINA VE YEREL ÖRGÜTLERİNE;

ANKARA BELEDİYE BAŞKANI ALİ DİNÇER VE DİĞER BELEDİYE BAŞKANLARINA,

DISK GENEL MERKEZİ VE BÖLGE TEMSİLCİLİKLERİNE,
BANK-SEN, BASIN-İŞ, BAYSEN-İŞ, DEVRİMCİ SAĞLIK-İŞ, GIDA-İŞ, HÜR CAM-İŞ, LİMTER-İŞ, MADEN-İŞ, PETKİM-İŞ, SOSYAL-İŞ, TEK GES-İŞ, TEKSTİL, YENİ HABER-İŞ, YERALTI MADEN-İŞ GENEL MERKEZ VE ŞUBELERİNE; ASTER-İŞ, DEV-MADEN-SEN, DEVRİMCİ TOPRAK-İŞ, GENEL-İŞ, İLERİCİ DERİ-İŞ, KERAMİK-İŞ, LASTİK-İŞ, OLEYIS, T.İ.S., TÜMKA-İŞ ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE,

PETROL-İŞ, BETON-İŞ, DEVRİMCİ MADEN-İŞ, ÜSYM-SEN, YENİ GES-İŞ GENEL BAŞKANLIKLARI İLE İPLİK-İŞ, KAUÇUK-İŞ, TÜM-İŞ, TÜM HAS-İŞ, YENİ TURİZM-İŞ ŞUBELERİNE:

DEĞİŞİK SENDİKALARA BAĞLI BÖLGE VE İŞYERİ TEMSİLCİLİKLERİ İLE FABRİKA VE ATELYE İŞÇİ GRUPLARINA;

TMMOB GENEL BAŞKANLIĞI VE BAĞLI ODALARDAN ELEKTRİK, İNŞAAT, KİMYA, MAKİNE, METALURJİ, METEOROLOJİ, ORMAN, ZİRAAT MÜHENDİSLERİ VE MİMAR ODALARI MERKEZ, ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE,

TÜRKİYE TABİBLER BİRLİĞİ MERKEZ KONSEYİ İLE BARO, TABİP, ECZACI VE VETERİNER HEKİM ODALARINA,
TÖB-DER, TÜMÖD, TÜMAS, ODTÜ ÖĞRETİM ÜYELERİ DERNEĞİ GENEL BAŞKANLIKLARI VE ŞUBELERİYLE BOĞAZİÇİ, HACETTEPE, İÜ, KTÜ, ODTÜ, AHF, SBF, DİYARBAKIR T.F., EĞİTİM ENSTİTÜLERİ ÖĞRETİM ÜYELERİ VE ÖĞRENCİLERİNE,

TÜM-DER, TÜTED, İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ, TÜS-DER, ÇAĞDAŞ HUKUKÇULAR DERNEĞİ, GENEL-DER, GİB-DER, İKD, TÜM BANK-DER, TÜM İL-BANK DER, TÜM ZER-BANK-DER, TÜRKİYE ZİRAATÇILAR DERNEĞİ GENEL MERKEZ, ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE;
ARKEOLOGLAR DERNEĞİ, AKD, AKOD, AMATÖR SPORCULAR DERNEĞİ, BARIŞ DERNEĞİ, BARIŞ VE DEMOKRATİK HAKLAR DERNEĞİ, ÇAĞDAŞ GAZETECİLER DERNEĞİ, EGE KÖY-DER, SAĞLIK SOSYAL YARDIM DERNEĞİ, SANATÇILAR BİRLİĞİ DERNEĞİ, SAYIŞTAY DENETÇİLERİ DERNEĞİ, TRT-DER, TRT VARDİYALI ÇALIŞANLAR DERNEĞİ, TÜM YÜKSEK TEKNİKER VE TEKNİKERLER DERNEĞİ, TÜRKİYE BİLİŞİM DERNEĞİ, TÜRKİYE YAZARLAR SENDİKASI İLE YEREL KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEKLERİ VE GÜZELLEŞTİRME DERNEKLERİ GENEL BAŞKANLIKLARINA, BANK-DER, ÇAĞDAŞ ECZACILAR DERNEĞİ, ENERJİ-DER, HABER-DER, HALKEVLERİ, HALK-KOOP, KÖY-KOOP, POL-DER, PİM, PTT-DER, TÜRKİYE HEMŞİRELER DERNEĞİ ŞUBELERİNE,

GENÇ ÖNCÜ, ASDK-DER, ÇIRAK-DER, DEV-GENÇ, DEV-GÖR, DEV-GÜÇ, DEV-LİS, DDKD, DHKD, DÖB, DSDF, GEB, GENÇ-GÜÇ, İGD, İLD, SGB, TMGT GENEL BAŞKANLIKLARI VE ŞUBELERİNE, İZ BATÖK, İDÖD, KDGD, KÖGEF GENEL BAŞKANLIKLARINA,

ANKARA SANAT TİYATROSU, ÇAĞDAŞ SAHNE, DANIŞTAY, DEVLET DEMİRYOLLARI, DEVLET İSTATİSTİK ENSTİTÜSÜ ÇALIŞANLARINA, DEMOKRAT İZMİR EMEKÇİLERİNE, EMEĞİN BİRLİĞİ, GIRGIR, KADIN DAYANIŞMASI, POLİTİKA GAZETESİ; SOL VE ONUR YAYINLARI, SOSYALİST, ÜRÜN DERGİLERİ VE HAVASS YAYINLARINA,

YURT DIŞINDAN FİDEF, DEMOKRATİK SOL HALK DERNEĞİ (BATI BERLİN), FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ ŞUBESİ (STRASBOURG), İLERİCİ TÜRK İŞÇİLERİ DERNEĞİ (FRANKFURT), TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ (HİLDESHEİM), İŞÇİ KÜLTÜR ÇALIŞMA GRUBU (DUİSBURG), İŞÇİ KÜLTÜR MERKEZİ (BATI BERLİN), İŞÇİ DAYANIŞMA KOMİTESİ (HANNOVER), İŞÇİ YARDIMLAŞMA DERNEĞİ (DUİSBURG), TÜRKİYE'Lİ İŞÇİLER DAYANIŞMA BİRLİĞİ (KÖLN), TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ (ESSEN), TÜRK İŞÇİLERİ YARDIMLAŞMA DERNEĞİ (KREFELD), TÜRKİYELİ İŞÇİLER KOMİTESİ VE KÜLTÜR MERKEZİ (BRÜKSEL) GENEL BAŞKANLIKLARINA; DÜSSELDORF, GENSİNGEN, MÜNİH, WEİNHEİM VE PARİS SOSYALİST İŞÇİLERİNE; TÜRKİYE BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK KOMİTESİ KOORDİNASYON KURULU BAŞKANLIĞI'NA

VE DİĞER TÜM KURULUŞ VE KİŞİLERE

İÇTENLİKLE TEŞEKKÜR EDERİZ. GÖRDÜĞÜMÜZ BU YAKIN İLGİ VE KATKI, GÖNDERİLEN MESAJLARDAKİ FAŞİZME KARŞI ÇIKIŞ, LANETLEME VE DİRENİŞ AZMİ, BİZE YENİ BİR GÜÇ KAYNAĞI OLMAKTA, ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜÇLERİN YENİLMEZLİĞİNE OLAN İNANCIMIZI VE MÜCADELE KARARLILIĞIMIZI DAHA DA PERÇİNLEMEKTEDİR.

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİNE!

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

Not: Bu duy[illegible] itibariyle Cumhuriyet gazetesinin 16 Ekim tarihli sayısında yayınlanmıştı. Ancak her nasılsa bir iki kuruluşun gözden kaçtığı sonradan farkedilmiş, bu a[illegible] Parti Genel Merkezine başsağlığı dileklerinin iletilmesine devam edildiği de görülmüştür. Diğer yandan, kanlı saldırıdan ağır yaralı olarak kurtulan son arkadaşımız Çankaya üyesi Serdar Alten'i de yitirmemiz üzerine yeni kuruluş ve kişiler de başsağlığı diliklerine katılmışlardır. Yukardaki duyuru bu eklemeleri de kapsayacak biçimde yeniden düzenlenmiştir.